PAVEL CORUŢ
DINCOLO DE FRONTIERE
SERIA: – OCTOGONUL În ACŢIUNE
CARTEA A 5-A
EDITURA VARANHA – Bucureşti 1993 – Motto:

Eu arăt altora calea cea dreaptă, pe care amcunoscut-o târziu, când eram obosit de rătăcire.

Seneca

ÎNAINTE, PESTE FRONTIERE!

În urmă cu şapte luni, când lansam primul roman din seria OCTOGONUL În ACŢIUNE, nu bănuiam ce furtună voi dezlănţui. Cu ultimii mei bani, tipărisem 5.000 de exemplare din QUINTA SPARTĂ. Nu speram să câştig nici averea, nici faima la care am ajuns. Doream să reabilitez memoria unor nevinovaţi, ucişi în lupta pentru putere dintre taberele rivale care, în decembrie 1989, îşi disputaseră România. Îmi Spusesem: Ei sunt morţi şi nu se mai pot apăra. Se cuvine ca cineva s-o facă. S-o facă demn şi cinstit. Fără slogane şi vorbe mari. Simplu ca viaţa. Simplu la moartea.

Ştiam ce riscam: viaţa. Nu avea importanţă. La cei 44 de ani ai mei, am trăit cât pentru două vieţi. Important era, gândeam eu, ca cineva să le arate bubulilor că neamul Geto-dacilor nu e mort. Că deviza Vom muri dar vom fi liberi! nu fusese o întâmplare. Că nu ne-am născut robi. Că n-am învăţat legea bâtei şi lanţului. Şi nu vom învăţa-o niciodată. Că neamul nostru a ţinut coroanele lumii. Ale Hiperborei şi Varanhei. Că, aici, în Carpaţi, e leagănul marilor civilizaţii europeano-indiene. Că, aici, zace comoara Varanhei…

Acum, după şapte luni, romanele QUINTA SPARTĂ, FULGERUL ALBASTRU, FLOAREA DE ARGINT, BALADA LUPULUI Alb au ajuns în SUA, Canada, Germania, Franţa, Italia, Spania, Rusia, Grecia, Ungaria. Poate şi mai departe. Tirajele medii de 100.000 exemplare la fiecare dintre ele, nu au satisfăcut încă cererea. Voi continua reeditările, până ce fiecare persoană interesată, român ori

străin, va putea intra în posesia cărţilor.

Reacţiile interne şi externe au fost deosebit de interesante. Iniţial, bubulii, maidanezii şi colaboraţionişţii au adoptat o poziţie de voită ignorare. Pavel Coruţ nu există, susţineau ei. Când fenomenul a luat amploare, jivinele s-au alertat şi au încercat să lanseze o nouă grindină de diversiuni. Cam târziu pentru ei! Avalanşa nu mai poate fi oprită. Ameninţările directe ori voalate, tentativele de a-mi cumpăra tăcerea, încercările de comprom itere, tendinţele insistente de a-mi canaliza preocupările către domeniul mistic au eşuat rând pe rând. Şi vor eşua mereu. Pentru că eu ştiu cine sunt. Şi de ce sunt în stare, atunci când iau o hotărâre. Am hotărât. Voi merge înainte, viu sau mort, până la Lumină/ Viaţa mea este în mâna Dumnezeului strămoşilor noştri! Atât!

Un om simplu a ajuns, forţat de Soartă, în frontiera morţii. Acolo, a descoperit ceea ce un antic grec spusese cândva: Cine ştie să moară nu va fi rob niciodată. Şi a mai descoperit ceva: Moartea nu este cel mai cumplit eveniment pe care îl poate trăi omul. Există zeci de evenimente mult mai cumplite decât moartea: sclavia fizică şi spirituală, lipsa de Credinţă şi demnitate, căderea în animalitate…

Din multe puncte de vedere, omul secolului nostru poate fi asemuit cu o vită închisă într-un ţarc, aflat în curtea unei ferme. În puţinătatea gândirii sale, vita nu înţelege că Lumea nu cuprinde numai ţarcul, curtea şi îngrăditura fermei. Că, dincolo de aceste frontiere artificiale, este adevărata Viaţă. Ei, bine, Omul nu mai poate fi vită!

În această carte, vă propun să trecem de frontierele din noi, apoi de cele întinse de bubuli, pentru ca, în final, să putem zări ultima frontieră. Dincolo de ea, se află mult visata mândră ţară, cu neam şi vise neînvinse. Geto-Dacia. Ţara strămoşilor noştri. Acesta este adevărul: Au înviat varainii. Lupul Alb şi Luminos s-a arătat pe crestele Carpaţilor. Octogonul se întinde încet dar sigurpe întreg teritoriul Hiperborei. Frăţia Florii de Argint a cuprins

întreaga planetă, anihilând treptat organizaţia bubulă.

Vom trece peste frontiere, dar nu orbeşte. Vom avea călăuze bune: eroii Octogonului şi o persoană cu puteri paranormale ieşite din comun. O persoană care există în realitate. La timpul cuvenit, o voi prezenta. Ficţiunea şi realitatea continuă să se îmbine în romanele mele. Numai Dumnezeu mai ştie ce este fictiv şi ce este real în ceea ce scriu. Oricum, cititorul va putea discerne, funcţie de ceea ce-i va spune inima şi mintea. Atunci când va fi cazul, voi indica şi lucrările ştiinţifice care susţin realităţi ce par de-a dreptul fantastice.

Mulţumesc celor care s-au oferit să-mi sponsorizeze tipărirea cărţilor. Nu e nevoie. Din cărţile editorului, domnul Gabriel Gheorghe, îşi trag seva străbună cărţile mele.

Acum, e Timpul! Vom trece frontierele. Cerul şi Pământul să ne ocrotească! Să ascultăm ce spune Cerul şi Pământul! Veţi înţelege. Să respectăm Legile Cerului şi Pământului! Vom şti…

Înainte! Peste frontiere!

Pavel Coruţ

DINCOLO DE FRONTIERE

ERA PACE În CER ŞI PE Pământ…

Munţii vuiau prelung. Se scutura lumea. Peste întreaga România se deschidea canalul de comunicare cu Cerul. Venise Timpul.

Stăteam întins, cu ochii închişi, pe patul de scânduri din Templul Dac.

Părintele Demian mă ţinea de mâna dreaptă. Nu-l priveam. Nu-l vedeam. Aşa cerea Legea pe care mi-o explica într-un mod absolut fantastic. Total diferit de imaginea pe care eu, Varain, spion român, o aveam despre iniţierea în marile taine ale Lumii.

Bătrânul asista tăcut. Înainte de începerea iniţierii, îmi ordonase scurt

Să crezi tot, Varain! în tine e speranţa unui neam. Poate chiar a mai multora.

Demian şoptea lent, cu voce litanică:

— Dormi, fecior al Varanhei! Dormi! E Timpul… E Timpul…

Poate că dormeam. Nu ştiu exact. Simţeam însă mâna răcoroasă a părintelui Demian. Îi auzeam vorbele. Şi vedeam. Vedeam din nou, ca în fiinţe, imaginile lumilor din care coborâseră strămoşii noştri.

Vocea părintelui Demian continua la fel de monotonă şi calmă:

— Spune, Varain! Spune ce vezi!

Probabil spuneam ceva. Un om în starea de transă nu ştie când vorbeşte. Nici ce spune. Ceea ce vedeam, însă, era atât de fantastic, încât era greu de crezut. Foarte greu. Chiar şi în stare de transă, era incredibil.

Flotila galactică plutea lin printre stelele Căii Lactee. Era imensă. Sute de nave cum nu imaginaseră niciodată terranii. Corpurile aveau secţiunea octogonală. Ambele extremităţi erau în formă de piramidă octogonală. Învelişul exterior era protejat de o construcţie elicoidală, ale cărei capete se îmbinau în vârfurile celor două piramide. Nu se auzea un zgomot Tăcerea cosmică împresura întreaga flotilă.

— Înăuntru! Spune ce vezi. Înăuntru!

Nu mai auzeam vocea părintelui Demian. Îi recepţionam ordinele prin sistemul pe care îl intuisem la prima mea vizită în Templu.

Înăuntru era şi mai fantastic. Nimic nu mişca în prima navă. Niciun aparat nu funcţiona cu zgomot. Educaţia mea de pământean m-a trimis cu gândul la roboţi. Nu se vedea niciunul. Imensa navă părea să se deplaseze singură, fără control.

În salon, pe fotolii rabatabile, stăteau întinşi călătorii. I-am recunoscut uşor. Învinşii şi învingătorii, împreună. Îi unise Soarta. Privirea mi se fixa obsedant pe două mâini încleştate. Una de bărbat şi alta de femeie. Un cuplu. Dormeau sau trăiau în stilul lor. Un gând poruncitor mă forţa: Priveşte-i! Priveşte-i!

I-am privit atent. El arăta ca noi. Ca pământenii. Nu mai înalt de un metru şi optzeci. Şaten, cu păr castaniu, cu

faţa ovală şi nasul drept. Tipul european. Ţinea ochii închişi. Pe faţă i se aşternuse pacea. Nu mai semăna deloc cu cel pe care îl văzusem atunci, în straniul vis din pragul morţii. Nu mai semăna cu însângeratul rebel din Alcor. Se liniştise. Ea era de o frumuseţe inimaginabilă. Nepământeană. Imposibil de descris. Era cu siguranţă dintre ceilalţi, dintre învingători. Ochii ei mă fixau hipnotic. Erau mari, migdalaţi, negri. Părul blond ca paiul bine copt îi cădea în valuri peste costumul albastru deschis. Cu mâna dreaptă, a îndepărtat şuviţele care îi acopereau pieptul. N-a deschis gura. Ochii ei, însă, mi-au poruncit: Priveşte! Şi ţine minte!

Am tresărit şi am ieşit din transă. Bătrânul şi Demian mă priveau intens. Nu ştiau ce se întâmplase? Nu se aşteptau la o reacţie de scoatere din transă? Am murmurat cu voce obosită:

— Era nespus de frumoasă. Şi avea pe piept, în partea stângă, un octogon alb, cu o floare de stâncă de culoare argintie.

Bătrânul s-a apropiat şi m-a ridicat încet de pe pat. Ca pe un bolnav.

— Destul, Varain! Mergi afară! Dormi în Soare! Ştiu cum te simţi.

Mergeam ca un drogat Nu-mi simţeam corpul. Era un vis. Nimic mai mult Am ieşitâmpleticindu-mă din Templu şi m-am întins pe iarbă. Cu ochii către Soare. Nu mai voiam nimic. Pe moment, îmi văzusem strămoşii. Eram mulţumit şi foarte obosit. În timp ce pipăiam iarba cu palmele, am auzit vocea din adâncuri:

— Om din neamul Oamenilor, odihneştete! Ai pornit la drum lung. Am închis ochii împăcat

M-am trezit către seară. Era atâta linişte şi pace acolo, la cumpăna de munţi dintre Moldova şi Ardeal… Niciun sunet. Numai pace… Am intrat în Templu. Calm şi rece, ca un Om. Demian stătea la masă cu băieţandrul pe care îl creştea pentru a-i urma. Cu ucenicul, îi explica ceva într-o limbă pe care nu o învăţasem niciodată. Şi totuşi, înţelegeam ce-i spune. Cu vocea-i domoală, îi explica taina

apei vii. A apei vieţii. Până atunci crezusem că apa vie exista numai în poveşti. Aşa cum crezusem că iarba fiarelor era o ficţiune. Când eu însumi reuşisem să deschid încuietori cu gândul, nu realizasem că aflasem taina ierbii fiarelor…

Băieţandrul s-a ridicat tăcut şi a ieşit. Aşa era legea lui. Să nu vorbească decât cu cel pe care Cerul i-l alesese de învăţător. M-am aşezat în faţa părintelui Demian, am pus palmele pe masa aspră şi am aşteptat să-mi vorbească. Inconştient, intrasem în ritualul Templului. Părintele m-a privit câteva clipe în ochi, apoi a dat glas:

— Varain, ai trecut de marele prag. Strămoşii te-au recunoscut Vei aduce zile fericite neamului nostru şi întregii omeniri.

Educaţia de spion îşi spunea cuvântul. Trebuia să fiu sigur

— Părinte, vreau să fiu sigur! Simt că cei din vis sunt strămunii. E adevărat ce simt?

Demian a zâmbit blajin:

— Varain, ai crescut sub steaua noastră. Eşti aşa cum trebuie. Nu poţi fi minţit de nimeni. Măsori şi cântăreşti totul. E bine. A sosit timpul ca oamenii să nu mai poată fi înşelaţi prin vorbe sau imagini. Ceea ce ai văzut în vis e adevărat. Şi e scris de multă vreme în cărţile noastre. Aduţi aminte, Varain!

Străfulgerarea subconştientului aducea la lumină răspunsul:

Când vei bate-n poarta vieţii, Flori albastre-or să răsară Pe câmpii pe care geţii Au arat şi încă ară.

Vei deschide prima poartă Către nalte zări albastre Neamului cu semn de Soartă, Coborât din neam de astre…

Era adevărat Venise Timpul. Strămoşii ne recunoşteau. După 23 de milenii, reintram în civilizaţia galactică de bază. Era nespus de frumos…

— Varain, m-a trezit Demian din visare, mai ai multe de făcut! E greu de spus când va fi reluat contactul. Oricum, nu mai devreme de trei-patru ani. Tu trebuie să-l reiei. Pentru asta te pregătesc.

— Sunt gata, părinte! i-am răspuns. Voi face tot ce trebuie.

— Bine. Întinde-te! Fixează-ţi mintea pe imaginea strămoşilor! Ascultă ce-ţi spun! Fă ce-ţi spun! Nu vorbi!

M-am întins liniştit Eram în mâini bune.

— Varain, a reluat Demian, adu-ţi aminte de starea iniţială! Eşti mineral! Eşti pământ şi apă! Eşti stâncă! Eşti cristal. Cristal! Cristal!

Simţeam cum întregul corp se transforma într-un cristal rezistent şi luminos. Rece. Cu o viaţă cu totul aparte. Inteligenţa exista. Şi intuiţia. Curenţii de forţă circulau după legi demult stabilite. Raţiunea funcţiona splendid. Cum? mă întrebam eu. Şi răspunsul venea de pretutindeni. Era clar.

Aflasem secretul cristalului. Atât de simplu, dar atât de greu de reprodus de lumea noastră! Era minunat o chemare mai puternică decât viaţa în care crescusem mă îndemna să rămân în perfecţiunea minerală a cristalului. Am stat aşa mult timp. Uşor şi luminos. Clar şi transparent. Absolut inatacabil. Absolut indestructibil.

— Varain, a reluat Demian cu voce gravă, trebuie să mergi înainte. Eşti vegetal. Eşti iarbă şi copaci. Eşti frunză şi floare. Eşti floare de stâncă. Floare de stâncă… Floare de stâncă…

Simţeam seva urcând năvalnic în mine. Simţeam neostoita chemare către Soare. Simţeam frunzele fremătând sub adierea vântului. Trăiam în imensa frăţie vegetală. Comunicam cu tot ce fremăta sub Soare. Urcam, urcam mereu. Către munte, către locul ultimei naşteri vegetale. Floarea de stâncă, floarea de colţ, podoaba crestelor…

Era bine. Adânc înfiptă în stânca neamului, înfruntam vânturi şi zăpezi. Mă răsfăţam sub blândeţea Soarelui. Ascultam descântecul eternităţilor stelare. Şi-l înţelegeam. Ştiam că voi ajunge să mă nasc în dureri, din femeie. Ştiam multe… Tare multe… Aceasta e memoria ancestrală, am raţionat eu fulgerător. Şi am trecut mai departe…

— Varain, acum vei simţi povara şi durerea cărnii. Vei

simţi zbaterea sângelui cald. Vei învăţa lecţia instinctului de fiară liberă. Eşti un lup, Varain! Un lup alb, din neamul Lupilor Albi. Din neamul Lupului Alb şi Luminos…

Vocea părintelui Demian declanşa resorturi pe care niciun savant al acestei lumi nu le pătrunsese vreodată. Simţeam vuietul sănătos al sângelui cald, care îmi invada fiinţa. Trăiam beatitudinea libertăţii depline. Magnifica libertate a fiarei nelegate decât de Lege…

De pe stânca Muntelui Sacru, îmi roteam privirile peste imensele spaţii ale geto-dacilor. Cu muşchii încordaţi ca strunele, cu privirea ageră şi simţurile treze, vegheam. Vegheam în Carpaţii Varanhei. Auzeam şi simţeam Legea străbună. Ştiam deja pentru ce mă aflam pe acest pământal făgăduinţei. Ispăşeam prin mii de încarnări greşeala unora dintre străbuni care încălcaseră Legea. Învăţam să fiu liber în limitele Legii. Eram liber, totuşi. Mult mai liber decât cei care urmau să se nască oameni, dar robi. Eram liberi… Eram lupii albi din neamul Lupilor Albi.

— Varain, se apropie Timpul. Eşti om. Om simplu. Supus legilor ispăşirii. Trebuie să treci prin durere şi umilinţă, prin trufie şi decădere, prin greşeală şi ispită, prin tot ce e omenesc la începuturi. Numai trecând prin toate, vei ajunge să înţelegi şi să ştii.

Acestea erau începuturile de om. Primul punct din verticala ce ducea către Om. Aveam încă milenii înainte. Pentru a înţelege şi a şti. Pentru a învăţa Legea. Pentru a redeveni Om.

Treceam cu viteză de fulger stelar prin miile de vieţi omeneşti. Stăpân şi rob, bun şi rău, liber şi legat în lanţuri, umil şi trufaş, milos şi neîndurător, şovăielnic şi viteaz, drept şi nedrept, cinstit şi necinstit… Treceam, treceam prin toate. Treceam… învăţam Legea. Ispăşeam şi plăteam greşeala primordială, din care izvorâseră celelalte. Înregistram istoria omenirii în subconştientul meu. Treceam înainte, fulger stelar cu vârful către Lumină. Simţeam chemarea. Deja simţeam chemarea strămoşilor. O sete nemărginită de lumile stelare din care coborâsem. Mă

chemau strămoşii, mă strigau străbunii. Simţeam mâinile lor întinse către mine. Mă chemau, mă trăgeau. Simţeam că mă doresc. Că trăiau cu înfrigurare această experienţă unică în viaţa Universului. Că se bucurau aproape omeneşte că sămânţa lor rezistase. Că plătise eroic, dar nu se lăsase înfrântă de chemări străine.

Sămânţa dacă zămisleşte.

Căci Timpul i-a trimis poruncă.

Un Neam întreg din mine creşte.

Un neam de Foc şi Flori de Stâncă…

Simţeam străbunii. Pe toţi. Era pace în Cer şi pe Pământ. Era pace între cele patru Lumi. Simţeam şuvoaiele de lumină şi energie curgând către mine. Într-o fracţiune de secundă, mi-am adus aminte de faptul naşterii mele. De mâinile acelea splendide, de femeie, din care izvora o sferă de lumină. Ştiam deja. Erau mâinile Maicei Primordiale. Erau mâinile Geei. De aceea ne numeam noi geţi. Eram copiii Geei. Şi nu am încetat a fi. Înţelegeam de ce imense imperii se topiseră ca fumul, iar noi rezistasem. Ne ocrotise Maica. Şi ne ocrotea înainte, trecându-ne de vitregiile născute din răutate şi întuneric spiritual.

— Varain, ceea ce vezi e adevărat Aşa s-au născut varainii. Cerul şi Pământul şi-au împreunat mâinile în ocrotirea ta. Ai semnele Cerului şi Pământului pe chip. Să nu uiţi asta, Varain! Mergi înainte! Treci în timpul care vine. Ai voie să treci de Poartă. Dumnezeul cel Adevărat ţi-a dat acest drept.

Eram o fâşie de lumină, purtată de Timp, în vremurile ce urmau să vină. Simţeam fericirea Omului care trăia viitorul. Care trebuia să aducă viitorul neamului său. Era splendid. Auzeam descântecul mamei din noaptea în care mă adusese pe lume. îl înţelegeam. În sfârşit îl înţelegeam. Aceasta fusese porunca ancestrală…

Departe-s, mamă, de tine, Călător pe drum de astre, Zbor cu timpul care vine, Zbor cu vremea viţei noastre…

Imaginile erau foarte clare. Mai clare decât orice altă imagine văzută vreodată de mine în realitate. La curbura Carpaţilor, se înălţa o citadelă luminoasă. Capitala Daciei

libere. Pe crestele munţilor noştri juca lumina…

— Eşti foc, Varain! Eşti focul spiritului omenesc. Vei da oamenilor lumină şi căldură. Tuturor oamenilor de pe planetă! Vei face pace între neamuri! Aşa cum a fost la Primul început

Simţeam că sunt foc. Un foc uriaş şi blând. Iar adâncurile în care era scrisă istoria neamului îmi vesteau:

În recea carapace dacă. Tu eşti sămânţa de milenii, Un bob de jar sortit să facă Un foc splendid, la semnul Vremii…

Acesta fusese descântecul din noaptea naşterii. Din noaptea botezului simbolic în nesfârşitele spaţii stelare. În lapte alb, turnat dintr-o oală neagră…

Înţelegeam de ce fusesem crescut în meseria de spion. Trebuise. Numai un Om care cunoştea valoarea informaţiei exacte putea înţelege. Numai un Om care avea aversiune faţă de orice dogmă putea şti. Cu aviditatea începutului, sorbeam informaţiile privind viitorul planetei. Milioane, miliarde de informaţii pătrundeau în mine din toate direcţiile. Le primeam fără şovăire. Erau darul pe care strămoşii îl făceau omenirii. Înţelegeam că, de la Poartă încolo, omenirea avea voie să cunoască multe taine. Sosise Timpul. Venise Vremea.

— Varain, întoarce-te!

Vocea părintelui Demian suna aspră, poruncitoare. Mă chema înapoi, în lumea şi în vremea noastră. Eram, pesemne, la limita stabilită de Cer. Ceva din fiinţa mea mă îndemna să merg mai departe. Să cunosc şi să ştiu dincolo de limită.

— Varain, întoarce-te! Legea vieţii tale e să te opreşti la limită! Atât ţi s-a dat în această viaţă.

Cuvântul Lege m-a oprit din zbor. Trebuia să respect Legea. Trebuia! Aşa era datoria. Într-o fracţiune de secundă, am înţeles de ce fusesem crescut în taină, în spiritul datoriei. Şi în divinizarea Legii. Pentru a nu repeta greşeala străbunilor din Alcor. Pentru a nu aduce nenoroc omenirii. M-am oprit. Am făcut cale întoarsă, prin Poartă, către prezent Era pace în Cer şi pe Pământ… în sfârşit, era

pace…

Simţeam pe frunte mâna răcoroasă a părintelui Demian.

— Varain, acum poţi vorbi. Spune ce te frământă!

— Părinte, vreau să ştiu de ce m-aţi ales pe mine. Tocmai pe mine.

— Nu te-am ales eu. Sarcina mea a fost să te iniţiez. Să te înfrăţesc cu tot ce ne înconjoară. Vei avea nevoie de toţi. De apă şi foc. Şi de cristal, şi de floare, şi de lupi, şi de oameni. Confruntarea cu bubulii devine foarte grea. Sunt disperaţi. Disperarea îi face cruzi. Îi turbează.

Eu n-am văzut confruntare, părinte. Am văzut pace. N-am văzut dezastre apocaliptice. Am văzut lumină, linişte, înţelegere.

Varain, tu ai văzut milenii. Ai văzut secole. Ai văzut decenii. Ai văzut ce urmează după ultima confruntare cu bubulii. După ultimii lor ani. Căci, după aceşti ani, pe care ei i-au botezat apocaliptici, va fi marea pace. Numai că anii de confruntare nu vor fi şapte. Vor fi mai puţini. Bubulii nu pot rezista mai mult de doi-trei ani. Cei din Spaţiu sunt aproape. Foarte aproape. Îi simt şi eu.

— Ce crezi, părinte, că vor face bubulii? Acum, când ştiu că sunt condamnaţi de Cer şi Pământ?

Nu cred. Ştiu! O parte dintre ei, se vor agăţa cu ghearele şi cu dinţii de privilegii. Vor încerca să distrugă tot ce le stă în cale. Aşa cum au mai făcut şi în alte situaţii. Vor încerca să declanşeze un război nuclear nimicitor. De aceea au răspândit profeţiile negre, cu cei şapte ani apocaliptici. Să justifice religios războiul. Să pretindă că asta este Soarta hotărâtă de Cer şi Pământ.

Şi noi?

Noi îi vom împiedica. Radu Boureanu cu Frăţia Florii de Argint. Noi, cu forţa pe care ne-au dat-o Cerul şi Pământul. Întreaga viaţă a planetei se va ridica împotriva lor. Cristalul şi floarea, apa şi focul, fiarele şi oamenii. Dincolo de ultima confruntare, ne aşteaptă adevărata viaţă. Viaţa de Om.

Părinte Demian, m-ai învăţat multe. Trăiesc pentru

că, la prima întâlnire, mi-ai dat din cărţile neamului, arma spiritului. Acum, ce trebuie să ştiu?

— Să ştii că legendele neamului nostru ascund mari taine. Secrete de demult. Că eşti frate cu focul şi apa, cu stânca şi pomul, cu fiarele şi oamenii. Că eşti recunoscut de stele. Că nimic nu-ţi va sta împotrivă. Că vei primi ajutor chiar fără să-l ceri. Chiar fără să-l gândeşti. Că mintea şi inima ta va aduce pacea la care râvneşte de atâta timp omenirea.

— Ce trebuie să fac, părinte?

— Să acţionezi aşa cum îţi spune inima şi mintea. Nimic mai mult. Să nu încetezi niciodată a fi Varain! Să nu ucizi niciodată! Să îndoi firile ticăloşite! Să le aduci la ascultarea Legii! De azi încolo, vei avea foc în privire, tunet în glas şi fulgere în palme. Să le foloseşti cu măsură! Să fii blând când trebuie. Şi aspru cu cine trebuie. Să fii Varain!

— Părinte, repet o mai veche îndoială: aş putea fi luat drept un fenomen religios. Nu vreau asta, părinte! Vreau să rămân Om!

Demian a început să râdă încetişor

— Varain, milioane de pământeni visează să fie consideraţi sfinţi ori proroci. Pe tine te-am crescut cum trebuie. Ai oroare de aşa ceva. E bine. Tu trebuie să le explici oamenilor că, dincolo de fenomenele numite minuni stau explicaţii pe care le vor primi mai târziu. Să nu se mai teamă. Să nu mai creeze monştrii cu imaginaţia lor. Căci, acesta e adevărul: oamenii cu imaginaţia lor au creat monştrii şi demonii. Mai apoi, au ajuns să se teamă de propriile lor creaţii.

— Părinte Demian, dincolo de Poarta Timpului am văzut multe. Ce am voie să spun oamenilor?

— Tot ce-ai văzut, Varain. Chiar şi cele mai incredibile lucruri. Să nu-ţi faci griji dacă unii le vor lua drept poveşti. Probele spuselor tale vor începe să se manifeste în planul fizic. Acolo, în planul pe care oamenii îl înţeleg bine. Şi-l cred.

— Mai am ceva de ştiut părinte?

— Da. Îţi spun şi ţie ceea ce am spus tuturor celor care ies în lume pentru ultima luptă. Să nu uiţi că eşti Om! Că eşti născut din femeie şi din bărbat Ocrotit de Cer şi Pământ. Supus Legii. Muritor la trup. Nemuritor la spirit. Că libertatea, viaţa şi moartea sunt daruri celeste. Nimeni nu are voie să se joace cu ele! Iar numai pentru tine, îşi spun: La început, puterea spiritului tău va îngrozi lumea. Fii bun, Varain! Nu semăna spaima şi groaza! Seamănă speranţă şi încredere!

— Aşa voi face, părinte! Voi semăna speranţă şi încredere. Voi struni spaima şi groaza. Le voi ţine în chingi. Le voi asmuţi numai asupra celor ticăloşiţi, pentru a-i îndrepta.

— Aşa să fie, fecior al Varanhei! Mergi în lume şi-ţi fă datoria! Luptă pentru neamul tău şi omenire! Eşti ocrotit şi vei învinge. Vei învinge, Varain! Vei face pace!

Da, părinte. Voi face pace…

Faţa generalului Radu Boureanu era trasă de nesomn. Lucrase toată noaptea. Tenul bronzat de Soare şi de vânt vădea o vagă paloare. Atât. În rest, vocea îi era la fel de sigură. Mintea, la fel de limpede.

— Varain, acum ştii tot ce trebuie pentru a intra în marea confruntare. Ai trecut de frontiera morţii. Nu mai poţi fi atins de oameni. Ai fost dincolo de Poarta Timpului. Acolo unde am fost şi eu cândva. E vremea să treci la treabă.

— Ordonaţi, domnule general!

— E toamnă, Varain. O toamnă în care din nou se toarnă minciuni în mintea omului de pe acest pământ. Iar se fac jocuri străine peste voinţa şi interesele neamului nostru. Aşa a fost voia Cerului. Românii să înţeleagă şi să ştie prin propria lor experienţă. Cu fiecare durere, cu fiecare necaz, românul se trezeşte. Până în vară, va fi complet treaz. Va fi o vară fierbinte…

Cu Libertate şi Demnitate.

Da, aşa va fi! Voi trebuie să aduceţi această vară. Voi, feciorii octogomului şi ai Frăţiei Florii de Argint Feciorii Varanhei şi Hiperborei.

Va fi o încleştare cumplită, domnule general. Puterea se scaldă în sângele lui decembrie 1989. Asasinii nu vor ezita să ucidă din nou.

— Vor încerca. Fii sigur de asta! Dar nu vor reuşi. Niciun român din aparatul de stat nu mai este alături de ei. Nimeni nu va trage un foc. Va fi cea mai cumplită lecţie pentru asasini şi tâlhari. Căci nu sunt numai asasini. Sunt tâlhari: în mai puţin de trei ani, au furat şi risipit cât nu poate să priceapă românul.

— Credeţi că ştiu ce-i aşteaptă?

Deşi sunt necredincioşi, ştiu. Şi sunt îngroziţi. Bântuiţi de spaime şi vedenii. Îi chinuie sufletele celor ucişi fără vină. Ale celor ostracizaţi pentru salvarea adevăraţilor vinovaţi. Sunt îngroziţi şi fac greşeli după greşeli. I-a învăluit ceaţa deznădejdii. Nu mai raţionează omeneşte. Numai instinctele animalice le mai spun că sunt în primejdie. Dar, de această primejdie, nu se mai pot feri. Sunt condamnaţi de Cer şi Pământ. La fel ca stăpânii lor, bubulii.

— Ce am de făcut, domnule general?

— Să opreşti violenţa, Varain! Ai forţa s-o faci. Ţi-a dat-o Cerul şi Pământul. Să nu curgă sânge, Varain! Să nu pătrundă din nou străinii în ţară!

— Am înţeles, domnule general.

— Să nu falsifice din nou istoria, Varain! Ne-au trebuit mai mult de cinci decenii pentru a dezvălui public Pactul Ribbentrop-Molotov, vânzarea de la Yalta şi trădarea de la 23 august 1944. Ni s-au planificat mai mult de două decenii pentru a dezvălui vânzarea de la Malta şi trădarea din decembrie 1989. Bubulii au pus deja aşa zişii istorici să scrie o nouă istorie, la fel de falsă ca şi cea precedentă. Demolează minciunile, Varain! Prezintă adevărul cu probe incontestabile! Luminează mintea şi sufletul acestui neam minţit, furat, înşelat, vândut şi chinuit de bubuli! E Timpul, Varain! E Timpul!

În aproape doisprezece ani de când ne cunoşteam, generalul Boureanu depăşise limita răcelii inumane. Glasul său căpătase un uşor accent pătimaş, îl înţelegeam.

Luptase o viaţă întreagă. Zăcuse la ocnă. Sperase. Sacrificase viaţa sa de om pentru Marele Vis. Pentru Speranţa neamului din Carpaţi. Acum, la porţile Speranţei, retrăia întreaga sa viaţă.

— Domnule general, voi învinge! Vom învinge! Noi, a treia forţă, vom învinge! Vom trece printre capitalismul sălbatic, cu tente inumane şi comunismul anchilozat de dogme. La mijloc se află calea noastră. Calea către Varanha. Către Dacia liberi

— Altă cale nu există, Varain! Ceauşiştii profită de situaţia nenorocită în care a ajuns ţara pentru a-şi revendica vechile privilegii. Bubulii şi acoliţii lor trag de ţară în cealaltă parte. Fiecare cu interese meschine. Niciunul cu suflet pentru acest neam obidit. Printre ei trebuie să treceţi, Varain! Să-i lăsaţi în urmă ca pe un vis urât!

— Vom trece, domnule general! îi vom lăsa în urmă ca pe un vis urât.

— Bagă de seamă, Varain! Această vară fierbinte e pregătită de afară. Fiecare grupare visează să se înfrupte din România. Fiecare şi-a făcut planul. Noi trebuie să anihilăm toate planurile invadatorilor. Să transformăm vara de jale românească planificată de duşmani în vara eternei Românii! Niciodată n-am fost atât de puternici, Varain! Niciodată!

— Va fi o încleştare dură, domnule general. Avem de învins prin mijloace paşnice şi legale trei brigăzi internaţionaliste: trandafirii însângeraţi, bubulii şi monarhia străină. Plus maidanezii şi colaboraţioniştii locali. Va fi greu, dar vom învinge! Nu există altă cale!

— Varain, e timpul să pleci. Mergi la Putna! La mormântul Măriei Sale. Aprinde o sută de lumânări şi cere-i sfatul! Vei afla taina victoriei. Mergi la mormântul ultimului nostru domn şi stăpân! La mormântul Domnului Cuza. Aprinde lumânările şi cere-i taina vieţii! Mergi la mormântul Craiului Munţilor! Aprinde-i lumânările şi cere-i visul vieţii! Mergi la ruinele Sarmizegetusei! Aprinde focul cel mare şi cere sfat de la Decebal şi Vezina! Apoi, te

du la Dealu! Aprinde lumânările şi spune-i lui Mihai Românul că trupul său a fost găsit! Numai după asta ai voie să mergi la treburile tale. Numai după asta!

Am întins mâna fără o vorbă. Bătrânul m-a prins în braţe. Strâns. Cu voce alterată, de emoţie a murmurat:

— Varain, dacă aş fi avut un fecior, aş fi vrut să fie ca tine. Dar eu n-am avut fecior. N-am avut decât lupta. Dumnezeul strămoşilor noştri a fost bun şi drept: mi-a dat zile să văd Victoria.

Am ieşit în tăcere din Templu. O toamnă molcomă poleia poalele munţilor noştri. În minte mi-au revenit imaginile dinaintea plecării la Malta.

— Sunt aproape trei ani, domnule general. Ani cumpliţi pentru ţară. Am ajuns din nou datori şi şantajabili. Câteodată…

— Ştiu, Varain. Ştiu ce vrei să spui. N-a fost altă soluţie. Acesta e adevărul. Ceauşescu nu putea merge mai departe. Se rupsese de realitate. Era manipulat în direcţii tot mai potrivnice intereselor româneşti.

— E o lecţie, domnule general.

— Da, o lecţie amară. Cei limpezi la cap vor înţelege-o. Ceilalţi…

— Cât ştim din planurile celor care vor să repete invazia din decembrie?

— Destul de mult. Ştim că loviturile sunt planificate pentru întreaga vară ce urmează. Cunoaştem piesele şi manevrele de bază. Ne putem calcula mişcările noastre. Pentru asta, trebuie să fiţi în ţară încă din primele zile ale lui iunie. Pentru anihilarea acţiunilor diversioniste.

— Documente avem?

— Da. La Cremene. Va trebui să le studiaţi cu lupa. Şi să acţionaţi cu precizie de ceasornic. Să nu curgă sânge, Varain! Vinovaţii să ajungă în mâna Legii. Până acolo e limita voastră de acţiune. Să nu treceţi de ea. Să puneţi Legea în drepturi, Varain!

— Am înţeles, domnule general!

— Această vară va intra în istoria omenirii. Pentru prima dată, după sute de ani, bubulii vor fi învinşi pe faţă,

la lumina zilei. De un popor mic şi sărac. Unit însă. Unit de ideea de salvare. De speranţa unei fantastice renaşteri. De Credinţa noastră, Varain! De Credinţa noastră!

— De ce n-au acţionat iarna, domnule general?

— Varain, bubulii sunt disperaţi. Se tem cumplit. Îşi calculează fiecare mişcare. Sunt conştienţi că joacă ultima mare carte pe această planetă.

De ce vara, domnule general?

— Maşinăria lor funcţionează prin mii de organizaţii. Abia la vară toate vor ajunge la limita calculată de ei. Vor putea, cred ei, crea starea diversionistă necesară. Cu ajutorul colaboraţioniştilor locali. E singura dată în istorie în care se acţionează astfel. Şi ultima.

— Fierbinte vară, domnule general!

Da. Vara în care se vor scutura trandafirii însângeraţi. Vara adevărului. Vara în care va apărea liderul natural.

— Îl ştiţi?

— Îl simt Există deja. îl va ridica neamul. Voi să vă ţineţi deoparte de politică! Aşa cum e legea noastră.

— Am înţeles, domnule general. Vom respecta legea.

Demian cobora lin dinspre creste. Fusese sus, să facă cele de trebuinţă. L-am aşteptat în tăcere. S-a oprit în faţa noastră, zâmbind:

— E gata treaba. De acum, nimeni nu mai poate schimba nimic. Va fi pace între neamuri.

— E bine, a murmurat Bătrânul.

E bine, am repetat eu ca un ecou.

Ne-am strâns mâinile în tăcere. Nespusesem tot ce trebuia. M-am întors şi am plecat. După vreo sută de paşi, m-am întors şi i-am privit la cumpăna de piatră dintre Moldova şi Ardeal, stăteau de veghe doi mari înţelepţi ai neamului. Şi mi-am adus aminte:

Neamul nostru-i neam cu stare, între Ceruri şi Pământuri, Nu pribeag, venit călare Dinspre cele patru vânturi!

N-am furat la nimeni Ţară şi nici Cer, căci le-am avut De la prima Scânteioară, De la Primul început…

Viaţa îşi reintrase în rosturile ei în Legile Primului început.

În satul Putna, am intrat pe jos. Aşa am vrut să merg încet, să văd pe îndelete totul. Era seară. Mirosea a fum şi a mămăligă caldă. Cirezile coborau domol, către ţarcuri. Gospodarii se mişcau cu pas măsurat către treburile lor. În faţă, în mănăstire, se auzea toaca de vecernie. La dreapta, în livada campingului, se răsfăţau mere da te-n pârg. Tineri turişti sporovăiau veseli. Şi ascultau o muzică cam sălbatică pentru gusturile mele. Erau tineri. Aveau tot timpul să înveţe valoarea. Să descopere cine sunt. Şi ce sânge le fulgeră prin vine.

Am mers înainte. Cu pas măsurat am trecut pragul mănăstirii. În faţă, Luceafărul neamului nostru tânguia în stihuri de piatră jalea cea mare:

De la Nistru pân' la Tisa… Tot românul plânsu-mi-sa…

I-am dat răspunsul. Aşa cum îl ştiam:

Mai plânge la Putna-n cetate, Un clopot cu limba amară: Durerea moldavă se zbate S-o afle un Neam şi o Ţară.

În ţipăt cumplit de aramă, E Mama, pe cruce se zbate, Ne cheamă, cu jale ne cheamă Pe toţi la un loc-Dreptate…

Acesta era cumplitul adevăr: Mama Moldova era tăiată-n jumătate. Şi se zbătea pe cruce. În tăcere, fără lacrimi. Era tare Mama noastră. Aşa cum fusese dintotdeauna.

Am mers înainte, ca în vis. Un călugăr m-a întâmpinat

— E târziu, fiule. Mănăstirea-i închisă pentru oaspeţi. Mâine! Vino mâine!

Am stat o clipă în cumpănă. Apoi am şoptit:

— E devreme, părinte. Nu-s oaspete. Am venit acasă.

Călugărul m-a studiat în tăcere:

— Au vrei ceva anume, fiule?

— Da, părinte. Vreau să mă duci la mormântul Măriei Sale. Acum. Devreme. Mâine, or veni alţii. Acum e vremea

mea.

În mine creştea o îndoială. Nu credeam că va înţelege. A înţeles. Mi-a făcut numai semn să trec. Am scos banii şi i-am întins:

— O sută de lumânări, părinte! O sută în cap!

Mi-a numărat în tăcere lumânările. A stat o clipă în cumpănă. Nu mult M-a lăsat în singurătatea mea. Am aprins lumânările, am pus fruntea pe marmura rece, şoptind:

— Măria Ta, am venit. Se arată veacul. Cerul ne-a dat semne…

Prin faţa mea treceau zilele copilăriei. Visele adolescenţei. Chinurile tinereţii. Îmi retrăiam viaţa până la înţelepciunea maturităţii.

Îmi murmuram ruga Ruga noastră. A celor care uitasem un timp-cine eram şi ce trebuia să facem:

Pentru micimea de fapte şi pentru lanţul de câine, Pentru a Daciei noapte, Ne iartă, ne iartă Stăpâne!

Munţii vuiau molcom. Răsuflau uşuraţi. Zidurile bătrânei mănăstiri mă îmbrăţişau. Venise Veacul

Era târziu când am ieşit din mănăstire. O pală dulce de vânt adia dinspre creste. Am păşit peste poartă. Mânat de-un gând târziu, m-am întors. Am făcut Crucea Lebedei şi am şoptit:

Vin Ştefane, Vin Stăpâne! Floarea oştii moldovene, Căci pe gliile române. Se lăţesc străine steme…

Mi-au răspuns numai munţii. Oamenii dormeau încă.

Nu e groaznic să mori în luptă. E minunat. Groaznic e să fii vândut de neamul tău. Groaznic e să mori printre străini. Pe pământ străin. Departe de Maica. Aşa gândeam eu la trista soartă a martirului Alexandru Voievod, în timp ce mă îndreptam către Mitropolia Ieşilor. Ţineam strâns, în mâna dreaptă, buchetul de flori albe. Flori de colind. Aşa fusese porunca ancestrală: flori albe pentru dezlegat lanţul magiei negre.

Maica din pridvor m-a întâmpina blajină:

— Eşti neam cu domnul Cuza?

— Da, maică, sunt neam! Şi vreau o sută de

lumânări!

— Nu se poate, domnule. Nu-i voie cu lumânări.

Aşa era. Nu mai era voie să aprinzi lumânări. Cineva interzisese. Mă întrebam cine-i sfătuise. Iar răspunsul a urcat din adâncuri:

Ci fă-te inimă de foc, Aprinde-i candelă pe seară. Pribeagului făr' de noroc şi Domnului furat de Ţară…

Am pus florile pe mormânt şi m-am rugat în tăcere. M-am rugat ca spiritul Domnului trădat şi vândut de neamul său să se întoarcă acasă. Să ne ierte pentru trecut. Şi să ne lumineze în viitor. M-am rugat până ce am auzit clar.

Sculaţi români dintru uitare şi vă-mbrăcaţi în sărbători! Eu vin din neagră depărtare şi-aduc cu mine dalbe flori…

Erau florile de colind. Lanţul magiei negre se rupsese. Spiritul martirului pribeag se întorsese acasă. Am ieşit din biserică, cugetând că viaţa nu era deloc simplă. Nu era atât de simplă pe cât credeau maidanezii, colaboraţioniştii şi bubulii. Marile taine ale Daciei nu ajunseseră niciodată în mâna lor. Şi nici nu puteau ajunge vreodată…

Ploua peste ţara Zarandului Ploua sănătos. Să spele păcatele uitării. Să spele ruşinea trădării. Să spele noroiul sloganelor. Mergeam ca în transă către Ţebea. Către mormântul Craiului Munţilor. Pe jos. Aşa cum fusese porunca. Nu-mi simţeam trupul. Eram numai mişcare şi vis. Trebuia să ajung. Trebuia!

Moţoganca de la căminul cultural m-a întâmpinat speriată:

— Tulai Doamne, ista-i timp de mers la ţintirim?

— Aista-i timpul românilor, lele! Vreau să merg! Acum!

A mers. N-a avut ce face. Credea că sunt vreun bolând. Aşa cum crezuseră unii şi despre Iancu. Nu eram bolând. Eram mai sănătos la minte decât toţi românii din ţara îmbolnăvită de minciună şi ură. Am scos încrâncenat lumânările şi le-am aprins în cele patru colţuri ale

mormântului.

— Nu, domnu', să nu faceţi asta! Să stâng de ploaie…

— Nu se sting, femeie! Nu se sting! Căci apa şi focul sunt amu cu noi!

Şi-a făcut cruce şi s-a dat la o parte. Încă mai credea că-s bolând.

Ardeau lumânările în ploaie ca veşnicele făclii ale Cerului… Moţoganca tăcea împietrită. Iar eu murmuram ruga pentru odihna sufletului celui care îndrăznise să viseze:

Să-mi dai puteri nescrise şi care nu se-nvaţă. Din visele ucise să fac un Vis în viaţă…

Fremătau Apusenii. Ploua vârtos, româneşte, peste Zarand. Iar eu duceam răspunsul Craiului. Ultimul său avertisment către cei care puseseră visele în colivie:

Sosit-a ziua ce vă doare… Voi, temnicerilor de vise, Daţi drumul Visului să zboare!

Lăsaţi-mi porţile deschise!

Lumina blândă a Soarelui de toamnă mângâia zidurile Sarmizegetusei. Se apropia asfinţitul. Stăteam de ore lungi, jos, pe piatra începuturilor noastre. Aşteptam noaptea, să aprind focul. Să cer sfat marilor bărbaţi ai Geto-Daciei. Gedailor…

Soarele cobora sub orizont Roşu ca sângele. Acoperit de o mantie galbenă de lumină şi de un Cer albastru. Aşa fusese steagul nostru la începuturi: roşu, galben şi albastru, de la Pământ către Cer. Natural. Nu răsturnat pe verticală. Odată cu răsturnarea lui, se răsturnase şi viaţa noastră. Şi scara valorilor. Şi Credinţa oamenilor. Totul… Trebuie, gândeam eu, să ne întoarcem la temeiurile noastre cele de tărie. Să redevenim copiii Geei şi ai Cerului. Să recâştigăm binecuvântarea pierdută. Să renaştem neamul geto-dac.

Vălul negru-violaceu al nopţii a acoperit întreaga cetate. Era timpul. Am aprins focul cu lemnele pregătite de cu ziuă. Şi am început să mă rog după vechea lege a neamului. Să nu cer nimic. Să mulţumesc şi să ofer în dar tot ce aveam. Inclusiv viaţa. Aşa cum fusese ruga în

paradisul Hiperborei.

În memorie mi-a apărut Parsons, englezul cel înţelept l-am auzit din nou glasul:

— Varain, tu vrei să ajungi la fructul oprit Vrei să afli taina Varanhei.

Da, era adevărat Voiam să cunosc secretul Varanhei. Mitul fructului oprit fusese o invenţie a magiei negre. A bubulilor. Dumnezeul strămoşilor noştri ne dăduse spiritul pătrunzător pentru a ajunge la Lumină. Nu ne oprise să înţelegem şi să ştim. Ne poruncise să înţelegem şi să ştim!

Numai cel care ştie poate respecta Legea. În cazul nostru, Legea era clară: nesupunerea în faţa invadatorilor de orice fel. Aşa gândeam eu. Iar subconştientul îmi confirma:

Prin vise-mi trece Decebal, Călare şi însângerat, Ne-nvins de-al cotropirii val, Un trăsnet dur, nefulgerat…

Aceasta era Legea. Să nu plecăm capul! Să nu ne supunem invadatorilor! Să luptăm până la capăt pentru libertatea neamului şi a ţării! Cuvintele înţeleptului Vezina erau optimiste:

Va fi atuncea pace. Sub braţul său de fier, Din apa care zace, Ne-om ridica la Cer…

Le mai auzisem. Le ştiam. Erau cuvintele cu care Vezina întâmpinase cotropitorii. Profeţia se adeverise de la un cap la altul. Mai era puţin. Foarte puţin. Lupul Alb se arătase pe crestele Carpaţilor. Intrase în datini şi-n Lege. Urma ridicarea din mlaştinile nimicniciei noastre…

Am mers toată noaptea pe jos, prin munţi. Către iezere. Să văd ochii Maicei Primordiale. Ochii în care se răsfăţa Cerul. Mergeam drept la ţintă. Nu cunoşteam locurile. Ceva mai puternic decât înţelegerea omenească mă ducea către ţinta călătoriei mele.

Cu primele raze de Soare, am atins iezerele. Erau aşa cum le văzusem în vis. Misterioase. Neasemuit de frumoase. Păstrătoare ale eternelor taine ale neamului. Am stat toată ziua lângă iezere. M-am încărcat de energia Cerului şi Pământului. Am plecat cu seara, către sud. În urechi, îmi răsuna ritmic încă un adevăr, pe care nu-l

bănuisem: Sub mine tremură un cal şi trupul tot mi-e sângerat. În mine, strigă Decebal, Un trăsnet dur, nefulgerat…

Un trăsnet secret, nebănuit de bubuli, urma să-i lovească pe neaşteptate. Lumina urma după aceea…

Mănăstirea Dealu se întindea tăcută în faţa mea. Multe urgii trecuseră peste ea. Mari taine ale neamului zăceau ascunse în ziduri. Ştiam ce am de făcut cu florile albe, de colind, m-am oprit la poartă. Am făcut Crucea Lebedei şi semnul Vegăi, chemând strămoşii să elibereze sufletul negurosului domn Mihai Viteazul. Sufletul domnului care, de aproape patru sute de ani, nu-şi găsea odihna. Din trupul său creştea iarbă. Câmpia Turzii. Înţelepciunea strămoşilor îmi spunea că fac bine:

Te vei lăsa pe sânul gliei. Aşa cum stelele-ţi sunt scrise, Iar pe întinsurile câmpiei va năboi ciopor de vise…

Aşa-i fusese scris. Să se întindă la sânul gliei, ucis mişeleşte, de mână de mercenar. Pentru că greşise. Crezuse mai întâi în străinul mercenar şi mai apoi în ţăranii săi. Acum era iertat şi slobod…

VARA În CARE SE Scutură TRANDAFIRII.

Bucureştiul m-a întâmpinat prăfos şi gălăgios. Cu surle şi trâmbiţe de victorie a partidei trandafirii. Am mers direct la Cernescu. De Bălai, nu ştiam nimic. Putea fi încă în spital. Putea fi plecat la Cremene.

Matrozul şurubărea conştiincios la maşina parcată în faţa casei. Fluiera o melodie săltăreaţă. Era în toane bune.

— Salve magister! l-am salutat eu.

— Salve puiule! mi-a răspuns el într-o latină aproximativă. Ce vânt te-mpinge în vâltoare?

— Multe vânturi, matrozule. Unul ar fi că mi-era dor de voi.

— Ete-te-te! m-a persiflat matrozul. Cin se prăpădeşte de dor! Asta să i-o spui lu’ mutu’. Ai venit să ne pui la cârcă, muncă şi hâială. Veche deprindere de-a ta. Nevindecabilă.

— Poate că şi asta, am fost eu de acord. Trebuie, însă, să discutăm. Se poate?

— Deocamdată, da. Trandafirii sunt beţi de bucurie. N-au timp să se ocupe de opozanţi. Trăiesc într-o dulce mahmureală. De la atâta dulce o să li se aplece. Vor face diabet. Mortal.

— Urcăm? l-am invitat eu.

Cernescu a privit cu ochi critici maşinuţa. Mai avea ceva de făcut la ea, S-a decis, însă:

— Hai, boierule! Am o surpriză pentru tine.

Am urcat în apartament Răcoare, bine, tihnă. Loc ideal pentru gândit şi scris.

— Vii de departe? s-a arătat curios amicul meu. Ori din munţi?

— De foarte departe. Sunt însă în stare să-ţi înghit orice poliloghie. Asta vrei să-mi serveşti, nu?

— Nene, de ce mă confunzi? Eu sunt tipul ţugulanului practic. Îţi servesc surpriza.

Era, într-adevăr, ceva. O cărţulie de vreo sută de pagini. Pe copertă, se răsfăţau eroii quinţei. Quinta spartă… Reuşise, căposul de moldovean.

— Ai tras-o, am apreciat eu. Mai trebuie să se şi vândă…

— Vândut boierule. Tot tirajul. În două zile. Comandat altul. Ce crezi?

— Mirare mare! S-a trezit ţugulanul. Are şanse să se ridice în picioare.

— Aşa cred şi eu. Îmi trebuie vreun an de libertate să-i spun tot ce trebuie. Cam până la Crăciunul din anul viitor.

— Scurtează coada vulpii, matrozule! N-ai atâta vreme. La vară, va fi mare înghesuială.

Atât de repede? a făcut matrozul gânditor. Le dădusem trandafirilor vreo doi ani. Pentru mai mult, n-au suflu. Nici ciolan de ros. Că-i goală vistieria. Bate vântu-n ea mai ceva ca-n punga săracului.

— Atât de repede, matrozule! Fă ce poţi şi spune rapid ce ai de spus! Ţugulanul să fie pregătit pentru ce-i mai rău.

— Mă rog matale, boierule, să-mi spui ce e ăla rău?!

Nu de alta, dar nici acum n-avem destul ovăz să nechezăm de bine. Lozinci avem. Spectacole rock, la fel. Reviste porno, cât încape. Dă şi pe afară. Politicieni deştepţi, cât cuprinde. Mari economişti, specializaţi în vânatul pitacului din buzunarul calicului, gârlă. Ovăz n-avem! Nici gologani să satisfacem cumplita sete de impozite a măreţului stat „democratic”.

Am zâmbit în sinea mea. Vă vor lua bir pe fumul de pe casă, pe lumina care vă intră prin ferestre şi pe pământul pe care călcaţi! Aşa spusese Parsons. Deştept englezul! Oricum, se mai putea face ceva.

— Cernescule, unde-i Bălaiul?

— Tot la botniţă, meştere. Nu că ar mai avea ceva. Dar a dat de nişte fete dulci, care îl leagănă în palme. Mă rog, nu numai în palme. Pricepi cam cum vine chestia?

— Priceput Cură de piţipoance. Face bine la starea de spirit Dar, în doze mari poate strica. Mergem să-l vedem?

— Nimic împotrivă, boierule! Numai să mă dichisesc un pic. Nu se face să intru în spital ca un homar.

Cernescu a intrat în baie, iar eu am început să răsfoiesc prima carte a Octogonului. E bizar sentimentul pe care-l trăieşti în momentul în care te vezi erou de roman. Parcă ţi-ai fi încheiat viaţa. Parcă ai fi martor la viaţa altuia. Matrozul o trăsese bine din condei. Firea de ţugulan moldovean îl împinsese să mai picteze câte-o floricică pe ici, pe colo. În mare însă, istoria Octogonului prindea viaţă. După 130 de ani de tăcere, Octogonul vorbea prin oamenii săi. Românii aflau direct din gura octogonarilor secrete păstrate cu străşnicie de stăpânirile care au urmat detronării Domnului Cuza.

— Să nu te umfli-n pene, sârmarule! mi-a strigat Cernescu prin uşa băii. Te-am zugrăvit ca pe un mascul feroce, consumator de pipiţe fragede. Ca pe un amant meridional de douăzeci şi patru de carate. Să nu te crezi chiar aşa mare sculă, că te tom Carmelei!

— Şăzi ghinişor, copchile! Şi nu da-n boala turnatului, că nu te mai opreşti! mai cunosc eu nişte cazuri.

— Adică? a vrut să ştie Cernescu.

— Priveşte-n jur, măi vere! Marii turnători ai epocii de aur se dau de ceasul morţii. Partidu-i mort, Securitatea-i desfiinţată. Cui să mai toarne bieţii orfănei? Scheaună maidanezii pe la toate porţile ambasadelor, cu boticul plin de gulgute. Şi pe la porţile lui nea Nelu Tufaru. Ori prin reviste deocheate. Le e frică să nu-şi piardă reflexul.

— Hai, boierule! m-a îndemnat Cernescu. Pe cai!

Am plecat pe jos, către spital. Să ne mai aerisim. Să mai mirosim atmosfera. Pe toţi stâlpii din cale, pe toate gardurile, pe toţi pomii, ne întâmpina rânjetul aparent blând al celui mai zâmbăreţ dintre cârmaci. Toată Şoseaua Cotrocenilor era plină de afişe electorale. Cu lozinci trandafirii. Cu Ion Iliescu. Lipiseră flăcăii cu sârg. Dacă nu ieşea pasienţa, luau foc la turul nădragilor. Şi scăpau din gură (Aţa dolofană a României. Se anemiau cu totul, bieţii sugari.

— Ce zici, Cernescule, alegerile au fost pe bune?

— Canci! a sintetizat matrozul situaţia. Votul corect poate să-l dea numai un tip cu conştiinţa neviciată. De unde să ştie ţugulanul ce poamă e ăla sau ăl ăl alt dintre candidaţi? Încă mai sunt destui care cred că au votat pe marele conducător al marii revoluţii din decembrie. Căci aşa au botezato diversiunea. Mi-e milă de adevăraţii revoluţionari. Pe sângele lor se clădeşte o nouă minciună infernală. S-au ridicat tinerii împotriva minciunii ceauşiste. Şi-au înlocuit-o cu abominabila minciună bubulă. Mult mai perversă decât cea anterioară. Pentru că, nu obţinuse nimic în numele democraţiei, libertăţii… Ştii tu.

Da, ştiam. Era exact cum nu şi putuse închipui nimeni. După avântul din decembrie, după dezvăluiri le marilor abuzuri şi erori ale clanului ceauşist, noii privilegiaţi intraseră exact în pajnicii celor dinainte. Şi-n casele lor. Şi-n averea lor. Pe care, avere, o mai sporiseră cu câte ceva. Ceva mai mult. Începusem să cred că, în comparaţie cu ce vedeam, ceauşiştii fuseseră nişte copii. Era dezgustător ce vedeam. Şi totul sub lozinci democratice. Sub frumoase lozinci democratice. Corupţia se lăfăia la vedere. Elementara ruşine fusese eliminată. Iar

noţiunea de lege fusese suspendată chiar din ziua de 22 decembrie 1989. Legea era pentru căţei. Nu pentru maidanezii şi dulăii care înşfăcaseră ciolanul puterii.

Pe drumul către spital, am cumpărat o sticlă de whisky. Cu florile nu m-am mai obosit Bălaiul nu consuma aşa ceva. Intrarea în spital ne-a creat unele probleme. Nu eram însă noi tipii cu probleme nerezolvate la activ. În sfârşit, iată-ne în faţa lipoveanului! Era măreţ tipul! Cu pijamaua scrobită şi călcată. Cu batistuţă în buzunarul de sus. Parfumată discret cu flori la capul patului. Mă rog, îşi dăduse drumul. Sectorul pulpiţe funcţiona ca pe sârmă.

Ce vrei? Talentul omului…

— Hă, ce-mi văd ochii? a început Bălaiul. Daniil Sihastrul în compania lui Ion Creangă. Marele descântător şi marele povestitor. Dacă mai funcţionează cooperativa voastră câteva luni, or să-nceapă ţugulanii să creadă că suntem o grupare de sfinţi numai buni de pus în icoană.

Am rânjit sarcastic:

— Bălaiule, te roade neagra invidie. Crăpi de ciudă că matrozul n-a scăpat în carte măcar un cuvin ţel despre un anume lipovean.

— Eu, piciule? Exclus! De când m-au prezentat harapii pe scenă, ca la comedie şi m-au otânjit cu vreo zece ani de pârnaie, am oroare de publicitate. Nu face bine la organism. Las că vezi tu ce-o să iasă! N-o să mai poţi scoate capul în lume fără ca vreun ţugulan mai şcolit să nu strige: Uite-l pe Varain, mâncătorul de bubuli cruzii Asta ca să nu mai adaug cohortele de dame care vor dormi cu cărţile sub cap. Ce-i prea mult strică, piciule. Nu fi lacom!

— Nu-s Bălaiule! Dovadă că din modestele mele venituri ţi-am adus o carafă de cocârţ american. First quality!

Bălaiul a luat drept martor un interlocutor invizibil:

— Auzi, domnule, tupeu! Asta-l bate la tupeu şi pe ăla micu’ a lu’ Neuländern. Modestele lui venituri! I-a adus prinţesa araucană un ţuhal de parale şi se dă calic. Asta ca să nu-i ceară omu’ o ţigară. Sau un gât de cocârţ!

— Te-n dane, Bălaiule! i-am retezat-o eu. Că tu oi fi

vreun amărât?! Lotcă ai, Dunărea-i mare, Delta plină de peşte. Asta ca să nu-mi aduc aminte că pe Ninetten-ai luat-o în bikini. C-ai făcut pitaci frumoşi cât ai hălăduit în Paris.

Bălaiul s-a oprit din peroraţie cu sticla de whisky într-o mână şi cu un pahar în cealaltă. A arborat o mutră jignită, adresându-i-se lui Cernescu:

— Din tipu' ăsta care se dă prieten cu tine, putea să iasă un perceptor sângeros. Auzi? îmi numără mie francii câştigaţi cu sudoarea frunţii.

— Gata, Bălaiule! l-am calmat eu. Pace! Am venit să te vedem, să-ţi spunem vorbe frumoase. Ştii tu cam ce se face în asemenea ocazii…

— Iete-te de ce-a venit?! De flori de măr. Nu ţine puişor! Iar te-nghesuie vreo nevoie. Că tu vii la nen-tu numai când te strâng pantofii.

Am redevenit serios:

— Bălaiule, m-a trimis Bătrânul. Avem treabă. Grea. Periculoasă.

— Şi? Treaba nu se poate face decât cu mutră de înmormântare? Nu mai poate zâmbi omul? Ba trebuie să zâmbim şi să râdem, în ciuda lui ăla. Lui nen-tu Ionică Hlizitoru. Noi măcar ştim de ce râdem. Nu ca proasta-n târg…

Am luat loc pe scaune, în jurul mesei. Bălaiul a scos gheaţa din frigider. Avea frigider, pisoiul. îl răsfăţau damele. Nu m-am putut abţine:

— Cum arată, Bălaiule?

— Cine? a făcut el pe prostul.

— Dama asta. Maica răniţilor. Asta care te răsfaţă.

— Piciule, ai o minte perversă. Nu poate o tipă să facă un gest de caritate cu un biet bolnav, fără s-o bănuieşti că-şi schimbă halatul în camera mea.

— Şi nu şi-a schimbat halatul? am insistat eu cu prefăcută nevinovăţie.

Bălaiul m-a privit chiorâş. S-a prefăcut că nu mă aude. A turnat whisky în două pahare, a adăugat gheaţă şi a declarat.

— Embargo pe alcool, pe toată zona Varainilor! Bem

numai noi. Ăştia care ştim să apreciem un trăscău la justa lui valoare. Care nu ne băgăm nasul în pătucurile altora.

Cernescu i-a făcut figura. A ridicat paharul pentru toast:

În cinstea damei care şi-a schimbat halatul în această cameră. Mă rog, în cinstea damelor. Simt eu c-au fost mai multe.

Bălaiul a dat tăcut paharul peste cap. S-a şters cu mâna la gură ca ţăranii şi-a concluzionat:

— Mi-am pierdut timpul zadarnic. Tânăra generaţie nu mai ştie respectul pentru părul alb. Pentru sacrificile făcute... Pentru glorioasele tradiţii... Pentru sângele vărsat...

Bălaiul îl imita fantastic pe fostul meu şef. Pe Hulban.

— Asta ca să nu mai spunem de încălcarea repetată şi gravă a moralei proletare, l-am completat eu. Chiar şi unele cadre cu mai multă experienţă au suferit în mod vădit influenţa modului de viaţă burghez. Au uitat ce înseamnă lupta de clasă. Li s-a tocit vigilenţa...

Gata, piciule, că-mi faci capul oboroc. Mă predau. N-am şcoala ta. Ai îngurgitat mai multe raţii de slogane decât toate raţiile de fasole pe care le-am halit eu în întreaga viaţă. Eşti doctor în materie, dar lasă-mă să trăiesc!

— Te las, Bălaiule. Cu o condiţie: Nu te mai da violent la tânăra generaţie! Are şi ea necazurile ei.

Bălaiul a scociorât printre lucrurile din noptieră, extrăgând un exemplar din QUINTA SPARTĂ. Cam mototolit, cam plin de sublinieri şi semne de întrebare.

— Ia zi, Cernescule, ce-ai gândit când ai trecut să-ţi prezinţi marfa?

Cum adică? a replicat Cernescu cu o voce voit leneşi

— Unde-ai mai văzut tu, puişor, o chestie ca asta? Să iasă spaii în stradă, să se dea-n spectacol? Nu-ţi dai seama că mii de tipi din toate găştile adverse se vor lansa pe urmele Octogonului?

Cernescu a privit către mine cu un aer de superioritate. Cam de tipul: îl luminăm pe bietul ţugulan, ori îl lăsăm aşa?

— Dă-i drumul! i-am ordonat eu. Fă-i raţionamentul invers!

— Domnu’ Ursu, a început Cernescu.

— Fără domn! Şi fără Ursu! Zi-mi Bălaiul! îmi poartă noroc.

Cernescu s-a scărpinat nervos în frunte. Cam greu pentru un trupete ca el să priceapă halul de disciplină din branşa noastră. A reluat timid.

— Bălaiule, voi aţi avut jidovi în Deltă?

Lipoveanul l-a privit interzis. Nu ştia unde bate. Apoi s-a decis să răspundă:

— Nu. Şi ce-i cu asta?

— Ai lipsuri într-o anumită cultură. Ştii ce spunea Iţic când voia să-şi deruteze concurenţii?

Faţa Bălaiului s-a lăţit cât un afiş de teatru:

— Zi-i, şoldovene! Abia aştept să mai prind o trăsnaie!

— Păi, simplu. Când Iţic avea de făcut un ghişeft la Botşăni, spunea: Eu îi zâc că mî duc la Botşăni. Şi ei o şi zâcă: Hoţu ista de Iţic zâci că şi duci la Botşăni. Înseamni că şi duci la Dorohoi. Da” eu tot la Botşăni merg. Ai prins şpilu, Bălaiule?

Bălaiul râdea cu hohote. Se ţinea de burtă. Cernescu imitase la perfecţie pe bătrânul negustor ovrei. Printre hohote, lipoveanul a apucat să murmure:

— Culmea dezinformării! Demult mă frământam eu să pricep cum vă fată cerebelurile aşa idei trăsnite. Bate la fund până şi şcoala lui Agayant – asul dezinformării din KGB.

— Ai văzut?! a continuat Cernescu cu acelaşi ton de ovrei. Şi-ţi mai zâc una di-ai şi mî pomineşti: Pi orbu’ cu ochi nu-i păcat să-l pâcâleşti.

Zadarnic! Bălaiul nu mai auzea nimic. Cele o sută de kile ale amicului nostru se scuturau ca de furtună. De multă vreme nu-l văzusem râzând cu aşa poftă.

Scena a fost întreruptă de intrarea unei lady. Una în halat alb. Doctoriţă ori asistentă medicală. Surprinsă de scenă, a dat să protesteze:

— Ţigări şi alcool…

— Dragă, a luat-o Bălaiul pe melodia de zile mari. nu se poate! Avem de discutat nişte treburi secrete.

Tipesa n-a mai zis nimic. A închis uşa pe dinafară. Uşurel, de parcă era de sticlă. Îmi stăteau pe limbă nişte vorbe, dar m-am abţinut Studiam cu interes schimbul de experienţă dintre două mari şcoli filosofice. Şcoala trosnitorului din Gliboaca Deltei şi cea a înţeleptului din Vechii Glăvăneşti ai Moldovei. Era un spectacol la care merită să intri pe valută forte. Mari actori, mari roluri!

— Aşa, Cernescule? Tu, pui de goim, să aplici strategia lui Iţic?

— Eu sunt un pui de goim deştept, Bălaiule. Eu nu înjur ovreii. N-aduci folos. Eu îi fur şmecheriile. Şi li-aplic. Inclusiv pl chelea lor. Pot şi zâcă ceva? Ai? Ghişeftu-i ghişeft! Pi orbu’ cu ochi nu-i păcat să-l păcăleşti.

Bălaiul calcula ceva şi punea ordine în materia cenuşie. Rumega ideile. Cernescu a continuat:

Acum te-ai prins, Bălaiule, cum e cu marfa pe care am scos-o în piaţă? Eu le-am spus că merg la Botşăni, ei o să creadă că mă duc la Dorohoi, iar eu o să rămân acasă, să-mi fac gheşeftul. În târgul Ieşilor. Fain târg. Şcoală înaltă. Sorbona-i grădiniţă pe lângă Iaşi.

Profesionistul din Bălai era satisfăcut la culme:

— Cernescule, eşti mare! Mă dau bătut! mai ştii şi alte chestii?

— Oho! Podu-i plin. Dac-ar fi scrise, ar umple nişte tomuri cât DEX-ul. Să vezi tu ce-i trântesc cu capul de ziduri pe gaşperii care vor căuta Octogonul. Îi pun să-nveţe carte. Să-mi conspecteze romanele. Să priceapă că nimeni nu poate înfrunta Octogonul. Că vreo câţiva netoţi care au încercat au ajuns să prindă muşte. Ori să joace şotron.

— Cernescule, dacă te găseam mai devreme, atingeai gloria planetară.

— Nu mă peria, Bălaiule! Mă distragi de la muncă. Sunt pe cale să împing în tipar o torpilă de zile mari. Spaima KGB-ului. O să sară capacele de pe toate conservele sovietice. Iar voi, isteţi cum vă bănuiesc, veţi

sta la pândă. Să nu scăpaţi niciuna!

— Concret?

— Scot Fulgerul albastru. Şobolanii lui Ivan vor ieşi din găuri. Să miroase terenul. Să chiţcăie că e aşa şi pe dincolo. Vor ieşi toţi. Le-am pus lipici descântat în carte. Iar voi, pe post de contabili, îi bifaţi pe listă. Să-i putem strânge când o veni vremea. Să le dăm ce merită: ţoale-n dungi, cârnaţi de fier la picioare…

— Nu te pripi matrozule! Nu-i lasă Ionică Trandafir la judecata românului. Nu că i-ar iubi. Sau că nu l-ar deranja deja cu isprăvile lor trecute şi prezente. Dar se teme că vor ciripi. Au guşuliţele pline de gulgute cu care-l pot trage şi pe dânsul la răcoare.

— Molcuţ flăcăul, nu-i aşa? Şi nu mai are cărţi în mână. I le-au ciordit cine ştim noi. Sub privirile vigilente ale şoimilor patriei, uteciştilor şi pecoiştilor vopsiţi în marea gardă pentru paza zâmbăreţului cârmaci. Se teme tipul şi de umbra lui. L-a criticat pe nea Nicu că avea 483 de gardişti, dar el a ajuns la 2 200. Plus vreo două mii de civili. O tâmpenie crasă, plătită din coşniţa văduvei şi a orfanului din decembrie.

— Se teme? a făcut Bălaiul dus pe gânduri. Are şi de ce. După trei ani, capetele de acuzare de la procesul lui Ceauşescu sunt foarte actuale. Pot fi folosite, pe cinstite, în procesul lui Iliescu. Genocid, subminarea economiei naţionale etc. Am dreptate?

— Ai. Să-ţi mai spun una, să te ungă la inimă Nea Ionică, prins de tremurici, a scăpat câţiva hulubi pe guriţă. Cel mai interesant dintre ei îl am de la un flăcău din gardă: Dacă nu câştigam alegerile, mă împuşcau ăştia ca pe Ceauşescu. Ce zici, cine-or fi ăştia de care tremură nea Nelu?

— Cin să fie, matrozule? Tot ăia care l-au împuşcat şi pe nea Nicu. Noi nu facem aşa ceva.

— Şi ce crezi că va face nea Ionică plin de frică?

— Nu-i greu de ghicit Toţi tipii bântuiţi de sufletele ucişilor dau din gard în gard. Cam asta va face şi nen-tu. Va face gafă după gafă pentru a ascunde crimele lui

decembrie. Se va perpeli până-i vor crăpa nervii. Va face prostie după prostie. Compromis după compromis. Va lovi inclusiv în cei de lângă el, până va rămâne la fel de singur şi stingher ca „odiosul”.

— Nene, ai o viziune liniară asupra istoriei. Nu-i cunoşti fişa psihologică îţi spun eu ce va face. La milimetru. Va divorţa semipublic de Ivan. Fără tragere de inimă va face mişcarea, dar va face-o. Va începe să se gudure pe lângă unchiul Sam şi vărul Iţic. Se va gudura atât de dezgustător, încât va pierde ultimii suporteri. Apoi…

— Încearcă să aplice schema lui nea Nicu, ai?

— Exact! Numai că datele problemei actuale sunt cu totul altele. Repetă o formulă nerepetabilă. Cam ca miliţianul sovietic.

— Cum adică? a ridicat Bălaiul interogativ sprâncenele.

— Păi, la un examen, Vanea era clei. Trăgea cu urechea la întrebările şi răspunsurile colegilor. Cel dinaintea sa, întrebat fiind ce va face când va găsi o gaşcă de cioloveci flămânzi la o coadă la carne, a spus: Le spun ferm să stea la rând că e destulă marfă. Vanea, crezând că a prins mişcarea, a trântit exact acelaşi răspuns. Numai că pe el îl întrebaseră examinatorii ce va face când va descoperi un viol în grup.

— Ce s-o mai lălăim? Situaţia devine tot mai albastră. Iar başbuzucii ăştia o văd tot mai roză. S-au ţicnit de-a binelea. Să trecem la treabă! Varain, care-i ordinul?

Ordine erau multe. M-am limpezit o clipă la cap şi am început

— Din datele deţinute de Bătrân, rezultă că situaţia e şi mai complicată. Pentru vara ce vine, bubulii pregătesc o trosneală de mari proporţii. Pe plan intern, nomenclatura ceauşistă, organizată la fix, are un plan similar. Nomenclatura e în jurul lui nea Nelu. De la căţel la purcel. Ceilalţi pipăie terenul. N-au încă lider de vârf. Speră să-l tragă pe nea Nelu de partea lor. Conflictul este inevitabil. Cel puţin prin mijloace paşnice.

— Pe noi nu ne iau în seamă, ai? a mârâit Bălaiul. Le-om cânta noi ceva de amor, să ne ţină minte şi-n morminte.

— O să le cântăm ceva mai dur. Ordinul Bătrânului e să le scoatem România din gheare. Să evităm conflictul violent să-l luminăm pe drăguţul de ţugulan, apoi să dispărem în ceaţă.

— Iese ciomăgeală, m-a asigurat Bălaiul cam morocănos. Ai văzut tu vreo lichea să dea de bunăvoie bombonicadin botişor? Eu nu. Iar bombonica asta, România, e dulce foc. Şi-i de durată. Nu vezi câte hahalere se înghesuie să se înfrupte din ea? Şi cu câte metode? Trosneală economică conflicte religioase, culpabilizare generală, dezinformare generală. Avem de cârcă mai ceva ca robii din ocne.

— Avem, l-am asigurat eu. S-a cam dus vremea glumelor. În câteva luni, trebuie să decapăm situaţia. S-o putem privi de sus. Să-i oprim mecanismul infernal. Începem din exterior către interior. Bătrânul a ordonat să plecăm la Cremene, în Elveţia. Să lămurim mai întâi daravera monarhică. E timpul ca cineva să-i explice lui obositul de Mişu cam cum pedepsesc românii trădarea de patrie şi furtul din avutul obştesc. N-au făcut-o nici Ceauşescu, nici Iliescu. O vom face noi. Cu metode specifice.

Bălaiul a fluierat a pagubă:

— Piciule, ştii tu cam ce densitate de bubuli pe metru pătrat e în Elveţia? Adio zile faine! Adio maica răniţilor! La cârcă, lipovene! Ia năvodul şi-i dă drumul! Caras gras, monarhist Asta-i soarta, a încheiat el filosofic, coborând din pat

Cernescu îl studia atent Avea ceva pe inimă. Iar Bălaiul nu s-a putut abţine:

— Ce-i ţâcă? Mai ai vreun gheşeft nelămurit? Mergi la rabin, că eu am pus „de închiriat”!

— La rabin, ajung eu într-o zi, l-a asigurat Cernescu. Să-l întreb de ce vrea să ne toarne cenuşă în cap pentru nişte chestii făcute, cu zeci de ani în urmă, de nişte zărghiţi. Să-i explic cu binişorul că, dacă ne mai înjură de

ţară, de mamă şi de martirii neamului, o să-i aduc aminte cam ce-au făcut unii zărghiţi de-ai lor cu zeci de mii de români. Şi-n 1907, şi-n 1946, şi după aceea. Să-i explic faptul că înţelepciunea ovreiască pare să-l fi cam părăsit

— O să-l doară pe rabin-n cot de ce-i spui tu, a precizat Bălaiul. Asta e piesa, asta se joacă, monşer! Giurumele şi maidanezi pe post de mari vedete.

— Vezi matale, nene Bălaiule, treaba nu stă tocmai cum o zici. În problema lui Iţic, eu sunt doctor. Ovreii sunt exact ca orice alt popor: au şi oameni cumsecade şi hahalere. Chestia e cine iese în faţă. Nu ştiu dacă ai observat dar, la orice neam, javrele au obiceiul să iasă moţ în frunte. Să facă spume la guri să incite la violenţă şi răzbunare. Să organizeze spectacole de şters memoria. Adică de adormit tipii care încă mai ţin minte ce fel de poame sunt respectivii.

— Cernescule, încep să cred că ai ceva-n bilă. Cu Mosadul, însă, se discută în alţi termeni. Flăcăii lui Iţic şi-au stricat manierele, de când cu naziştii. Văd peste tot nazişti şi fascişti. Bolnavi de generalizare. Nu-i vindeci tu!

— Aşa crezi matale, nene. Le dau eu praf de vindecat miopia. Şi alte boli de care cam suferă. Nu ştiu dacă ai studiat dosarul meu. Varain, aici de faţă, poate să confirme că le-am mai băgat bucuria-n casă de câteva ori. Aşa, ca între veri. Şi-o să le-o mai bag dacă nu stau cuminţi. Cu mine nu ţine, Bălaiule!

Am crescut între ei. Familia mea a salvat din mâna legionarilor mulţi jidovi de treabă. Dacă-mi zice careva ceva de antisemitism, le zic şi eu ceva de născătoarea mămicilor. Fapte Bălaiule! Fapte! Nu lozinci de tipul celor născocite de anumiţi jurnalişti în soldă! Fapte! Eu prezint fapte. Nu ideologii! Nu variante de dezinformare!

Avea dreptate ţăranul moldovean. Faptele contracarau orice propagandă. Cum poţi susţine ceva împotriva faptelor evidente?

Bălaiul fluiera printre dinţi, îmbrăcându-se. Era clar că se hotărâse să semene jale în inimile unor tipe caritabile. Se pregătea de plecare. Mi-a vorbit peste umăr

— Ce mai ordonă Bătrânul?

— Să stăm de veghe la scuturarea trandafirilor. Să nu scape niciun ghimpe în ţugulan. Să nu ne amestecăm în politică. Să-l lăsăm pe ţugulan să-şi decidă soarta.

— Vid de putere, a mârâit Bălaiul.

— Ce-i aia?

— Ceea ce a invocat Ionică Trandafir pentru a declanşa masacrul. Şi ceea ce face el acum. Seamănă lipsa de lideri în toată opoziţia. Cum se ridică unul, cum îl linişteşte. Cu broboada. Cu ciolanul. Cu şantajul. Tactica lunetistului bubul: cum scoate unul capul, cum îl rade.

— S-a mai luminat ţugulanul, Bălaiule. Iar Cernescu le va explica încă – multe. Are documente pentru zeci de cărţulii ca asta.

Bălaiul s-a întors către mine. Sever.

— Cât crezi că-l lasă? Două luni? Un an? Mai mult?

Era o problemă. Grea. Cernescu putea fi lichidat în orice zi. Nu degeaba fuseseră ascunşi adevăraţii terorişti. Mai puteau fi folosiţi. De noua stăpânire, desigur. Căci vechea stăpânire, oricât de odioasă fusese, nu se pretase la aşa ceva.

— Şădeţi cuminţi! ne-a îndemnat Cernescu. Dacă-n Soarta mea e scris să trăiesc o sută de ani, nu mă pot anihila nici cu bomba cu neutroni. O să le cânt povestea Octogonului, până-i văd în boxa acuzaţilor. Pe toţi asasinii. Pe toţi sabotorii. Pe toţi aventurierii politici. Auziţi neruşinare?! Costul tranziţiei? De unde aia măsii costă tranziţia? în mod normal, tranziţia trebuia să ne aducă o grindină de gologani. Bază tehnică aveam, bani aveam, oameni aveam, au distrus baza de producţie, au furat şi risipit banii, au aruncat oamenii în stradă. I-au învăţat că se poate trăi din pomană socială.

— Parşivnaia tactica! a mârâit Bălaiul. Faci pomeni la alţii, apoi întinzi tu mâna. Câţi rechini am îmbogăţit, oare, cu averea României post decembriste? câţi coate goale din lumea largă au venit aici cu doi firfirici şi au plecat cu milioane? Na, c-am ajuns şi naţionalist! Ba, chiar, xenofob. Suie imaginea minoritarului fabricată în laboratoarele de

psihologie ale KGB, Mosad, CIA.

— N-o strici nene, nu-ţi face grijă! l-a asigurat Cernescu. Crezi că guşterii din instituţiile cu pricina nu ştiu că minoritarii noştri-s băieţi brava? Că pricep uşor şi nu uită repede? Când e bine în ţară, e bine pentru toţi. Şi când e jale, la fel. Crezi că Ianoş din Harghita nu pricepe cum stă mişculaţia? Pricepe săracul, dar nu are loc de întors. îl ţine nomenclatura în chingi. La ei în parohie, tot alde Domokos Geza a rămas mare. Ca şi pe timpul lui Stalin, când se şcolea flăcăul, împreună cu Ionică, la umbra Kremlinului.

Bălaiul era gata de decolare. Îşi îndesa ultimele fleacuri în sacoşa de voiaj.

— Mergem undeva să discutăm în linişte, a precizat el. Departe de ochii şi urechile trandafirii. Poate la un hotel, poate…

— La mine nu se poate, a precizat Cernescu. S-au speriat poteraşii. Cum a apărut Quinta spartă, cum au năvălit gulgutierii. Care de care mai fraier. Care de care cu legende mai răsuflate. Mă distrez şi eu ca omul. Le pun la fiecare câte o gulgută în guşuliţă şi-i trimit departe. Pe cărări neumblate. Să asude pentru francii cu care i-a cadorisit nen-su. Să muncească. Nu contează rezultatul. Să muncească, mama lor de muhaiele dobitoace şi cretine! Mama lor de chiori! Nu văd ce-i în jur? Nu pricep că stau pe un butoi cu pulbere? Că fitilu-i aprins? Că-l poate stinge numai adevărul curat?

— N-au învăţat! l-am asigurat eu. Şi nici nu văd ce e în jur. Nu ştiu să vadă Trăiesc din lozinci de tipul: situaţia e sub control. Noroc de câţiva gazetari mai de Doamne ajută, care le fac munca.

Bălaiul a aruncat o privire în jur, a fluierat a pagubă şi a concluzionat:

— S-au dus zilele faine! Aşa e viaţa. Tot ce e plăcut ţine puţin, ori e imoral, ori e ilegal, ori face rău la sănătate.

Am ieşit înainte din spital, lăsându-l să-şi ia rămas bun de la chestia aia echipată în halat. Aia care ţinuse puţin, ori fusese nu ştiu cum. Bălaiul a apreciat cum

trebuie delicateţea noastră, invitându-ne la masă, la Intercontinental.

În jurul unei fripturi şi a unei butelii de Cabernet, am reluat discuţia. Pentru început, am refuzat politicos compania a doua dulci Magdalene locale. Nu aveam nevoie de urechi străine la „şueta" noastră Bălaiul le-a privit admirativ, în timp ce se îndepărtau unduindu-şi şoldurile, murmurând ca pentru sine:

— Între două, nu te plouă. Dar şi norocu se limitează numai la atât – rămâi uscat.

Am revenit la treburile noastre.

— Zi-i, Cernescule! a început Bălaiul. Cam cum stă situaţia pe frontul din umbră?

— Situaţia nu stă evoluează, a precizat matrozul. Fratele Ivan, deşi cu fundul gol şi cu stomacul protestând de post îndelungat, încă iţăreşte. Ultima sa ispravă, foc de parşivă s-ar putea numi moldofobie. Prin câteva sute de agenţi, de pe întreg teritoriul ţării, a început să lanseze tot felul de variante pentru a semăna ura între moldoveni şi ceilalţi români. Cam ce visează ştim: să-i rupă pe moldoveni de restul românilor, să-i ia sub „protecţia" sa.

— Deloc original. Ivan nu mai are creiere deştepte. Treaba asta au gândit-o flăcău din Direcţia A încă cu două decenii în urmă

— Ştiu, Bălaiule. Ivan e în cădere liberă pe toate fronturile. Inclusiv pe cel informativ. Dar nu se lasă. Diversiunea antimoldoveană a fost lansată în Banat şi Bucureşti. Departe de Moldova. Şi asta nu pentru că nu ar avea destui agenţi în Moldova. Ideea e că, lovind departe, nu se poate şti exact de unde vine lovitura. Desigur, sluga lui Ivan, Ianoş din pustă, participă plin de elan la scamatorie.

— Crezi că trebuie să-l luăm în seamă? Să facem ceva?

— Nu numai că trebuie. Am şi trecut la fapte. O să mai auzi tu de isprăvile sârmărilor. Ivan şi Ianoş le simt deja. Îi ustură.

— Nu mă îndoiesc. Vă ştiu eu bine. Cu moacele

voastre de mototoli planetari, aţi păcălit jumătate din lume. Aia care credea că sunteţi într-adevăr mototoli. Numai că eu nu cred aşa ceva. Ştiu că anumiţi şobolani din solda lui Ivan şi Ianoş vor avea mari surprize. Toate neplăcute. Le-a căzut steaua. Ce să-i faci? Vine o vreme când fiecare plăteşte. Şi pentru ei a venit. Alţii la rând…

— Vărul Iţic? a făcut interogativ Cernescu.

— Voia domniei voastre, a răspuns Bălaiul.

— Păi, treburile lui Iţic sunt cam îmbârligate. Nici în robie n-au stat aşa de prost feciorii lui Israel. Au renunţat la înţelepciune în favoarea orgoliului. Prost sfătuitor şi-au ales! Dacă nu renunţă la el, îşi vor ridica în cap întreaga planetă Planurile lor din România sunt destul de străvezii. Vor înapoi tot ce au avut cândva pe pământul acestei ţări: vaduri comerciale, imobile, pământuri. Visează şi oleacă de colonizare. Îţi dai seama de reacţia românilor? De la şomerul fără casă şi până la negustorul care a prins o prăvălie la vad? Toţi vor urla ca din gură de şarpe. Şi vor pune mâna pe par. Ori, pe resteu, ca să păstrăm tradiţia lui Cremene.

— Poate evolua deosebit de urât, am apreciat eu. Cine împinge un popor dincolo de limita răbdării poartă toată vina. Asta nu înţeleg eu: or fi dispărut evreii înţelepţi? Nu-şi dau seama că, mânaţi de câţiva extremişti fanatici, se condamnă la dispariţie? Că nu pot jigni la nesfârşit opinia publică mondială cu aroganţa lor? Că e înjositor să faci trafic cu sufletele morţilor? Că nu pot trăi mereu în miturile barbare ale aşa-zisului popor ales? Ale poporului care luptă împotriva lui Dumnezeu? Că ura şi violenţa pe care o predică vor genera ură şi violenţă? Că încercările lor de culpabilizare trezesc amintiri cumplite? Că nu sunt deloc atât de curaţi pe mâini cum susţin?

— Stop, Varain! m-a oprit Bălaiul. Noi n-avem sarcină să facem rechizitoriul iudeilor. Dumnezeu să-i judece! Noi suntem spioni. Trebuie să descoperim şi să anihilăm acţiunile Mosadului. Aici să te văd. Concret!

— Concret? a sărit Cernescu. Să-ţi zic eu una de-ai să rămâi pe două rânduri! Ce-ai zice dacă-ţi demonstrez că

unele acţiuni de propagandă antievreiască din România sunt organizate de Mosad?

— Bă, ţâcă, să nu-mi spui! Aşa perverşi n-au fost nici cekiştii lui Dzeijiński.

— Fapte, nene! Fapte! Ca să priceapă Iţic că ţugulanul e mult mai combinativ la cerebel decât toate triburile lui Israel luate la un loc. Îi dau drumul?

— Dă-i bătaie, ţâcă! Scoate bomba din guriţă! N-o mai ţine! Face rău la dantură.

— Păi, a început Cernescu meticulos, pe la începutul anului 1992, lucram ca reporter la Expres Magazin. Redactorul şef, Ion Cristoiu a sugerat într-o emisiune televizată, că până şi foştii legionari ar trebui să se explice, să-şi spună cuvântul în presă. Ai prins mişcarea?

— Deştept băiet, măi! a confirmat Bălaiul. Dacă legionarii nu mai mişcă, să-i trezim noi. Nu că ne-ar durea inima de bieţii moşuleţi, ci pentru că ne pot fi de folos. Îi actualizăm, mai împingem în braţele lor câţiva tineri şi gata! Vai ce antisemitism în România! Vai! Sângeroşii legionari sunt din nou prezenţi în viaţa ţării! Vai! Exact cum au procedat şi cu Securitatea: au readus în memorie faptele sângeroşilor securişti kominternişti, conduşi de Moscova, şi le-au aruncat în spatele Securităţii naţionale. Desigur, au cam „uitat” să precizeze că până şi securitatea kominternistă nu lucra de capul ei, nu era un organ de putere: ea executa ordinele conducerii partidului bolşevic aflat atunci la conducere. Partid format cam din cine ştim noi. Din nişte tipi de soiul lui Brucan, Pauker, Georgescu, Nikanov, Pantelei…

— Nene, l-a întrerupt Cernescu pe Bălai, lasă-mă să-ţi explic ce-a făcut scula lui Iţic – Mosadul.

— Mă ţâcă, sub moaca ta de fraier aerian, se ascunde asul celor mai perverse combinaţii din istoria spionajului. Cum de nu te-au bunghit la timp ăi de sus?

— Ăi de sus, mai marii „epocii de aur”, m-au bunghit Vlad în mod sigur. Numai că nu i-a dus mintea cam ce-ar putea face cu un tip ca mine. Şi, pentru liniştea celui mai iubit etc., m-au cam pus în laţ. Acum, când zac după gratii

şi au timp de cugetări, au cam priceput la ce ar fi fost bun ţugulanul răzvrătit Dă-i târziu pentru ei. Prea târziu…

— Zi-i, ţâcă! Zi-i de mişcarea antievreiască creată de Mosad!

— Păi, după emisiunea televizată, vine la mine, la redacţie, un moşuleţ de vreo 81 de ani. Paul Mărculescu. Fost avocat fost legionar, fost condamnat la moarte. Îmi prezintă o valiză de documente legionare şi mă îndeamnă să fac „dreptate”. Iar eu, ca un pui de goim deştept îi zic: Moşule, lasă-ncolo trecutul! Ce rost mai are să dezgropăm morţii? Nu vrei să fie şi oleacă de pace? Vrei să ne luăm de păr şi cu Iţic? Ce-a fost a fost! Madam Wolf, ţiitoarea blegului încoronat pe post de rege, v-a cam băgat la ocnă, v-a cam strangulat prin puşcării, v-a cam ars cu acid sulfuric, v-a cam cotonogit iar voi, iertat să-mi fie, n-aţi fost deloc deştepţi. Anumiţi adversari nu se anihilează cu ciomagul. Scor egal, moşule!

— Şi, şi? a făcut Bălaiul foarte aţâţat

— L-am convins pe moş să-şi vadă de treburi. Să se poarte creştineşte: să ierte pentru a fi iertat Numai că parşiva combinaţie mosadistă nu s-a încheiat Peste câteva zile, apare într-un săptămânal un interviu cu Paul Mărculescu, fostul legionar. Şi nu apare oricum. Apare pe o pagină bine garnisită, cu tot felul de ştiri aşa-zis anti iţicare. Una despre un rocker rasist din Cluj…

— O babă cu o mitralieră, nu? am întrebat eu.

— Vine şi aia, m-a asigurat Cernescu. Altă ştire, referitoare la nişte liceeni din Bacău care, chipurile, ar fi scris nişte manifeste fasciste. Asta e baba cu mitraliera. La vremea liceului, moldovenii se gândesc numai la flori albastre, dulci minuni şi alte chestii explicate fain de tot de Eminescu. Nu le arde de politică. Le sfârâie călcâiele după îngereştile duduci locale.

— În ce revistă a apărut şmecheria? a vrut să ştie Bălaiul.

Cernescu era povestitor moldovean. Avea tipicul lui. L-a privit oţărât replicându-i:

— Da, lasă-mă, nene, să povestesc!

— Zi-i, ţâcă! Fără înfloriturі!

— Fără! l-a asigurat Cernescu. Pe această pagină, o altă ştire anunţa apariţia revistei Garda de Fier. Numai că revista cu pricina o făcuseră nişte diversionişti de-ai lor, de la redacţia România liberă. Cum să arunci în spatele românilor o chestie făcută de băcanii tăi? Au mai înserat nişte aşa-zise manifeste legionare răspândite prin Craiova şi gata! Vai ce antisemitism în toată România! Ai priceput calimera? Toată ţara?! La Cluj – rocker rasist, la Craiova – legionari, la Bacău – fascişti, la Bucureşti – legionari. Cam cine crezi că a fabricat porcăriile astea şi ce-ţi spun ele?

Bălaiul s-a îmbăţoşat de parcă înghiţise o oişte:

— Flăcăii lui Iţic. Sigur! Da-s proşti de dau în gropi. Copie după KGB, după Agayant armeanul, trosnit de noi, la timpul cuvenit. Cum cred ei că pot păcăli cu aşa ceva nişte profesionişti de talia românilor? Poate pe Virgilică Gargaragiu de la Ştefan Gheorghiu. Nu pe noi! Şi unde a apărut colajul ăsta diversionist?

Amu’ temp, nene! Unde nici nu gândeşti în numărul 64 din Tinerama. Revista lui Max Bănuş, ovrei deplin şi fost cântăreţ pe mărci la Şopârla mincinoasă. Unde ai mai văzut ovrei să permită unor legionari dreptul la exprimare în scris? Poate în poveşti, dar nu la noi.

Bălaiul a trântit lăboaia sa de pescar peste masă:

— M-ai rupt, ţâcă! în faţa mea, eşti mai mare decât regele masonilor. I-ai prins la oala cu smântână. Ce vreţi să faceţi acum? Că ceva aveţi în cap.

Cernescu şi-a luat o moacă voit modestă:

— Şi noi, ca ţugulanii… Le întindem un năvod. Imposibil să scape vreunul cu branhiile întregi.

— Adică?

— Planu-i plan, nene. Pare zbanghiu, dar nu-i. Îi păcălim pe flăcăii Mosadului să ne scoată la lumină conservele kaghebiste. Îi punem la muncă După ce băgăm conservele lui Ivan la păstrare, în cămări cu gratii, le cântăm şi iţicarilor doina cea de mare jale: Ţugulani din munţi, din strungă v-au lăsat cu vântu-n pungă…

— Crezi că ţine? şi-a exprimat Bălaiul îndoiala.

— Ţine, nene! Urmăreşte ce se va întâmpla în ţară, în următoarele luni!

— Se va lăsa Iţic îmbrobodit?

Cernescu a tăcut câteva minute. Apoi, a spus decis:

— Ori se lasă, ori nu se lasă, tot aia e! Steaua lui David a apus! Ţi-aduci aminte cum miorlăiau prin cântece, acum câţiva ani? Apă şi foc, cer la mijloc, inimă stai, stai nu pleca! Asta însemna steaua lui David: apa şi focul, însă numai asta nu-i destul. N-a fost niciodată destul. Dovadă? Robia, umilinţele, suferinţele prin care au trecut iudeii. Ei sunt vinovaţi de suferinţele lor. Au crezut într-o stea falsă iar Inima de Foc nu era a lor. Era Inima Daciei. Cândva, cu mii de ani în urmă israeliţii au recepţionat un mit din zona Hiperboreană Au păstrat unele amintiri, dar nu destule. Cred că sunt stâlpii lumii, dar se înşală S-au minţit că sunt poporul ales şi au suferit pentru asta. Sper să se trezească din rătăcirile lor. Atât cât mai e timp. Şi să ne lase în pace! Dacă nu ne vor lăsa, vor dispărea ca neam! Şi nu în mii ori sute de ani. Rapid, ca o furtună de primăvară. Să ne lase în pace!

Cernescu devenise pătimaş.

— Îi urăşti? am întrebat eu încet

— Nu, nu-i urăsc. Sunt supărat pe ei. I-am crezut înţelepţi. Sunt inconştienţi. Îşi sapă singuri mormântul. Se pregătesc zi de zi pentru autodistrugere. Orgoliul le-a întunecat minţile. Şi ura. Şi impresia că sunt puternici. Nu sunt puternici. Sunt slabi. Foarte slabi. Orbiţi de orgoliu. Nu înţeleg că niciodată ura nu pune capăt urii, că violenţa naşte violenţă Că-i paşte un grav pericol, de care sunt singurii vinovaţi. Aşa! Dumnezeu să-i judece!

Am mâncat în continuare în tăcere. Bălaiul a încercat să reia discuţia:

— Şi Sam? a făcut el.

— Sam a rămas crăcănat cu picioarele în două lumi. Derutat Abia acum începe să gândească cam care-i sunt propriile interese. Sam se scutură leneş de jugul bubul.

— Şi, va scăpa?

Va scăpa. Nu chiar uşor, dar va scăpa. După ce se va

dezbăra de complexul de big brother andsuperpower. Două complexe foarte periculoase pentru acest sfârşit de secol şi mileniu.

— Crezi că-i va fi uşor?

— Uşor nu-i va fi. Va face-o însă va începe lent dar timpul îl va obliga să accelereze. Până la vara viitoare, vara trandafirilor scuturaţi, va fi pe deplin treaz. Sper să fie şi suficient de înţelept pentru a recunoaşte rapid neutralitatea perpetuă a României. Această situaţie îi va aduce numai foloase pe toate planurile. Dacă se va lăsa influenţat de bubuli…

Era o întrebare. Ce va face Sam când forţele de eliberare naţională române vor scutura trandafirii? Nu putea fi decât un răspuns logic: va sta deoparte. Trandafirii miroseau deja greu. Miroseau a mort Nu erau trandafiri naturali. Simbolul paşnic al trandafirului fusese furat şi pângărit de către o grupare internaţionalistă, de orientare bolşevică.

— Va fi o vară cumplită, a concluzionat Bălaiul dus pe gânduri.

Dacă şi un trosnitor de talia sa era îngrijorat situaţia urma să fie într-adevăr serioasă. Gravă l-am precizat:

— Ordinul Bătrânului Radu Boureanu este să evităm pericolul. Să prevenim vărsarea de sânge planificată de bubuli şi slugile lor, maidanezii, colaboraţioniştii, fripturiştii. Să transformăm vara de jale românească în vara eternei Românii. Cremene! ne-aşteaptă cu date şi planuri concrete.

— Atunci, să mergem la Cremene! a decis Bălaiul laconic.

Îl frământa ceva. Şi pe mine mă frământa. O mie de Oameni trebuiau să înfrunte şi să învingă cohortele de bubuli. Aveam numai nouă luni pentru a ne pregăti. Era destul? Eram suficient de puternici? Răspunsul s-a ridicat din subconştient:

Doar lupta mai poate să spele Urâta, cumplita povară, Să smulgă iertare din stele Uitării de neam şi de ţară…

Era adevărat Drogaţi de propaganda bubulă, mulţi români uitaseră cine sunt Uitaseră de mamă, de neam, de ţară. Trăiau fără trecut şi fără viitor. Pe post de masă de manevră a neocolonialismului…

CUIBUL DE VIESPI.

Pe data de 18 noiembrie 1992, am părăsit România împreună cu Bălaiul. Deşi era frig, mergeam cu autoturismul. Aveam multe de făcut pe drum. Şi în ţară şi în exterior. Am luat-o către Budapesta, cu gândul ca, în maxim două zile, să fim la Viena. Conduceam în tăcere. Până şi Bălaiul era gânditor. Ultima confruntare cu bubulii impunea maximă seriozitate.

— Ce-i Bălaiule? l-am zădărât eu. Prinde lotca apă? Ţi-au vândut portăreii mobila la licitaţie?

— Nexam, piciule! Calculez cam ce şanse avem să ieşim vii din trosneala asta. Ar fi păcat să dăm în primire tocmai în ziua Victoriei! După atâţia ani de luptă.

— Bălaiule, să nu-mi spui că visezi parăzi glorioase! Alea nu-s de noi. Nici ca spectatori nu ne vor primi. Noi suntem carnea de tun şi oasele pe care se bazează spectacolele de acest soi.

— Aşa-i, piciule. Actorii nevăzuţi ai ultimei drame din istoria omenirii. Şi aşa vom rămâne: nevăzuţi, necunoscuţi. Neplânşi de nimeni, când vom închina steagul. Poate că aşa e bine. Câteodată, circul lumii obişnuite îmi face greaţă. Prea multă minciună. Prea multe slogane otrăvite. Prea multă înşelătorie. Prea mult spectacol.

— Cum crezi că va fi după căderea bubulilor?

— Piciule, să nu-mi descrii ceva roz bombon! îmi face greaţă. Nu-i omenesc. Atât m-a cicălit popa cu raiul ăla, cu tipi înţoliţi în cămeşoaie albe, cu flori şi muzică, încât mi se apleacă numai când aud. Nu aşa arată fericirea! Fericirea e o stare de spirit omenească. Nu face s-o strici cu imagini puerile.

— N-ai răspuns, Bălaiule. Cum crezi că va fi?

— Are importanţă ce gândesc eu? Mă-ntreabă pe mine Soarta cum să organizeze viaţa pe planetă? Fără bubuli, va fi mai bine. De asta sunt sigur, în rest, nu-mi pot

imagina. N-am voie, adică. Căci, dacă ar fi după mine, ar ieşi o lume candrie. Zâmbind, râzând, dansând, iubind.

— Până aici, e bine. Neamul omenesc trebuie să râdă, să iubească. Să nu uite că viaţa trebuie trăită omeneşte. Ce va fi după? E greu de răspuns. Planeta lipsită de forţele negre ale bubulilor va fi o noutate. Greu de ghicit cum va arăta.

— Piciule, nu te ambala. La vară, bubulii vor pierde o luptă. Una grea. Vor mânca papara de la noi. Poate şi de la alţi. Dar mai au destule bârloguri pe planetă. Mai sunt încă ani până la victoria finală.

— Ştiu asta, Bălaiule. Mi-au spus-o Demian şi Bătrânul. Aici, la noi, va începe eliberarea planetei. Cum crezi că va reacţiona lumea?

— Amestecat. Deştepţi din toate naţiile vor încerca să se strecoare sub plăpumioara noastră. Gheşeftarii lumii se vor repezi ca vulturii să exploateze situaţia. Ovreii în primul rând! Au ăştia un miros franci, mai ceva ca pisicile la peşte proaspăt să nu te mire faptul că sute de mii de indivizi de cele mai diverse rase se vor trezi că-s nepoţii lui Decebal. La plăcinte…

Era o idee. Una la care merita să meditǎm. Victoria putea transforma România într-un nou El-Dorado. Cu toate efectele pozitive şi negative care decurgeau din situaţie.

Vama din Borş era o ţigănie. Deşi frig, lumea voiaja. O anumită categorie de lume, numită îndeobşte bişniţari. Te apuca greaţa când vedeai de ce şireticluri, ce umilinţe, ce escrocherii erau în stare. Totul pentru câştig uşor. Fără muncă. Fără producţie. Direct la păscut forinţi. Ori dolari. Ori mărci. Ori mai ştiu eu ce altă valută.

Ne-am aşteptat rândul răbdători. Un francez şi un venezuelean, aflaţi în călătorie de afaceri în România. Bagaje puţine şi absolut curate. Am trecut abia după câteva ore.

La ieşirea din Biharkeresztes am remarcat calm:

— Bălaiule, ai vreo funcţie importantă în statul maghiar?

— Ce-i piciule? s-a alertat lipoveanul.

— Escortă de înalt nivel. Patru maşini. Două în faţă, două în spate. Băieţi discreţi. Nu şi-au afişat firma. Şi nu miorlăie din sirene.

I-a fost destul o singură privire pentru a înţelege exact situaţia.

— Filaj la bară, a mârâit nemulţumit. Ca la terorişti. Şi eu sunt gol de arme ca un cuier de vitrină. Bubuli sau securişti unguri?

— Securişti unguri, l-am asigurat eu. Bubulii filează discret Sau trosnesc rapid. Flăcăii ăştia au alte planuri.

Bălaiul a mai aruncat o privire în oglindă şi a început aria:

Mămiţica mamii lor de sticleţi! Nu poate omul să facă o excursie ca lumea, că-i sar în cârcă. Bag seama că nici de pipiţe nu-i rost. Ne filmează ăştia şi-n măsele.

— Scoate harta Bălaiule! am ordonat eu aspru. Trebuie să ne scuturăm de coada asta nenorocită. Rapid, mă auzi?!

Bălaiul a extras harta Europei din geanta diplomat, mârâind în continuare nemulţumit:

— Aia măsii, cu limba lor! Poţi tu să te încumeţi la aşa ceva?

— Ce-i Iipoşca? Ai uitat bunele maniere? Visai unguroaice construite după tiparul Ciociolinei?

— Piciule, dacă poţi pronunţa un singur cuvânt în astă limbă fără să dai în bâlbâială…

— Las-o moale, lipa! Fiecare neam cu limba lui. Care-i prima localitate din faţă?

— Aia e, piciule! îţi zic pe litere. Să nu căpiezi. Berettyuojfalu.

Avea oleacă de dreptate. Numele erau greu de pronunţat. Am decis:

— Ne oprim acolo, să mâncăm. Să vedem ce fac tălpaşii lui Ianoş.

În localitate, filorii unguri ne-au ţinut scurt. Ne iubeau. Se temeau să nu ne piardă. Am oprit la o cârciumă. Asta i-a derutat. Cine mănâncă la 25 de kilometri de graniţă? Răspunsul urmau să-l afle. Nu eram sigur că era

un răspuns plăcut pentru el Ne-am aşezat boiereşte la masă întinsă. Cârnaţi ardeiaţi, friptură de porc, vin gârlă. Trei butelii întregi. Să ne creadă trotilaţi total.

Printre înghiţituri, îl instruiam pe fostul meu dascăl:

— Amu, lipoşca, să te văd! Trebuie să razi sticloanţele mai ceva ca Setilă şi să rămâi cât de cât treaz.

— Nicio grijă, piciule! Am ras eu şi vodcă satelit de 80 de grade. Şi nu aşa. Cu damigeana. Lua foc veceul când mă slobozeam.

Filorii au intrat rând pe rând şi s-au aşezat la mese. Patru câte patru. Exact cum intraseră în România, în decembrie 1989. Solizi. Cam prea solizi pentru simpli filori. Mi-a căzut fisa:

— Bălaiule, ungurii n-au conspectat cum trebuie învăţăturile securiştilor români. Ăştia-s din trupele de comando. De aia se ţin la bară. Nu ştiu să facă lucrarea ca lumea.

Bălaiul a privit critic la „amicii” urmăritori:

— Solizi flăcăi! Buni de spart piatră la cariere. Ori de cărat saci la moară. Da’ nu de filat Bat la ochi ca cioara albă.

Ne-am lălăit la masă vreo două ore. Cât să le întindem nervii gealaţilor lui Ianoş. Şi cât să pregătim şotia de evaporare. Am oscilat mult între ideea de a-i descânta pe toţi şi aceea de a-l lăsa pe mâna lipoveanului. Ca în multe alte cazuri, am ajuns la o soluţie de compromis.

Pe la vreo şase seara, filorii deveniseră nervoşi. Afară era deja întuneric, iar noi nu dădeam semne că am intenţiona să plecăm. Stăteau în poziţia OKS (ochii cât sarmaua), deşi arătam excesiv de paşnici. Bălaiul, chiar, excesiv de beat. Era clar, cineva din ţară ne turnase la vecini. Iar vecinii, buni la suflet cum îi ştim, se pregăteau să ne transforme în gulaş.

„Le-a ieşit gulaşul pe ochi. Fără carne. Numai cu ardei. Bălaiul a pornit treaba ca la carte. A plecat împleticindu-se către budă (veceu pe limba noastră). Deşi se vedea de la o poştă că era beat, unul dintre filori s-a luat după el. Direct, pe faţă, ca boşimanii. Studiam atent

situaţia şi aşteptam să intru în rol. Bălaiul întârzia. Aşa era schema. Numai eu ştiam de ce. Am strecurat discret o bancnotă de 20 de dolari pe masă şi m-am ridicat Nu băusem nimic, dar m-am bălăbănit şi eu către „instituţia" susmenţionată Aia în care întârzia Bălaiul. Eram sigur că nu plecasem singur. Imposibil ca vreun „vigilent" să nu-mi fi luat urma.

Construcţia care folosea drept W.C. cuprindea numai două cabine amărâte, cu scaune turceşti. Întruna, zăcea curiosul care se luase după Bălai. Amicul meu, smulgea cărămizile din jurul ferestrei celeilalte. Făcuse o gaură măricică. Se putea ieşi prin ea.

— Te-n praştie, şoldovene! m-a blagoslovit lipoveanul printre dinţi. Mă pui pe mine, om bătrân, să joc în filme cu Jean Marais. S numa' bun de trecut prin borta asta. Cu foalele pline de cârnaţi şi de Tokay.

— Ssst! am făcut eu. Mai vine unul.

— Dacă are plăcere să miroasă, să poftească! a şuierat Bălaiul.

Filorul a intrat dezinvolt. Juca rolul omului pe care îl presa o nevoie.

Puteam pune pariu că în scurt timp o reală nevoie urma să-l înghesuie. I-am băgat un pumn sub barbă înainte de a pricepe cum evoluau preţurile la bursa spionilor. A cedat ca un bebe. L-am înghesuit peste celălalt şi-a dat semnalul:

— Gata, Bălaiule!

— După tine, piciule! m-a îndemnat el politicos ca un servant de casă mare.

N-a stat pe gânduri. Am sărit stil tigriş prin gaură. În spate era noroi. Am scăpat o înjurătură înfundată şi am trecut la studiat terenul. Maşina noastră era la mai puţin de o sută de metri, în stradă. Bălaiul se moşmondea încă:

— Sări Bălaiule! i-am şoptit eu încetişor.

Lipoveanul şi-a trecut cu greutate trupul prin gaură, răsuflând uşurat:

— Gata, piciule! I-am pus la oala cu fasole. Mămăligă-şi fac ei.

Am sărit peste gard şi ne-am îngrămădit în maşină. Conform planului, Bălaiul a „scăpat” lângă maşină borseta cu documente false. Marfa noastră cea de toate zilele. Pregătită pentru orice înghesuială. Aveau ungurii cu ce se scărpina în cap zile în şir: paşapoarte false, acte pe maşină fabricate de maestra noastră, madam Velisar… Plus o agendă cu adrese din toată Budapesta. Inclusiv din Parlament. Ce să-i faci? La război, ca la război.

Am condus cu farurile stinse vreo douăzeci de kilometri, apoi am oprit:

— Încotro, Bălaiule? La Budapesta, ne-au pregătit o recepţie demnă de capete încoronate. Dar noi suntem băieţi modeşti. Şi sfioşi din fire. Prea multă publicitate ne-ar timora, nu?

— Exact, piciule! Păcat numa’ de nepoatele Ciociolinei! Le băgasem în program. O zi întreagă. Da’ omul care-i om trebuie să ştie să mai şi renunţe. Ia-o către sud! Către ăla, vezi tu cum îi zice. Szeged.

Am ţâşnit ca o săgeată. Nu mă îndoiam că flăcăii din cârciumă făceau parte dintr-o grupare de hăitaşi. Una mare. O poteră cu misiuni precise. Una care intenţiona să ne ascundă bine. Şi pentru mult timp. Conduceam şi înjuram în gând pe maidanezul din ţară care ne turnase. Pe la zece seara, ieşeam din Szeged către Baja. Presupuneam că mintoşii lui Ianoş ne căutau cam pe la Abony.

În zori, eram la Lendava, pe teritoriul sârbesc. Beam cafea, ronţăi am cornuri negre şi uscate. Printre înghiţituri, scăpam câte o vorbă. Eram obosiţi şi murdari. Trebuia să ne odihnim, să ne spălăm. După cum se prezenta situaţia pe teritoriul sârbesc, nu era rost de aşa ceva. Ne-am târât cătinel până la Feldbach în Austria, unde am tras la primul hotel. Unul mic, un fel de han din vremurile de altă dată. Nu conta. Ne-am spălat şi, fără să mâncăm nimic, am căzut la pat. În somn adânc. Somn de fiară scăpată din capcană.

Ne-am trezit pe seară. Afară ploua câineşte. În rafale. O vreme tocmai bună pentru cei ca noi. Vreau să văd presarul pe care îl chinuie conştiinţa pe o aşa vreme. Care

are chef să stea în stradă numai pentru a găbji doi tipi despre care nu ştie nimic. Căci, aşa e regula: poliţiştii nu ştiu nimic despre tipii pe care serviciile secrete îi indică drept obiective.

Am trecut în baie, să mă dichisesc. Bălaiul se pisicea încă în scutece. Şi mă tachina:

— Cam pricep eu cine o să-i cadă la aşternut în seara asta nepoatei Nibelungilor. Un ţugulan pervers. Cu moaca lui nevinovată şi cu aerele de virgin pe care şi le dă, n-ai bănui ce-i poate pielea. Numai că eu nu bănuiesc. Ştiu.

Mă rădeam conştiincios. Şi mă studiam în oglindă. Mă îndoiam că Grette m-ar fi recunoscut la prima vedere. Cicatricile rănilor căpătate în Paris îmi dădeau o înfăţişare fioroasă ochii îşi pierduseră lucirea blândă molatecă Scânteiau dur, rece, necruţător. Iar părul, odată castaniu, trecea masiv către culoarea sură.

— Îmbătrânesc, Bălaiule, i-am răspuns eu. Nu la Grette mă gândeam. La Cremene. Are un talent grozav de a ieşi din capcane. Şi-o rezistenţă neomenească. Ce-l mână, oare?

— Greu de ghicit, piciule. Chiar şi pentru mine. Are un instinct ieşit din comun. Şi-a sacrificat viaţa sa de om pentru acest instinct Simte primejdia din timp. Şi de foarte departe. Ca fiarele libere.

— Nu-i genul nostru…

— Da. Nu-i genul nostru. Seamănă tot mai mult cu Bătrânul…

N-am mâncat nimic. Am condus întins către Viena. Ştiam că acolo puteam fi ceva mai siguri de cei din jur. Rezidenta locală, Grette, era o fată de milioane. Şi la propriu şi la figurat. N-am anunţat-o că venim. În situaţia de alarmă generală în care erau adversarii, era preferabil să nu folosim niciun fel de telefon. Şi nici să nu călătorim ziua.

Pe la nouă seara, eram la hotelul Grettei. Portarul ne-a salutat amabil, ca pe orice alţi turişti. În ciuda faptului că era unul dintre băieţii Grettei care ne ajutaseră să recuperăm documentele din lăbuţele bubulilor. Iar noi ne-

am purtat la fel de natural. Am comandat la recepţie o cameră cu două paturi. Şi cina în cameră. Am urcat, apoi, să aşteptăm evenimentele.

După vreun sfert de oră, Grette a intrat radioasă. Îi mergeau bine afacerile. Ori se bucura sincer de sosirea noastră. E un sentiment pe care îl încearcă orice spion singuratic atunci când primeşte vizite din Centrală. N-a apucat să zică nimic. A dat cu ochii de mine şi a înmărmurit în timp, mă obişnuisem cu noua mea înfăţişare. Nu mi se mai părea atât de oribilă. Ea, însă, deschisese gura, dar nu putea zice nimic.

— Ia-o uşor, fetiţo! i-am spus. Tot eu sunt. Oleacă mai decorativ decât în trecut. Ceva mult mai dornic să-mi plătesc o datorie restantă.

Grette s-a apropiat şi m-a privit atentă, drept în ochi. Nu ştiu ce vedea. Sigur nu-i plăcea. S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. Ca o soră.

— Adio aşternut cald! a murmurat Bălaiul în limba română, să nu înţeleagă Grette. Nepoata Nibelungilor îşi retrage ambasadele din ţara Varainilor.

— Mai vedem noi, invidiosule, i-am răspuns eu în engleză, să priceapă şi Grette.

Blonda se trezise din şoc. Cuvânta:

— M-ai speriat Petre. Cicatricile par anume făcute. După un plan. Să te facă înspăimântător. Iar privirea…

— Nu te speria, fetiţo! Era timpul ca şi Varain să aibă o privire fermă.

În urechi îmi răsunau cuvintele lui Demian: Vei avea foc în privire.

Treburile evoluau foarte repede. Aveam deja foc în privire.

Ne-am aşezat la masă în tăcere. Am mâncat ca lupii flămânzi. Tot ce ne-a pus Grette dinainte. Singura care vorbea era ea – dama blondă. Ne informa despre situaţia locală. Nu era bună. Dar nici excesiv de proastă. Dacă luam în considerare evoluţia evenimentelor, puteam chiar afirma că, în Austria, stăteam binişor. La coniac, Bălaiul a trecut la chestionări:

— Când ai primit ultimul curier de la Cremene?

— Maximum, o săptămână. N-a zis nimic de voi.

— Ce ţi-a cerut?

— Evidenţa firmelor de acoperire folosite de serviciul secret maghiar. Şi de revizionistii unguri. Nimic de bubuli.

— Destul de curios, a remarcat Bălaiul. Câţi bubuli mai ai în control?

O singură rezidenţă. Acoperiţi în Modling. Nimic important.

— Sigur nu mai există şi alţii? Aici, în Austria?

— Sigur? Cine poate fi sigur în branşă? Poate naivii. N-am forţe să pieptăn întreaga ţară. Supraveghez ceea ce am descoperit.

— Şi? Ce-ai descoperit?

— Mişcări, în ultimele luni. Bubulii au deschis un nou birou comercial în Viena. Încearcă să-şi întindă tentaculele către ambasadă. Să prindă afaceri pe România, fără a-şi risca pielea. La Modling, pregătesc nişte staţii de radio. Mobile şi de mare putere. Şi nu numai asta. Tehnicul nostru afirmă că au şi două staţii de interceptarea convorbirilor militare. Bine mascate. În autovehicule pozând ca ateliere mobile de reparaţii auto.

Ceea ce auzeam se potrivea cu ce ştiam. Bubulii pregăteau o lovitură de mari proporţii. Nu-şi permiteau să mai eşueze încă o dată. Nu luau însă în calcul faptul că nici noi nu ne mai puteam permite să pierdem o luptă şi nu din cauza orgoliului. Înfrângerea ar fi însemnat dispariţia României. Aşa ceva nu se putea întâmpla. Deşi, în visele tainice ale marilor bubuli, cam asta era schema.

Apoi Grette a spus ceva de ne-a năucit:

— Din informaţiile obţinute de la sursele mele, rezultă că lovitura bubulilor vizează implicarea României în conflictul din fosta Yugoslavie. Mai bine zis, extinderea conflictului către România. Repetarea lui. La altă scară şi cu alţi figuranţi.

— Durere! a scăpat Bălaiul. Butoiul cu pulbere al Europei. Dacă-l amorsează din nou, se prăbuşeşte lumea. Nu numai România.

Avea dreptate. Balcanii fuseseră întotdeauna butoiul cu pulbere al Europei. Şi mai erau încă. Singura cale de evitare a exploziei – declararea României ţară cu neutralitate perpetuă Dar, cine s-o facă? Cei de la putere? Miopia lor politică era atât de evidentă, încât numai orbii n-o observau.

— Ce facem piciule? a reluat Bălaiul.

— Acum? Tu faci nani. Iar eu studiez materialele. Pe la două, plecăm către Liechtenstein. Către Cremene. Tu, la volan. Eu voi dormi pe drum. Ce zici?

Avea Bălaiul multe de zis. Mai ales cu privire la „materialele" pe care intenţionam să le studiez. Era însă băiat salon. A adresat rânjind. Şi strecurându-mi printre dinţi, în română".

— Ceva-mi spune că „materialele" alea te-or studia pe tine. Până te-or face afiş. Sau ceva asemănător.

Nu l-am băgat în seamă Am ieşit împreună cu Grette. Serioşi ca doi aristocraţi. Am coborât către apartamentul ei, pe care-l cunoşteam din prima vizită. Conştiinţa de spion nu m-a lăsat să pun datoria pe planul doi. Am studiat sintezele informative din seiful secret al rezidenţei austriece. Am memorat conştiincios tot ce trebuia să ştiu. Apoi am chestionat-o pe nemţoaică, impersonal, ca un şef:

— Ce ştii de laboratoarele bubulilor? Alea în care se fabrică demoni.

— Puţin. În zona noastră nu avem aşa ceva. La limită, către Elveţia, le simţim prezenţa. Însă, ştii cum merge treaba. Cine se încumetă să intre în cuibul cu viespi? Eu n-am în dotare anihilatori. Culeg informaţii. Pătrund în mediile indicate. Supraveghez. Rezolv alte sarcini.

— Vom avea nevoie de tine. Pentru cuibul de viespi.

— Numai pentru asta? a răspuns ea zâmbind uşor, cu sprâncenele ridicate.

Am întins mâna dreaptă către ea, mângâindu-i obrazul cu vârfurile degetelor. Încet, către tâmplă. Şi i-am răspuns cu voce şoptită:

— Poate că şi pentru altele. Numai că bubulii m-au schilodit atât de oribil… Crezi că n-am observat că te-ai

speriat?

N-a răspuns. S-a aplecat şi m-a sărutat pe gură de mi-au ţiuit urechile. Se pricepea la aşa ceva. Recunosc. Aşa cum recunosc faptul că studiul „materialului” blond, made in Germany, a durat cam mult. Abia către ora trei am plecat din camera Grettei. Cu destul regret Mă trăgea inima să-mi continui studiul. Nici Grette nu era departe de acest sentiment:

— Peter, mi-a şoptit ea, de ce n-avem şi noi o zi?

Greu de răspuns la întrebare. Şi la revolta spioanei care nu voia mult Dorea să fie femeie pentru o zi. Alături de un bărbat pe care-l dorea. Să uite pentru o zi că era un şurub dintr-un mecanism complex, specializat în spionaj şi contraspionaj. Am plecat fără vorbă. L-am scuturat încet pe Bălai:

— Hai, lipoşca! E timpul s-o luăm la talpă.

— Îhm, a crâcnit lipoveanul. Eşti un sadic, piciule. Ştii tu ce vis fain mi-ai întrerupt?

Nu ştiam. Bănuiam însă. Bălaiul era un ţugulan sănătos şi foarte terestru. Visele lui îi semănau leit Sănătoase şi terestre.

Am plecat în pripă. De Grette ne-am despărţit în parcarea hotelului. Bălaiul i-a sărutat ceremonios mâna, iar eu i-am mângâiat cosiţa blondă, şoptindu-i:

— Odată, vom avea o zi a noastră. O zi.

În maşină. Bălaiul duduia sub presiune. Mai ceva ca un motor cu aburi:

— Mari farisei, unii tipi! Te critică de maica răniţilor. Îşi bagă nasu’n viaţă intimă a omului. În timp ce ei se autorecompensează cu dame de categoria trăsnet.

— Aşa-i Bălaiule, i-am confirmat eu. Mari farisei unii.

A rămas fără replică. Exact cât s-o fac pe somnorosul şi să trag pe dreapta. Somnul nu se lipea însă. Auzeam rafalele ploii şi şuieratul maşinii. Bălaiul băga gaz, nu se juca. N-a coborât o clipă sub 150 de kilometri la oră.

Şofa şi gândea. Până la Vaduz n-a scos un cuvânt. Mare minune în cazul său!

— Gata cursa, dom nu’. Plata!

Trăsese în parcarea hotelului recomandat de Grette. Se întindea ca un urs. Îşi relaxa muşchii încordaţi de efort

— Eşti sigur c-ai nimerit la creşa Grettei?

— Sigur, piciule! Uite colo! Marafeturile regale la intrare. Numele şi descrierea corespund. Ai ceva prin simţuri?

Aveam. O senzaţie de pericol indefinită. Aşa cum aveam ori de câte ori eram în preajma unei capcane pregătite de adversari.

— Atunci, descântă, dalai-lama! Da' repede, că dorm pe mine.

Am coborât în aerul tare, curat, al dimineţii. Să simt bine. Şi am început ritualul.

— Zamolxe! Stăpâne! Ooom!

Cu ochii închişi, pipăiam aerul din jur. Căutam sursa de nelinişte. Vibraţiile veneau dinspre hotel.

— Zamolxe! Stăpâne! Ooom!

Făceam eforturi să materializez pericolul. Să-i cunosc forma de manifestare în planul fizic. În faţa ochilor mi-a apărut o cameră de hotel. Plină. Trei bărbaţi dormeau pe un pat dublu. Iar alţii, patru la număr, stăteau pe scaune, în jurul unei mese. Jucau cărţi.

M-am relaxat şi am intrat în maşină. Bălaiul îşi freca nervos barba nerasă:

— Cântă, piciule! Una săltăreaţă. Spune-mi că măcar de data asta avem linişte! Nu se poate să avem norocul lui ăla de-a câştigat la loto în ziua decesului.

— Nici atât Bălaiule. Nu se vede câştigul. Încolo, totu-i cum ai zis.

Lipoveanu mă ştia bine. A înţeles că nu glumeam. I-am relatat ce văzusem.

— Piciule, mă încearcă o bănuială oribilă. Bubulii au infiltrat pe cineva la noi. Prea află multe. Şi din sectoare deosebit de secrete.

Bănuiala mea era şi mai teribilă. Intuiam că bubulii puseseră la punct un nou paranormal cu capacităţi ieşite din comun. Cam de soiul armeanului pe care-l anihilasem la Malta. Poate ceva mai periculos. Urma să aflăm.

Am ţinut consiliu de război în maşină. Situaţia era înghesuită. Noi trosnisem centrele bubule din centrul Europei. În replică, bubulii transferaseră cele mai puternice forţe în zonă. Nu ştiam încă ce ne aştepta în Elveţia. Am decis să căutăm alt hotel şi să lansăm combinaţia de verificare a terenului pe care urma să evoluăm.

Pentru a contacta postul nostru din Graz, am folosit un telefon public. O sculă de acest tip e imposibil de interceptat. Ne-a răspuns Maxim.

Schimbul de parole convenţionale a durat mai puţin de un minut.

— Depozitul din Valduz e impropriu pentru marfă. E umed.

— Nu depozitaţi! Staţi cu ea în maşină! Găsim alt loc.

— OK! Parcăm în faţa teatrului. Aşteptăm.

Am tras în faţa teatrului. Bălaiul a deşurubat o sticlă de ţuică. A tras cu sete câteva înghiţituri, apoi a concluzionat:

— Bună, bre! De milioane! Bate cocârţul yankeilor.

— Bate! am confirmat eu absent Toată energia mi se concentrase într-o singură direcţie: descoperirea metodei (» în care bubulii ne controlau mişcările. Penetrarea Octogon ului era un lucru foarte improbabil. De la marea mascaradă nomenclaturistă din decembrie, nu mai adusesem oameni noi. Iar cei vechi erau călţi cum trebuie.

— Paranormal, Bălaiule. Nu-i alta explicaţia.

— Ce-i piciule? a tresărit lipoveanul, întinzând din nou mâna după sticlă.

— Cu un paranormal acţionează bestiile alea. Unul cam ca mine.

— Exclus! a decretat Bălaiul. Aşa podoabă nu se naşte decât o singură dată în mileniu. Şi când se naşte, dacă n-ajunge cine ştie ce panaramă mistică, ajunge un spion păgubos. N-are el inima să lucreze pentru gologani.

— Ăsta din faţă are, l-am asigurat eu. îl simt E rău. Foarte rău. Scăpat din bezne. Careva n-a fost atent la poartă. Nu i-a cerut biletul de voie.

— Băi piciule, tu vorbeşti serios, a constatat Bălaiul. Dacă treaba e aşa de cotoibilă, de ce nu facem paşi? Ori, de ce nu-i tragi tu un descântec? Unul de ăla, de zile mari. Să se bucure zbanghiul ca un puradel care a reuşit să ciordească o găină din curtea gospodarului.

Era o idee. Trăsnitul de Bălai îmi dădea întotdeauna idei. E drept că ele veneau prin conexiuni mai puţin explicabile. Să se bucure puradelul… Era o idee. Rumegam şi gândeam. Calculam. Mă pregăteam de marea trosneală.

Pe la opt o maşină a trecut lent prin parcare. Tudose la volan, Maxim în dreapta. N-au oprit Ne-am înfipt în coada lor şi am ieşit din oraş. Direct către nord, către Schaan. La Buchs, am trecut frontiera cu Elveţia. Fără probleme. Mai existau în Europa şi zone civilizate. Zone în care nu-ţi numărau vameşii rufele murdare…

La Wallenstadt am făcut către sud. Către comandamentul nostru extern. Bine acoperit, de astă dată. Departe de orice miros bubul. În afară de orice suspiciune. Cu spatele înfipt în munţi. Aşa cum suna legea supravieţuirii noastre.

Cremene ne-a întâmpinat fără fa st, de parcă ne despărţisem numai cu o oră în urmă:

— Aveţi necazuri, vitejilor? Cum aţi mirosit pericolul, aţi şi tulit-o ca puii sub cloşcă.

— Wrong, big boss! a replicat Bălaiul în engleză. Nu suntem tipii ăia de care ai pomenit. Ăia care concurează la categoria piftie. Dar nici tipii care se ocupă de importul de bubuli.

— V-au prins de coadă? a vrut să ştie Cremene.

— Nu de coadă, am replicat eu rece. Tipii dau la cap. Sunt undeva, în faţă. Pe aici, pe aproape.

— Concret?

— Simt că au făcut rost de-o hahaleră paranormală. Miros cu ea tot felul de chestii. Inclusiv unele dintre mutările noastre.

— Simţi, numai?

— Domnule colonel, la mine a simţi înseamnă a şti. Absolut verificat. Eu simt cam în felul în care vedeţi

dumneavoastră.

— Cunosc! a replicat Cremene laconic. E cazul să ne îngrijorăm?

— Nu. Trebuie să lovim. Scurt şi dur. Fără urme. Să le intre spaima-n oase.

— În regulă! Ai un plan?

— După ce dorm. După ce iau legătura cu ai noştri.

— Atunci, dormi! Bălaiul rămâne aici!

Lipoveanul a început să protesteze în băşcălie:

— Exploatarea sângeroasă a minorităţilor conlocuitoare este pedepsită de lege.

Cu Cremene se putea glumi rar. Şi numai când nu mirosea a bubuli pe aproape. L-a măsurat pe Bălai cu o privire critică şi a decis:

— Un anume minoritar a făcut burtă. Pentru echilibru se cuvineşi-o cocoaşă. La hârţoage, Bălaiule!

I-am lăsat să se tachineze. Erau prieteni vechi, din vremurile în care eu nici nu visam că voi ajunge în Octogon. Tudose m-a condus către o garsonieră de la etajul vilei. Un fel de cameră de oaspeţi. Am deschis fereastra şi am respirat adânc aerul de munte. Mirosea a libertate. A ploaie şi a fân. A piatră udă şi a codru secular.

Am adormit liniştit. În vis, am revăzut imaginea străbunilor stelari. A primilor doi dintre ei. Şi a lui Incer, veganul care lichida durerea. Nu mi-au vorbit însemna că puteam rezolva de unul singur ceea ce urma. M-am trezit noaptea, într-un întuneric deplin. Auzeam freamătul brazilor şi chemarea munţilor. Cântecul ploii mi-a adus aminte ce trebuia să fac. Mi-am chemat munţii mei. Cei de acasă. Din cumpăna Moldovei şi Ardealului. Au venit în imagine lin, ca un cântec de leagăn. Munţii mei cei dragi. Leagănul neamului meu.

— Zamolxe! Stăpâne! Am nevoie de marea forţă! De forţa Lupului Alb! Om-Om-Om-Om!

Lumina condensată se răsucea lin, în jurul Muntelui Sacru. Asemenea unui Fir care se desprinde din caier, un braţ de lumină intra în mine. Aveam nevoie de el. Trăsnetul dur căpăta şi lumină de fulger. Mai mult de atât

nu era nevoie. Bubulii nu puteau să aibă mai multă forţă decât Cerul şi Pământul. Puteau să aibă numai ce reuşiseră să fure. Lor nu li se dăruise nimic. Ei furaseră.

Am mulţumit modest Dumnezeului străbunilor noştri pentru ajutor.

— Mulţumescu-ţi, Ţie, Doamne al străbunilor mei, pentru lumină şi putere!

M-am spălat şi m-am îmbrăcat în grabă. Trebuia să trec la fapte. Jos, în biroul lui Cremene, era lumină. Noul şef operativ al Octogonului lucra până târziu. De multă vreme nu mai trăia ca un om obişnuit Am bătut şi am intrat fără să aştept răspunsul.

— Domnule colonel, sunt gata să înfrunt killerul bubul! Şi să-l înving!

Cremene a ridicat privirea din hârtiile pe care le studia:

— Varain, nu te grăbi! Fiecare treabă are timpul ei. Şi nu e vorba de un singur killer. Dacă e să începem, trebuie să o facem în plin. Vom anihila întregul sector bubul specializat în operaţiuni neconvenţionale. De la simplul psiholog analist care măsoară pulsul neamului nostru şi până la otrăvitorul specializat în implantarea gulgutelor otrăvite în subconştientul maselor.

Avea dreptate. Ofensiva bubulă putea fi decapitată prin anihilarea paranormalilor folosiţi de ei. Cu mijloace obişnuite, bubulii nu-şi mai puteau realiza integral planurile din România.

Eram nerăbdător să intru în acţiune. Ceream să intru în luptă:

— Domnule colonel, ordonaţi! Misiunea mea?

O umbră de zâmbet a trecut pe faţa lui Cremene:

— Mai eşti copil, Varain. Entuziast peste măsură. Lupta ce urmează e o treabă serioasă. Cuibul de viespi din Elveţia înseamnă ceva. Anihilându-l, vom câştiga o luptă. Noi trebuie însă să câştigăm războiul. Şi să facem pacea. După legile noastre.

— Bătrânul ne-a ordonat să venim aici. Să începem acţiunea.

— Începem. Studiază aceste materiale! Completează informaţiile cum ştii tu! Şi fă planul de anihilare a neconvenţionalilor bubuli.

— Am înţeles! am făcut eu plin de speranţă. Scăpăm de inactivitate.

Am înşfăcat dosarul, am salutat şi am plecat glonţ către camera mea. În timp ce ieşeam, Cremene a precizat:

— Mă incluzi şi pe mine în planul de anihilare! Cu sarcini concrete, ca pe orice alt luptător neconvenţional.

În timp ce urcam scările, calculam că, totuşi, şeful s-ar fi cuvenit să rămână la comandament Nu să iasă în câmpul de confruntare informativă ca un simplu luptător.

Am studiat toată noaptea. Băieţii din rezidenţa Europa munciseră serios. Cu migală de pictor miniaturist. Cele mai infime frânturi de informaţie fuseseră adunate cu grijă. O bună parte din maşinăria de conducere a organizaţiei bubule se dezvăluia ochilor mei. Începând cu comandamentul lor extern din Geneva şi terminând cu centrul lor de instruire din Berna. Bubulii erau, în mod vădit, la mare înghesuială. Deşi, pentru salvarea mea, Bătrânul îi anunţase că suntem cu ochii pe comandamentul lor din Geneva, nu-l mutaseră. Înţelegeam de ce paza lor îndepărtată se afla tocmai în Liechtenstein: nu-şi permiteau să nu’te comandamentul. Nu se mai puteau mişca cu uşurinţă pe planetă.

Era greu de mutat un asemenea comandament. Structura sa era implantată în sute de firme de acoperire. Ori de finanţare. Sau de spălare a banilor. Noi depindeam de Credinţă, ei erau subjugaţi zeului ban. Credinţa era pretutindeni. Cu banii nu se putea umbla oricum. Şi oriunde. Era greu de găsit o altă ţară ca Elveţia. Sursa puterii bubule devenea un mare handicap în luptă Devenea cauza nenorocirii lor. Ieşiseră din ascunzători pentru a-şi apăra banii. Slăbiciunea urma să-i ducă la pierzanie.

Câteva instituţii de turism, sport şi recuperare medicală din Berna serveau de acoperire pentru antrenamentul paranormalilor bubuli. Aşa reieşea din dosar. Simţeam că acest sector era mult mai mare şi mai

puternic decât se stabilise iniţial. Am decis să dorm. Să mă încarc cu energie.

Către prânz, m-a trezit Bălaiul:

— Mă, descântătoru' lu' peşte, soileşti în post?! Freacă-ţi alămurile, pune-ţi decoraţiile şi hai la şefu'!

— Bălaiule, vedea-te-aş la o mănăstire de călugări! Nici să doarmă nu mai poate omul, de răul tău. Că de mâncare…

— Lasă că papi tu, piciulică. Şi haleală şi ghionturi. Cremene ne aşteaptă la masă.

Am coborât ca pompierii la alarmă. Într-un bufet modest, cu patru mese, ne aştepta Cremene. Ronţăia absent o bucăţică de pâine.

— La nemţii ăştia pâinea-i scumpă şefu', a precizat Bălaiul. Păstreaz-o pentru felul doi.

— Bălaiule, a replicat şeful, mă bate câteodată un gând. Câteodată când te aud. Bănuieşti cam ce visez, nu?

— Şefu', auzi? Eu ştiu că mă iubeşti. Dar să nu-mi spui că visezi să mă trimiţi în misiune în haremul barosanului drogurilor din Filipine! Ori a marelui producător de starlete din Hollywood. Eşti prea misogin pentru a înţelege aşa misiune.

Cremene a dat a lehamite din mână. Şi m-a întrebat:

— Ei? Gata? La fel de belicos?

— Nu. Nu-s gata. Am senzaţia că în dosar nu e tot. Trebuie completat prin…

— În regulă! a aprobat Cremene. Dă-i vânt! Ai două zile. Nicio secundă-n plus. Tot te grăbeai tu.

— De ce exact două zile?

— Sări şi-o să vezi!

Bănuiam ce putea fi. Cremene sărise în timp şi văzuse ceva important în pregătire. Ceva cu termen de execuţie două zile.

Am mâncat în tăcere. Ocazional, mai schimbam câte un cuvânt fără importanţă Fiecare gândea la treburile lui. Eu, cel puţin, abia aşteptam să ajung în cameră. Să mă lansez în timp şi spaţiu.

Ajuns în cameră, am deschis fereastra. Să simt

munţii. Munţii de pretutindeni erau prietenii mei. M-am întins pe pat. Am închis ochii şi am început ritualul:

— Zamolxe! Stăpâne! Om-Om-Om-Om!

Spiritul cercetaşului octogonar s-a ridicat către Cer ca o stea. Apoi, în zbor planat, a început să caute cuiburile de paranormali bubuli din Berna. Nu văzusem niciodată oraşul. îl vizualizam ca-n palmă. Luminat, deşi afară ploua. Marcam în gând clădirile. Le memoram pentru mai târziu. Pentru raid. Erau mai multe decât crezusem. Patru centre, în patru locuri diferite.

Am ieşit din transă, să cuget. Mi-am făcut scurte note pe carnet. Am chibzuit o clipă apoi am întins mâna către telefonul interior. Aveam nevoie de Bălai. A răspuns la fix:

— Eu, piciule. Asud. Ronţăi hârtie. Mă sufoc între ziduri. M-a pedepsit Cremene la muncile lui Hercule. Toate pe hârtie. Şi eu nu gust aşa ceva.

— Mergi cu mine-n târg la Berna?

— Merg oriunde. În orice târg. În orice sat. Pe orice planetă Numai să nu mai hârţogăresc. Am alergie la celuloză şi Cremene nu mă crede.

N-avea niciun fel de alergie. Nu-i plăcea să scrie. Ştia Cremene cum să-l „disciplineze”.

Ne-am întâlnit în faţa vilei. Bălaiul radia ca un ceaun de aramă bine frecat:

— Piciule, numai tu mă iubeşti în lumea asta mare şi rea! Dacă mai scriam un rând, scădea tribul meu cu un mascul. Şi nu cu oricare…

— De acord. Dragoste mare. Da şi moartea-i cât casa pe cârca noastră Mergem să vedem la faţa locului coteţele unde-şi pregăteşte buby killerii. Dacă ne miros, nu garantez pentru integritatea nădragilor noştri.

— Garantez eu! a făcut lipoveanul foarte bătăios. De când aştept eu aşa clipă. Tibii şi peronee, rotule şi… Mă rog, ţurloaie de fracturat.

— Chix, Bălaiule! Ăştia-s ăia care toarnă cu blegeală şi cu gânduri negre. Muhaiele şcolile. Un fel de descântători care nu respectă deontologia.

— Tu-le deontologia lor! Ce, dacă descântă, n-au

ţurloaie de rupt? Ori ţeste de rectificat? Sau nasuri de remediat?

Am zâmbit. Mi-adusesem aminte cum croia Bălaiul sifonauţi în cârciuma din Viena. Îi trosnea pe nenorociţi cu sifonu-n cap până când nu mai ştiai care-i bubulul şi care sifonul.

Am demarat într-o stare de spirit excelentă. Pe drum, l-am informat pe Bălai cam ce văzusem pe timpul saltului. Şi la ce concluzii ajunsesem, după studierea materialelor din dosar.

— Piciule, a decis Bălaiul, buby boss e dilimache rău de tot. A aflat că i-am pus apă în galoşi şi nu se lasă. Îi încalţă. Masochist din fire tipul, încasează şi zice mersi.

— Cam roz tabloul, Bălaiule! Mersi, nu cred c-o să ne zică. Iar de încasat, o să încasăm şi noi câteva Doar nu crezi că ăia din Liechtenstein ne aşteptau pentru a ne invita la cofetărie!?

— Nu te da aşa serios, piciule! mi-a tăiat-o Bălaiul. Ce-i de încasat se va încasa onest. Noi trebuie să râdem pentru partea ailaltă. Pentru cotonogeala pe care vom aplica-o noi.

Cu planul oraşului Berna în mână, am trecut la identificarea caselor folosite de bubuli. N-a fost greu. În timp ce le treceam în revistă, mă întrebam dacă killerii bubuli mă simţeau. Ar fi fost neplăcut să ne transformăm din vânător în vânat. Nu imposibil. Neplăcut. Poate şi primejdios. Mortal chiar.

— Pute-a bubul de jur-împrejur, am mârâit eu.

— Nu piciule, m-a contrazis Bălaiul. Miroase fain. Miroase a franci. A gologăneală internaţională. Miliarde de parale de toate neamurile. Plus gold cât încape. Să aureşti şi pereţii closetelor.

Trebuia să-i dau dreptate. Graţie statutului de ţară neutră. Elveţia adunase mari bogăţii ale lumii noastre. Şi continua să adune.

Pe seară, ne-am prezentat la Cremene. I-am raportat situaţia din Berna Şeful şi-a frecat gânditor tâmpla încărunţită şi-a întrebat:

— De câţi avem nevoie pentru asalt?

— Vreo şase-şapte ca noi. Plus cincisprezece – douăzeci ca Bălaiul.

— Bine! Continuă! Vezi ce arde, apoi vii la mine!

L-am lăsat pe Bălai la munca sa de ocnaş hârţogar şi am urcat gânditor în cameră. Ceva ardea în tabăra lui buby. Ceva neplăcut pentru noi. Şi urma să explodeze în două zile. Mai precis, în treizeci şi şase de ore. Jumătate de zi era deja în urmă.

Aveam destulă energie. Am intrat direct în transă. Să văd, să simt. Să înţeleg unde se concentra pericolul.

Ritualul odată îndeplinit, imaginile au apărut clare, ca la televizor. Casa de pe Ebelstrasse, pe care o marcasem deja. Intrarea în curte părea pustie. După ziduri, însă, se petrecea un spectacol interesant. Holul era gardat de două gorile. Categoria forte. Salonul din dreapta era plin. Nimerisem în plină şedinţă de pregătire. Şi înţelesesem fulgerător ce se întâmplase. Recunoscusem bărbatul care îi pregătea pe bubuli. Deşi nu-l văzusem niciodată, l-am recunoscut Avea veşnicul chip al trădătorului. Al celui care pentru un pumn de arginţi îşi vinde neamul. Chipul lui Iuda. Era unul din neamul nostru. Nu din Octogon, dar din neam. Un român instruia killerii bubuli. îl cumpăraseră. Am murmurat ruga pe care, grijuliu, părintele Demianmi-o crescuse în mine:

Îndură-te-acuma, Stăpâne! Distruge neghina din Ian, Otrava din dacica pâine, şi-l scoate pe Iuda din neam!

Spiritul Varainilor intrase-n încăpere. Jivina trădătoare a simţit ceva. A urlat ca un disperat

— Prinde-ţi-vă de mâini! Toţi deodată!

S-au prins rapid. Mult mai rapid decât aş fi crezut. Indignat de trădare, nu calculasem următoarea mişcare.

Hidoşenia urla înainte:

— Spiritul lui Varain! E spiritul lui Varain! E aici! Nu trebuie să ne scape!

Simţeam imensa presiune a spiritelor unite. Nu erau ale unor killeri de duzină. Bubulii cutreieraseră planeta după ei. Învăţaseră ceva din eşecul de la Malta. Erau acolo

paranormali de toate rasele. Albi, galbeni, roşii, negri. Şi, prin efort concentrat sub conducerea trădătorului, încercau să lichideze spiritul lui Varain. Bubulii pricepuseră: spiritul însemna totul, trupul nimic. Le trecuse prin minte ideea nebună de a ucide spiritul. Erau nebuni de legat.

Presiunea creştea insuportabil de repede. Tone, zeci de tone de greutate se adunau pe spirit. Şi se răsfrângeau pe trupul aflat la mai mult de 150 de kilometri de Berna. Abia respiram. Dacă respiram. Simţeam apa curgând în şiroaie pe tot trupul. Forţa bubulă mă strivea ca pe un fruct Mă luaseră pe nepregătite. Sângele îmi vâjâia cu presiune în tot corpul. Încerca să găsească o cale de eliberare. O singură înţepătură ar fi făcut din mine o arteziană roşie. O arteziană de sânge. Şi încă nu puteam reacţiona Eram încă indignat de trădarea celui de-un neam cu mine.

Am încercat să mă mişc, dar n-am putut Mă ţintuiseră ca pe o insectă. Şi mă presau, să mă lichideze. Ca pe o gânganie neînsemnată. Privirea nu mi se putea desprinde de pe figura trădătorului. De ce, Doamne? De ce, Doamne, trebuie să suferim noi pentru lăcomia vânzătorilor de ţară?

Simţeam cum mă prăbuşesc. Cădeam continuu, într-o inumană disperare. Cădeam din locul în care mă născusem, către hăurile din care ieşiseră bubulii. Cădeam ca o stea a vieţii cuiva. Cădeam…

Stea! Licăr de lumină. Stea!

Uşa a zburat în ţăndări. Nu înţelegeam ce se întâmpla. Vedeam ca în vis figura lui Cremene. Striga ceva Nu-l auzeam. M-am îndoit ca un arc şi, sub o poruncă mai puternică decât orice înţelegeam eu, am aruncat fulgerul energetic în grupul de bubuli.

M-am trezit în cameră. Cremene mă ţinea de mâna stângă Transfigurat, cu vocea răguşită, îmi repeta:

— Varain, ieşi de acolo! Retrage-te, Varain!

Ştia ce se întâmplase. Îmi dădea putere din el pentru a mă retrage din cuibul de viespi. Mai mult nu putea face.

M-am relaxat şi am căzut istovit pe pat Istovit şi nelămurit Nu cunoşteam rezultatul confruntării. Şi nu voiam să accept ideea de înfrângere. Nici ideea măcar. Voiam să întreb, dar nu puteam. Mă trosniseră teribil: nu mai puteam vorbi. Nici de gândit nu gândeam normal. Eram ţăndări. Dar nu voiam să pierd. Teribila voinţă a lupilor liberi nu se închina în faţa întunericului…

Am zăcut zile în şir. Cu ochii larg deschişi, căutându-mă pe mine însumi. Cu un singur gând înfipt în creier: Ridică-te, Om din neamul Oamenilor! Luptă fecior al Varanhei! Nu te supune!

Prin imense spaţii stelare, spiritul liber al lui Varain îşi căuta trupul. Asta am înţeles eu mai târziu. Bubulii loviseră în cordonul de argint, separând trupul de spirit. Un capăt de cordon rămăsese, însă, de veghe, lângă muribund. Şi nu mă lăsase să mă prăbuşesc în hăurile bubulilor.

În ziua când am putut rosti clar cuvântul apă, m-am simţit fantastic. Releele de pe creier îşi regăseau locul în complicata schemă ancestrală lângă mine, Bălaiul zâmbea amical:

— Aşa, piciule, ai vrut să ne bagi la cheltuieli?

— Bălaiule, am rostit eu cu greutate. Am intrat din greşeală în capcană. Cercetam, căutam…

— Şi de ce n-ai roit-o la timp? Când ai văzut că bubulii devin măgari?

— Tu ai fi putut înghiţi aşa ceva? Un român, iniţiat parţial, îi instruia. Mare bestie! îl prind eu la cotitură!

— Mă îndoiesc, piciule. Poate numai pe ailaltă lume. Căci, tipii au cam dat în primire.

— Cum? am întrebat eu încetişor, cu voce vinovată. În urechi, îmi răsunau cuvintele lui Demian: Varain, să nu ucizi niciodată! Niciodată!

— Greu de înţeles, piciule. Poliţia face cercetări. Nu-i lămurită ce s-a întâmplat Casa a luat foc, de sus în jos. Ca trăsnită. Tipii au ieşit vii din casă Cam aiuriţi, dar vii. Urlau ceva într-o limbă de neînţeles. Povesteau ceva arătând către Cer. I-au considerat şocaţi. Şi i-au trimis la

spital. Numai că autosanitara cu ei n-a ajuns niciodată la destinaţie. Au găsit-o într-o pădure, răsturnată. Cu bubuli cu tot. Cam morţi, indivizii. împuşcaţi în cap. Ciudat".

Am răsuflat uşurat Nu-mi călcasem jurământul. Bubulii îşi lichidaseră oamenii răsuciţi de mine. Asta făcusem eu, cu ultima sclipire de intuiţie: îi răsucisem în ascultarea Legii.

Simţurile mi-au revenit treptat Memoria, la fel. În primele zile, uitam cine sunt. Uitam să mă leg la şireturi. Să închid uşa. Să mănânc. Cât era de urs, Bălaiul se transformasem doică. În momentele de luciditate, spuneam un singur lucru:

— Anunţă-l pe Demian! Şi pe Bătrân. Ei trebuie să ştie.

Realitatea se prezenta cumplită. Nu mai puteam lua legătura cu bătrânii din munţi. Cu izvorul puterii mele. Mă adunam încet, încet… Dureros de încet.

Într-o dimineaţă, a venit Cremene. Lipsa lui de maniere mi-a făcut bine.

— Eşti lucid, Varaine?

— Destul de i-am confirmat eu.

— Ştii ce s-a întâmplat?

— În mare. Au lovit cordonul de argint.

— Exact! Demian îţi cere să fii răbdător. Vei învia. Sper să nu te simţi vreun Lazăr pentru asta. Şi să nu uiţi că numai dobitocii intră în luptă fără să se pregătească!

Era o palmă. Meritată. Încălcasem disciplina. Nu mă retrăsesem la timp. Indignarea mă pironise locului. Plăteam preţul învăţării unei noi legi. Chipul lui Iuda Iscarioteanul se răspândise prin toate neamurile. Inclusiv printre cele care nu avuseseră niciun reprezentant la Ultima Cină. Nu era cazul să ne indignăm pentru aceasta. Trebuia să-i stârpim sămânţa. Nu era altă soluţie. Niciun neam nu poate fi învins dacă nu are trădători. Niciun ocupant nu poate ţine sub călcâi un popor fără colaboraţionişti din rândul acestuia.

Soluţia era clară Fără Iuda!

Nu?

DOAMNE AL STRĂMOŞILOR MEI…

În dimineaţa zilei de 12 decembrie 1992, m-am trezit cu o senzaţie stranie. Nu pricepeam ce se întâmplă. M-am ridicat din pat cu greutate şi am deschis fereastra. Afară ningea cu fulgi mari, pufoşi. Căderea lin, ca într-un basm. Nu adia nicio pală de vânt. Un vis. Am închis ochii, şoptind cu o fervoare neobişnuită la un spion:

— Doamne, al strămoşilor mei, exişti!

În faţa ochilor închişi, se profila imaginea Muntelui Sacru. Alb ca spuma laptelui. Strălucitor în Soare, ca o mântuire. Îmi recăpătasem puterile. Forţa Credinţei refăcuse cordonul de argint. Spiritul îmi invadase din nou fiinţa. Eram din nou Varain. Întreg la minte şi la trup. Înviasem pentru a doua oară. Da, pentru a doua oară, în mai puţin de un an.

În anii ce vin, românii vor vedea multe minuni, am murmurat eu ca pentru mine.

Mânat de noua stare, m-am dichisit ca un mire. Am dat jos barba ce-mi invadase faţa. M-am spălat pe îndelete, cu apă rece. M-am îmbrăcat în cel mai bun costum pe care-l aveam. Bleumarin. Mi-am pus cămaşă albă şi o cravată asortată, bleumarin cu steluţe albe. Am coborât scările ca la un ceremonial. Nici n-am bătut la uşă. Am intrat direct în biroul lui Cremene, raportând bărbătos:

— Domnule colonel, sunt gata de misiune!

Cremene mă scruta atent. Două lasere albastre-cenuşii îi ţineau loc de ochi. Căuta să priceapă dacă treaba era de durată. I-a plăcut ce-a văzut:

— Varain, dacă mai faci vreo prostie, te potcovesc. Şi te ţin la secretariat să coşi hârtii şi să răspunzi la telefoane până ţi-o trece părul prin căciulă. Auzi?

— Am înţeles! am raportat eu cazon. Mult mai cazon decât îmi era firea.

Fără să mă privească, şeful a apăsat butonul interfonului:

— Ursu, la mine!

Băţos şi oficial. Mirosea a „dreptate”. Adică a scărmăneală. Doi tipi, deloc novici, făcuseră o boroboaţă.

Nu conta că unul o încasase cât îl ţinuseră balamalele. Disciplina era disciplină.

Bălaiul a intrat aparent şovăielnic. Şiret vulpoiul! Juca mai tare decât toţi actorii pe care-i văzusem în viaţa mea. Încercam să ghicesc dacă figura ţinea şi la Cremene.

N-a ţinut deloc. L-a umflat din mers:

— Ursu! De câţi ani ne ştim noi?

Bălaiul a contracarat parşiv:

— Păi, să tot fie nişte ani din vara aia. Aia, fierbinte, de clocotea vermutul în gura nu ştiu cui.

— Fără fente, Bălaiule! i-a retezat-o Cremene. Se poate? Om bătrân, îl iei pe puştiul ăsta de mână şi haida! V-aţi plimbat prin Berna ca la grădina zoologică. Numai că jivinele v-au mirosit. Au pregătit gaşca. Şi v-au trosnit. Iar unele s-au dat la fund, de nu le găsim nici cu mama descântătorilor.

Pricepeam. Bubulii mă aşteptaseră. Iar eu mă băgasem în bârlogul lor ca un ţânc.

— Îi găsim! a replicat Bălaiul optimist nevoie mare. Am eu ac de cojocul lor.

Cremene stătea în cumpănă. Dacă-l pedepsea pe Varain, trebuia să-l pedepsească şi pe Bălaiul. Disciplina informativă nu accepta discriminări. Iar relaţiile sale cu Bălaiul erau ceva mai speciale. Cum, de altfel, erau şi ale Bătrânului. N-a avut încotro. A cedat pe jumătate:

— Vă voi pedepsi, fiţi siguri! Dar nu acum. După misiune. Să vă intre odată în cap că orice acţiune trebuie raportată. Că nu putem risca niciun suflet.

— Am înţeles! a mârâit Bălaiul spăsit.

— Am înţeles! am repetat eu din toată inima. Convins că Laurenţiu Cremene avea dreptate.

— Am încheiat-o! Trecem la treabă. Sarcini grele. Unu: lămurirea situaţiei monarhiştilor din Elveţia. Doi: reactualizarea schemei de organizare a bubulilor din Berna şi Geneva. Ştiţi voi de ce. Nişte ţângăi s-au jucat de-a detectivii. Şi-au alertat întreaga reţea bubulă.

Am înghiţit palma fără murmure. Deşi ne-a ars la suflet

— Trei, a continuat Cremene: pregătirea întregului efectiv pentru marea confruntare din vara viitoare.

Mă mânca limba să-i propun un raid total împotriva paranormalilor bubuli. Să-i anihilăm înainte de venirea verii. M-am abţinut însă. Prea era proaspătă amintirea eşecului din Berna. Căci, în ciuda faptului că neutralizasem vreo duzină de paranormali bubuli, acţiunea fusese un eşec. Scăpasem din capcană pe mulţi alţii. Alertasem conducerea lor. Un adversar alertat e foarte dificil de prins pe picior greşit

Cremene continua. Scurt, clar, la obiect:

— De fosilele monarhiste se ocupă Viezure şi Maxim. Au experienţă. Plus nişte conserve pe cinste infiltrate între ei. Voi participaţi numai la analiza planului de anihilare a agenturii bubulo-monarhiste.

— Teles! a făcut Bălaiul milităros.

— Eu şi Varain vom conduce operaţiunea de identificare a noilor poziţii ocupate de bubuli. Clar, Bălaiule? Nu discuţi nimic cu Varain!

— Clar! a confirmat lipoveanul.

— M-aş mira să fie chiar aşa. Dar aş dori să fie. Măcar de data asta.

— Şefu', nu-i cazul! Fac orice numai să nu te mai uiţi chiombiş la mine.

— Aşa să faci! Şi să te ocupi personal de instruirea întregului efectiv al Operaţiunilor Speciale cu sarcini pentru următoarele două luni. Instruieşti pe fiecare în parte! Om cu om. Îi dai misiunea! îl infiltrezi şi-l controlezi! începi cu Ardealul şi Bucureştiul. Acolo sunt planificate loviturile. Pentru detalii, citeşte! Nu poate să-ţi strice.

Cremene îi întindea Bălaiului un dosar de zile mari. Gros cât un cozonac moldovenesc. Cam giorsăit de atâta studiu. Muncise şefu' pe el! Nu se jucase.

Lipoveanul a înşfăcat dosarul fără murmur. Iar eu l-am privit cu jind. Anii îndelungaţi din branşă nu-mi şterse seră total curiozitatea omenească. Aş fi dorit să-l studiez. Voiam să ştiu ce planuri aveau bubulii în România. Ceva s-a văzut pe faţa mea, căci şeful a continuat.

— Pe Varain îl laşi în pace! îl informez eu cu ce trebuie să ştie.

— Înţeles!

— Bine! Liber! Varain, tu rămâi!

Bălaiul a ieşit cu dosarul în braţe. Eu am rămas privind întrebător la Cremene. Şeful a continuat:

— Noi doi mai avem o treabă. Numai noi ştim de ea. Nimeni altul! Chiar din seara asta, vom începe infiltrarea agenturii revizioniste din Ardeal. Lepra asta trebuie ştearsă de pe faţa României. Vei cunoaşte paranormalii din acest sector. Să nu-i întrebi nimic. Nici măcar ce flori preferă. Sarcina ta e să-i instruieşti cu saltul în timp şi spaţiu. Restul, ştiu deja.

— Voi face ce trebuie! l-am asigurat eu.

— Bagă de seamă la nuanţe! Unii sunt secui, alţii germani. Vei întâlni şi unguri, şi ceangăi maghiarizaţi. Ai şi un evreu. Mai mult de jumătate sunt români. Nu uita! Nuanţele! Ai înţeles?

Înţelesesem. Toţi eram români. Inclusiv minoritarii. Numai că aceştia aveau anumite sensibilităţi care trebuiau menajate. L-am asigurat:

— Nicio grijă! Am trăit de mic între minoritari. Îi cunosc. Şi, în situaţia dată, nu pot avea altă atitudine decât a noastră. Destrămarea României i-ar afecta în aceeaşi măsură.

— Bine! Acum, urci şi-ţi faci bagajul! Te mut în alt loc. O casă conspirativă, pentru care s-ar plăti miliarde. Casa în care ne antrenăm paranormalii.

— Sunt mulţi? am scăpat eu.

— Mai mulţi decât crezi. Ani în şir au muncit Demian şi Bătrânul să-i caute. Şi să-i instruiască.

— Atunci, eu ce mai pot să-i învăţ?

Cremene a stat o clipă în cumpănă. Apoi a spus decis:

— Varain, să nu cazi în păcatul îngâmfării! Tu eşti o excepţie chiar şi pentru cei din munţi. Nimeni n-a ajuns atât de departe ca tine. De aceea am fost atât de supărat când te-ai hazardat ca un copil.

Explicaţia lui Cremene m-a trimis din nou în

singurătatea mea. În unicitatea extremă de care mă ferisem. Pe care i-o recunoşteam numai Lupului Alb. Mă mângâiasem atâta timp că eram şi eu un om ca toţi oamenii… Ceva mă durea nespus. Priveam la covorul de sub picioarele mele. Nici nu-l mai auzeam pe Cremene. Sufeream la gândul că fiul meu, încă nenăscut, era sortit aceluiaşi fel de viaţă. Cine n-a trăit vreodată disperarea singurătăţii nu putea înţelege. Acesta e adevărul: Chiarânconjurat de mulţime, omul de excepţie rămâne singur.

Vocea părintelui Demian mă mângâia. Atât cât se putea şi cum se putea în cazul meu.

— Varain, aşa a fost Soarta. Ai renăscut din trecutele milenii pentru a deschide poarta viitorului. Trebuie să-ţi faci cinstit datoria! Să-ţi duci cinstit crucea. Ea ta, Varain! Nu-i a altora! Tu eşti alesul. Trebuie să te supui! Aşa cere Legea.

Trebuia să mă supun. Să şterg ultima amintire a rebeliunii din Lumea celor opt stele. Şi să aştept mesagerii galactici…

Am salutat şi am ieşit gânditor. Viaţa simplă omenească, palpita pe întreaga planetă. Numai eu trebuia să trăiesc după alte legi. Cel puţin un timp. Nu ştiam cum aş fi putut să-i dezvălui soţiei adevărul. Într-un fel, era mai bine că rămăsese în România. Până să ni se nască fiul, până să crească, erau ani. Ani în care se puteau schimba multe.

Am aranjat meticulos hainele în valize. Am închis valizele şi le-am pus lângă uşă Gata de plecare. M-am întins apoi pe pat să aştept semnalul lui Cremene. Şi să judec la rece situaţia mea. Îmi trecuse deja ameţeala pricinuită de şocul extremei originalităţi. Începusem să mă învăţ cu ideea. Pricepusem taina Lupului Alb. Mă ajutase intuiţia. Fantastica intuiţie moştenită din lumile stelare.

De Crăciun, Bălaiul a plecat în Suedia, la nevastă şi copii. Ceilalţi căsătoriţi s-au strecurat ca haiducii către culcuşurile lor. Din conducere, am rămas numai eu şi Cremene. Severul nostru şef, care a reuşit să mă uimească.

A sosit la centrul de pregătire al paranormalilor către seară. Cam când încep colindele. M-a invitat politicos să-l urmez la comandamentul extern. N-am zis nimic. Eram curios să aflu ce poate fi dincolo de răceala-i de gheaţă.

Clădirea comandamentului zăcea în întuneric deplin. Un lucru neobişnuit. Măcar un om de veghe s-ar fi cuvenit să fie.

— Le-am dat învoire la toţi, m-a lămurit Cremene. Să se bucure de sărbători. Pentru mulţi, va fi ultimul Crăciun. Şi ultimul An Nou.

Am aprobat în gând măsura luată. Să se trăiască cât se mai putea trăi.

Cremene m-a condus în salon. A aprins lumina. Mai să scap un strigăt de uimire. Un imens pom de Crăciun strălucea feeric. Unul adevărat. Cu steluţe, cu beteală, cu daruri… Ca în copilărie. Greu de crezut că un as al spionajului mondial fusese în stare să facă aşa ceva. îl făcuse, totuşi.

— Ia loc! m-a invitat el.

M-am aşezat tăcut pe un fotoliu pe lângă brad. Şeful a tras o măsuţă şi mi-a împins scrumiera. Îmi ştia pasiunea. Şi mi-o respecta. În ciuda faptului că nu mai fuma de mulţi ani. Mi-am aprins o ţigară, în timp ce el îşi făcea de lucru cu o sticlă şi nişte pahare. Pregătea un cocteil.

— Petrecem împreună, piciule. Parcă aşa-ţi zice Bălaiul?

— Cum vreţi, domnule colonel. Alt program nu aveam.

— Acasă ţi-e gândul, V arai ne. Ai fi vrut să pleci.

Aş fi vrut. Mai mult decât bănuia Cremene. Nu se putea. Asta ar mai fi lipsit: să-mi găsească bubulii soţia. Am răspuns în stilul meu:

— La vară, voi avea un fiu. Trebuie să stau aici.

A înţeles ce gândeam. A continuat ideea:

— Şi eu am un fiu. Golan mare. Îşi aduce aminte de mine numai când e vorba să-şi încaseze tributul. Ştie pe ce umăr să plângă pentru a-l primi.

Un fiu mare? Un vis exagerat pentru mine. Eram mulţumit că al meu urma să se nască. Nu mă îndoiam de Soarta lui. I-o ştiam. Demult. Era scrisă în memoria mea:

Acum eşti gol, trecut de vamă. Te strânge Timpul, şi te doare, Porunca dacilor te cheamă La Piscul Sfânt, să arzi ca Soare…

Am luat absent paharul întins de Cremene. L-am dat peste cap ca pe o ţuică tare. Ţărăneşte. Pentru ceea ce ştiam eu că fusese vis şi devenise realitate.

— La mulţi ani, Varaine! mi-a urat Cremene, repetându-mi gestul.

— Credeţi, că-i prindem? i-am replicat eu hotărât să-mi lămuresc misterul numit Cremene.

— Dacă n-aş crede, aş mai fi aici? Lumea-i largă. Bani ştiu să fac. Aş putea trăi cum nici nu visează cei din ţară.

Am supralicitat.

— Poate c-ar fi mai bine?! Cui din ţară îi pasă de noi? Cine ne cunoaşte? Munţii şi spiritele strămoşilor…

Faţa lui Cremene a devenit piatră sură. Colţuroasă şi aspră. Şeful s-a aplecat către mine. Să mă privească în ochi. Să-l înţeleg bine:

— Varain, nici în glumă n-ai voie să spui asta? Nici în glumă, Varain! N-o să-ţi spun lozinci. Le ştii. Aşa cum ştii şi adevărul: fără noi, moare credinţa şi speranţa celui mai vechi neam din lume. N-avem dreptul!

Mă frământau unele îndoieli. Aveam dreptul la ele. Fusesem în ţară şi văzusem destule.

— Şi dacă cei din ţară ne-or vinde ca pe Cuza? Ori ne-or arde ca pe Mareşal? Şi-apoi ne-or îmbrăca în zdrenţele calomniei, să nu ne putem odihni nici morţi?

Cremene s-a lăsat încet pe fotoliu. Continua să mă privească fix. Doi absolvenţi ai celei mai secrete şcoli din lume se înfruntau. Se studiau. Se cântăreau.

— Mă-ncerci, Varaine, a rostit Cremene, zâmbind. Nu e cazul. Ştiucât de decăzuţi sunt mulţi din neamul nostru. Şi din alte neamuri.

— Şi?

— N-are importanţă. M-or ucide. Bine! Mi-or arde

trupul. Bine! Mi-or arunca cenuşa. Bine! Că nu vor putea-o arunca în afara ţării. Nici dacă vor încerca.

I-am continuat ideea:

— Apoi, ţi-or profana mormântul. Jurnalişti plin de talent dar lipsiţi de caracter vor îmbăta lumea cu legende sinistre. Vei fi descris ca un monstru. Ca un trădător. Ca un…

Fără să-mi dau seama îl tutuisem. Nu observase. A continuat încrâncenat:

— N-are importanţă! Gândul cutezător şi visul îndrăzneţ nu-l vor putea ucide! Va dăinui veacuri! Cine credea că noi vom porni războiul mondial împotriva bubulilor? Nimeni! S-ar fi cuvenit să iasă la luptă yankeii. Se dau mari scule, dar rabdă stăpânirea bubulă. Să iasă la luptă englezii. I-au trosnit economic. Ei rabdă încă. Să iasă ruşii. Se visează imperiu bicontinental, dar crapă de foame sub cizma bubulă. Or să le care bubulii tot ce-au agonisit din jaful sovietic. Plus tot ce au pe pământ şi sub pământ Ivan rabdă şi trage la jug. Ei, asta-i! Românii nu mai rabdă! Românii se bat şi învinge!

Mare diferenţă între omul din faţa mea şi cel care împodobise un brad de Crăciun. Inexplicabilă pentru reduşii mintali care ne acuzaseră de toate crimele posibile. Reduşii mintal – materia de manevră a maidanezilor şi colaboraţioniştilor.

Fumam în tăcere privind la bradul strălucitor. Am dat glas unei scuze banale:

— Vă rog să mă iertaţi! V-am încercat. Eram curios să văd dincolo de aparenţe.

Nu mi-a răspuns. Nu avea ce. A dat drumul la radio, să auzim colindele. Poate ultimele colinde din viaţa noastră…

Colinde de demult Colinde…

Din Pământ până la Cer, Lerui, Doamne, încă sper». Şi din Cer până-n Pământ, Lerui, Doamne, încă sunt…

Mai eram încă Mai erau încă o mână de oameni care înţelegeau colindele de demult. Descântecul libertăţii. Chemarea fiilor Cerului şi Pământului…

La miezul nopţii, am desfundat o sticlă de şampanie. Cremene a ridicat paharul:

— Dacia liberă Varaine! Cale de întoarcere nu mai există! Nici în Cer, nici în Pământ…

— Dacia liberă între Cer şi Pământ! am şoptit eu.

Până-n ziuă, am stat nemişcaţi ca două stane de piatră, ascultând colindele. Doi ţărani români, ascultând colinde…

În descântec de colindă Neamul nostru-şi îşi plânge dorul, Dor secret ca o oglindă şi curat precum izvorul…

A doua zi de Crăciun, am coborât din cameră către prânz. Dormisem câteva clipe. Apoi luasem legătura cu Demian şi Bătrânul. Nu vorbisem. Îi văzusem şi mă văzuseră. Era destul.

Cremene trebăluia în bucătăria vilei. îmbrăcat lejer, în blugi şi tricou, părea un gospodar liniştit. Un burghez preocupat numai de starea vremii şi evoluţia salariilor. Asta e una din marile taine ale spionilor, am gândit eu: să arate exact ca simpli oameni. Să nu bată la ochi prin nimic deosebit.

— Dormi sănătos, Varaine, m-a întâmpinat şeful.

Am luat-o ca pe un reproş. Şi am răspuns politicos, de pe poziţii de subordonat:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule colonel! Dorm într-adevăr ca o piatră.

S-ar fi cuvenit s-o fac eu pe bucătarul.

Cremene mi-a împins în mână una din cele două farfurii cu gustări pe care le pregătise:

— Fără scuze! Te invidiez că poţi dormi atât de adânc. De la trădarea din decembrie, eu nu mai pot dormi normal. Simt greutatea pe umerii mei.

Ne-am aşezat la masă, ciugulind fără chef. Nu ne era foame.

— Varain, e timpul să-ţi spun ce vor să facă bubulii. Ştiu că asta te frământă.

Am recunoscut că eram mai mult decât interesat iar Cremene a început să depene scenariul de coşmar, cu voce impasibilă. Parcă nu era vorba de noi. Cunoşteam

detaşarea spionului. Ştiam că trăia fiecare moment planificat Dar îl şi judeca rece. Pentru a înţelege şi stabili cele mai potrivite metode de contracarare.

— Scenariul pentru România este ceva mai deosebit. Trebuie să-i mulţumim lui buby pentru atenţie, nu?

— Poate cu mijloacele Bălaiului.

— Şi cu ele. Căci, scenariul cuprinde pe lângă tehnici de război psihologic şi confruntări violente. Inclusiv cu folosirea armelor. Acum ori niciodată, este sloganul lor. Ieşirea noastră la lumină i-a îngrozit. Primele două cărţi ale Octogonului au spart piaţa internă. Au trecut frontierele. Bubulii sunt dezorientaţi: în întreaga istorie, niciun spion nu a mai luptat aşa. La lumina zilei, sub ochii întregii omeniri. Se fac jocuri mari. S-au trezit speranţe fantastice.

— Aţi spus două cărţi?

— Da. A apărut şi Fulgerul albastru. Îţi dai seama de derută? Ştii ce înseamnă în vechile credinţe fulgerul albastru?

— N-am citit-o. Ştiu însă, ce înseamnă fulgerul albastru. Semnul ceresc al prăbuşirii bubule. Vreau cartea…

— Ţi-o dau. După ce terminăm. Deocamdată reţine cât mai exact ce-ţi spun. Rumegă informaţiile. Mâine le vom analiza. De la tine aştept mari propuneri.

— Ascult, domnule colonel.

— Faza întâia a scenariului bubul se află în derulare. Obiectivele principale de atins: lichidarea completă a credinţei şi moralei străbune, urmată de animalizarea treptată a naţiunii; sfărâmarea totală a structurilor informative de apărare ale statului român; subordonarea întregului aparat de stat, inclusiv a foiţelor armate şi de ordine; acapararea economiei naţionale; achiziţionarea majorităţii mijloacelor de informare în masă, în scopul controlării cât mai complete a opiniei publice interne şi externe.

— Dar asta-i dictatură! am exclamat eu.

Exact! Dictatura externă. Şi nu e tot în plan mai

exista câteva puncte. Infiltrarea puternică de elemente alogene, până la nivel de colonizare masivă, vizând crearea unui stat multinaţional. Înţelegi? Multinaţional, deci, divizibil. Repetarea scenariului iugoslav, cehoslovac şi belgian. De dau asta, la un stat naţional unitar.

— Nu ţine! l-am asigurat eu. Până şi cel mai din urmă ţugulan se trezeşte.

Au pregătit ei prafuri destule pentru adormit: promisiuni deajutor economic, propagandă diversiune, trosneli împotriva moralei creştine şi naţionaliştilor. Mă rog, tot tacâmul.

— Cam mari sarmalele pentru guriţa lui buby, am replicat eu. Involuntar, folosisem argoul Uitasem că nu vorbeam cu Bălaiul, ci cu Cremene. Surprinzător că şeful a zâmbit:

— Cam mari, e drept. Se vor îneca cu ele.

M-am simţit mai relaxat Scorţoşenia care mă intimida căzuse. Doi profesionişti analizau o situaţie, folosind limba lor cea de toate zilele. Fără fasoane. Şi fără canoane.

— Buby, a continuat Cremene pe acelaşi ton, pregăteşte o chestie de zile mari. Una cu care crede că va rupe gura târgului. Că-şi va impune dominaţia peste biserica catolică.

— Domnule colonel, am observat eu ceva suspect Cam de mult timp, nesmăninicul papă joacă cartea lui buby. Inclusiv împotriva conaţionalilor lui polonezi. Mai multă politică decât credinţă la acest papă Mai mult interes decât morală. O să ducă de râpă cea mai puternică ramură a Bisericii.

— Cam asta-i mişcarea, Varaine. îl împing din spate să compromită credinţa. Şi pe el. Ştii ce le-a dat prin cap? Să-l facă să emită o bulă de admitere a homosexualităţii. A făcut-o şi s-a ras! A pierdut zeci de milioane de credincioşi. Ai mai văzut tu creştin să accepte mizeria asta morală descinsă direct din iadul Sodomei şi Gomorei?

— Aha! Buby e cam dosnic de felul său. Şi ce şi-a zis? Ia să-i fac eu pe toţi planetarii ăştia dosnici! Şi pe toate planetarele, lesbiene. Să crape sămânţa omenească

Diabolic plan. Inspirat direct de Scaraoţchi. Pe cale administrativă, nu puteau face aşa ceva. Atunci, pac! Biserica! Diabolic tipul care a gândit-o. Şi cel care a acceptat-o.

— Nu-ţi face speranţe că nu vor lucra şi pe cale administrativă! îţi spun una, de-ai să rămâi interzis. Bubulii vor condiţiona intrarea României în Consiliul Europei de legiferarea homosexualităţii. Ai mai auzit de aşa cuib de dosnici?

Era parşiv de tot Până şi Cremene trecuse la argou. Neruşinarea ridicată la rangul de principiu democratic. Decăderea morală legiferată să-ţi se întoarcă stomacul pe dos.

— La noi nu ţine! l-am atenţionat eu. Vedeţi dumneavoastră un preot ortodox cununând doi pederaşti? Ori două lesbiene? Or să-i ia românii cu furcile şi topoarele ca pe scăpaţii din iad.

— Ei speră să ţină. Au deja destui dosnici infiltraţi în organele de stat ale României. Au planificat o puternică campanie în mass media. Şi în partidele satelit. Vor încerca să-l lămurească pe român că tipii sunt aşa de la natură. Deşi, orice psiholog care n-a chiulit de la facultate poate demonstra că pervertirea instinctului sexual nu este înăscută. Că dosnicii strică tineri, care, la rândul lor, vor deveni propagatori ai viciului. Iar originea acestei decăderi greţoase este aşa-zisa lume liberă. Desigur, ideologia o găsim încă în Biblie. În Vechiul Testament. Numai că acolo e incriminată. Nu binecuvântată prin bule papale. De-ar vedea Petru ce s-a ales de biserica lui, l-ar croi pe nesmăninic cu cheile în cap.

— Sper să-l croiască. Cât mai curând. E inadmisibil ca un stricat să distrugă nişte rânduieli morale şi religioase vechi de mii de ani.

Pricepusem cum era planul bubul de distrugere a credinţei şi moralei. De târâre a naţiunilor în noroiü! de mii de ani. De animalizare a naţiunilor, a omenirii. Mari spurcaţi!

Cremene a trecut la punctul următor din scenariu.

Dictatul bubul: distrugerea completă a serviciilor secrete naţionale. Am rânjit satisfăcut:

— Visează urât, buby boy. Nu poate dormi de frica Securităţii. Face pipi pe el, ca Iliescu pe tanc, de frica Octogonului. De ce se teme, de aia nu va scăpa. Cine ar fi crezut că serviciile secrete vor apăra Credinţa şi morala? Nimeni. În mintea puţină a lui buby, noi eram cu ciomagul.

O umbră de zâmbet a trecut pe faţa lui Cremene:

— Renunţăm la ciomag?

— Nu renunţăm. Pentru anumiţi tipi, nu există alt remediu. Dar, în mare, e bine să-i altoim cu mijloace paşnice. Să-i învăţăm calea legii. Şi moralei, dacă tot am ajuns s-o facem şi pe asta. Parcă s-au tâmpit toţi cei plătiţi să aibă grijă de sufletul neamului.

— Nu s-au tâmpit. Zac pe ei. Fac ceea ce au făcut întotdeauna. Pleacă capul în faţa mizeriei. Ori se fac că n-o observă.

— Se va găsi unul din neamul nostru să-i pună la punct Un preot mai cu har, mai cu credinţă. Aşa se cuvine. Şi aşa va fi. Noi trebuie să ne ţinem pe tarlaua noastră. E plină de buruieni otrăvite. Au scos bubuli-n piaţă toate conservele. Inclusiv semiparaliticii, boşorogii şi plozii. Să facă valuri.

— Îi ustură la rărunchi. Mare parte din serviciile secrete au rămas în picioare. Şi luptă după vechea lege. Aia pe care s-au străduit ei s-o afle. S-au dat de ceasul morţii să descopere taina eficienţei unui serviciu secret atât de mic, dar n-au reuşit şi nici nu vor reuşi.

— Au renunţat, Varaine? După ce au aflat de la Brucan că ne ajutau inclusiv diplomaţi americani? Nu. Au hotărât lichidarea totală a spionilor şi contraspionilor români. Nu-şi permit niciun risc. Marele lor necaz e că ţugulanii au descoperit cum e propaganda. Securitatea a fost reabilitată de popor. Urletele câtorva maidanezi nu mai au importanţă. Le ascultă numai handicapaţii mintal. Iar de crezut, nu le mai cred nici aceştia.

— Eşec total al ţâpuritorilor lui buby?

— Încă nu. Au în plan o mare ofensivă diversionist-

propagandistică. Au scos de la naftalină toţi urlătorii din gaşca lui Pacepa, Turcu, Şerb, Militaru, Radu, Brucan. Toţi fumaţii ciaişti, mosadişti, kaghebişti. Vor încerca să-i spele cu tam-tam în piaţa publică. Prin gazete şi televiziune. Să-i prezinte drept prunci nevinovaţi, răpiţi de bău bău. De Securitate, adică. De noi, încă nu îndrăznesc să spună nimic. Se tem cumplit. Dacă recunosc că existăm, creşte speranţa în ţugulani ca lumina răsăritului de soare. Le cad bubulilor pernele de sub fund. Îţi închipui câteva sute de mii de ţugulani strigând: Octogonul! Noi suntem Octogonul! Damblageşte tot neamul lui buby. Sau dă în boala copiilor.

— Cam sclerozat buby boss, domnule colonel. Încă mai crede în forţa mass mediei. Dacă şi-a cumpărat două-trei ziare şi câteva posturi de televiziune, îşi permite să se culce pe-o ureche. Habar n-are că mitul ţugulanului circulă oral. Cu viteză de fulger. Că ţugulanul care citeşte presa fabricată de buby et comp. se distrează, dar nu bagă la cap. El crede tot într-ale lui. Multă şcoală mai are de învăţat buby. Dacă ar mai avea timp. Ceea ce eu nu cred.

— Asta îl doare. Am aici sute de informaţii scrise, din toate serviciile secrete adverse. Toţi se plâng de un singur lucru: nu au reuşit să corupă şi să tragă de partea lor reale personalităţi. Cu foştii ţâpuritori stalinişti şi ceauşişti nu au credibilitate. N-au reuşit să găsească oameni serioşi, influenţi. Caracuda care le cântă în strună îi dezgustă profund. Nu are talent la ţâpureală. Nu are fantezie. Adună în jur numai infractori de drept comun, sclerozaţi şi semianalfabeţi. O adunătură de idioţi cu care nu se poate conduce o ţară. Nu se poate stăpâni un popor. Adevăraţii români se ţin departe de mustăria lui buby.

Era fantastic şeful nostru. Îşi dăduse drumul în argou. Mă simţeam şi eu mai liber. Un spion obligat să vorbească domneşte e ca un peşte pe uscat. Nici ideile nu se leagă cum trebuie când foloseşti limbajul oficial.

Cremene a continuat.

— Nici de efectele loviturii economice date României nu e mulţumit buby. Se teme că mâine-poimâine ţugulanul

întoarce foaia. Că trece la treabă ca în „970. Şi-l scoate de pe toate pieţele. Că-l dă afară din proprietăţile furate în România. Că-i rade porţia de concesiuni furgăsitecu ajutorul „dezinteresat” al puradelului Neulander. Că pune din nou pe roate România.

— Vor încerca să legalizeze furtul?

— Conform planului, da. Mă îndoiesc însă că parlamentarii români vor legifera vânzările ilegale ori deghizate de case şi pământuri. Prea îi crede buby adunaţi de pe drum. Sau veniţi cu pluta. Buby s-a infiltrat pe ascuns. A riscat. Şi a pierdut. Românii nu sunt deloc proştii lumii. Deşi cam aşa ceva visează buby.

— Vise, vise! Realitatea o să-l dezamăgească teribil. Cu câţiva diversionişti calificaţi şi cu câteva mii de agenţi ruginiţi nu poate cuprinde România. Să nu uităm, domnule colonel, că Armata a rămas întreagă! Neatinsă.

— Varaine, planul pentru Armată e mai parşiv decât cel pentru credinţă. Pentru că buby e conştient de faptul că Armata e lipită de naţiune. E naţionalistă. Au mari planuri de destrămare a Armatei naţionale. În primul rând, de dezarmare a ei. Şi de lichidare a industriei proprii de armament. Vor acţiona pe două căi: propagandă şi lovitură directă. Vor susţine necesitatea „modernizării” Armatei cu armament din import. Pe datorie, înţelegi? Să ştie tot bubulul ce armă poartă ţugulanul. În ce cantitate, cu ce rezerve. Tot. Înţelegi?! Să poată controla Armata prin înzestrare. Şi să scape deconcurenţa armamentului românesc.

— E o dobitocie! am exclamat eu. Avem o industrie naţională de armament Cum să cumperi de afară? Nu ne-am fript odată cu sovieticii? Ne vindeau toate rablele, la preţuri astronomice. Plătibile în valută ori alimente. Şi ne trimiteau sute de „specialişti tehnici” să vadă ce facem cu ele. Că specialiştii în cauză nu cunoşteau decât spionaj o ştie tot românul. Asta ne trebuie?

— Nouă nu, Varaine! Nici ţugulanilor. Sunt şi aşa destul de amărâţi. Şi de datori. Cheltuieli de înarmare externă le mai trebuie? închiderea fabricilor româneşti de

armament ar fi o crimă. Dar, crimă ori nu, e planificată de buby. Şi-o s-o vezi aplicată. Mai rămâne să aflăm dacă va ţine diversiunea. Dacă Armata se va lăsa păcălită.

— Nu cred. Deşi am plecat de mult din Armată, nu cred. Ştiu ce-i Armata. Nea Ionică nu ştie. N-a făcut armata. A fost ţâpuritor. Aparatele. Militar n-a fost A văzut Armata la paradă. La bilanţuri. La ceremonii. Şi crede că ştie ce e Armata.

— Ştii tu, oare? a întrebat gânditor Cremene.

— Cred că ştiu, domnule colonel. E sânge şi sudoare. E speranţă şi credinţă. E istorie şi demnitate de neam. E sacrificiu. Chiar şi în timp de pace, oşteanul îşi sacrifică viaţa socială. Se închide după ziduri de cazarmă. Sau, după secretele meseriei. Moare salvând pe alţii, la cutremure şi inundaţii, la catastrofe ori situaţii deosebite. E dispreţuit şi înjurat de aşa zişi doctori în toate materiile. N-are o viaţă de familie ca lumea. Merge ca zlătarul din garnizoană în garnizoană, cu soţia şi copiii lăsaţi pe un ştiu unde. Mai moare la exerciţii şi aplicaţii. Ori la alarme. Ori la revoluţii regizate de buby. Ori la lovituri de stat, unde e împins pe post de carne de tun. Cam asta e Armata, domnule colonel. Cam ăsta e militarul român. Poate un om ca el să gândească altfel decât româneşte? Cu ce să-l cumpere buby? Poate buby să-i dea alţi strămoşi? Are buby atâţia bani să-i cumpere istoria? Să-i cumpere martirii şi eroii? Nu!

— Să dea Dumnezeu să fie aşa cum spui, Varaine! Căci, la vară, soarta României va depinde în mare măsură de Armată. Dacă o mai păcăleşte o dată, ca în decembrie ’89, România intră definitiv în şanţ. În cel din stânga ori în cel din dreapta. Ambele la fel de periculoase. Pentru că o adevărată naţiune liberă merge numai pe drumul istoriei. Nu prin şanţuri.

— Aşa va fi, domnule colonel! Va fi bine. Vom merge, în sfârşit, şi pe centrul drumului.

— Vom merge. De asta sunt sigur. Sper că vom începe chiar din vară. Că ne vom mişca. Căci, de trei ani, România zace nemişcată într-o baltă de minciună şi

ipocrizie. Într-o mlaştină de corupţie şi decădere morală. Într-o ceaţă de propagandă cretină, vizând dezbinarea internă. Într-un val de drog diversionist urmărind ocuparea ei integrală. Politic, economic, informativ, militar. Integrală!

— Mari păcătoşi, trandafiraşii ăştia, domnule colonel! Cum au putut ei să fie de acord cu falimentarea propriei ţări?!

— A cui ţară, Varain?! A lor?! Ei n-au ţară. Au numai ciolane de ros. În România sau aiurea.

Discuţia a fost întreruptă de sunetul telefonului. Ne-am privit contrariaţi. Poate că şi alertaţi. Cremene a ridicat receptorul. După primele cuvinte, i s-a luminat faţa:

— Da, domnule Garrick! Perfect! De acord!

S-a întors zâmbind către mine:

— Salutări de la yankee neconvenţionalul. Ne întâlnim cu el. Mâine.

— Îl ştiţi bine?

— Cam aşa ceva. Dar se poate mai mult Yankee are o durere. N-a venit de dragul ochilor tăi până aici. Vedem noi, mâine.

Am luat de la Cremene cartea Fulgerul albastru şi am urcat în cameră. M-am adâncit în studiul ei. În trei ore, eram în cealaltă parte. Citisem în pas alergător, mânat de duhul romanului. Nu-mi venea să cred că Laurenţiu Cremene trăise o aşa viaţă. Că suferise şi iubise ca un om. Că sângerase şi se întărise ca oricare alt octogonar.

Mi-am aprins o ţigară şi am început să cuget pe îndelete la cele citite. Şi la cele ce însemnau în realitate. La semnificaţia ascunsă în frazele cheie. Trebuia să recunosc faptul că matrozul o scrisese cu sufletul. Că prinsese exact atmosfera din serviciile secrete ale României. Şi mânuise cu abilitate simbolurile.

Pentru avizaţi, pentru bubuli în primul rând. Fulgerul albastru însemna declaraţia oficială de război informativ total. Vestea apusul stăpânirii bubule. Ştiuse Bătrânul pe cine să scoată în arenă. La luptă, sub lumina reflectoarelor. Asta nu însemna că eram pe deplin convins de

supravieţuirea luptătorului din arenă. Acolo, sub lumina reflectoarelor, putea fi lichidat oricând.

VREMEA DE APOI.

Întâlnirea cu Garrick a debutat direct, fără politeţuri fariseice. Era profesionist. Ştia valoarea timpului. Ne-a întâmpinat în camera sa, la hotel, cu paharele şi sticla pregătite. Coca-cola, conform convenţiei. A pornit direct, ca un buldozer:

— Varain, ştii de ce sunt aici?

— Vine ceva dinspre Vega, nu-i aşa?

— Da. Ceva neobişnuit se întâmplă în zona stelei Vega.

— Cu ce deranjează asta un spion onest? a intervenit Cremene.

— Deranjează, a răspuns scurt Garrick. De doi ani purtăm tratative diplomatice secrete cu sovieticii. Şi, ce aflăm? Că satelitul de cristal de la limita atmosferei terestre nu aparţine nici unuia dintre noi. Varain, ştii ceva de această glumiţă?

— Să zicem că ştiu. Cu ce deranjează satelitul de cristal? Voi aveţi sute de sateliţi spioni. Număraţi şi boabele de fasole din farfuria românului. Cât mai aveţi ce număra.

— Dar noi ne ştim reciproc. Folosim tehnică pământeană. Nu extraterestră.

Am ras o coca-cola, mi-am aprins o ţigară şi-am pus degetul pe rană:

— Garrick, eu am părăsit grădiniţa de vreo treizeci de ani. Sunt deja mărişor. E greu să ascunzi contactele cu civilizaţiile extraterestre. Mai ales când anumiţi ţugulani americani au dat în judecată guvernul federal pentru colaborare cu extratereştrii.

Garrick a parat minunat:

— Nu suntem singurii deranjaţi. Canadienii, francezii…

— Deranjaţi ori speriaţi, Garrick?

Yankeul m-a privit rece:

— Varain, cei ca mine sunt exact ca şi tine. Ceilalţi,

oamenii obişnuiţi au intrat în panică.

— Ca să intre cineva în panică, trebuie să ştie de un pericol. De unde au ştiut?

— Scurgeri de informaţii, Varain.

— Dacă satelitul de cristal era al vostru, nu se scurgeau informaţii, nu-i aşa? Şi nu se speria nimeni.

— Exact. Era în ordinea firească a lucrurilor.

— Oare, Garrick? E chiar atât de firească ordinea asta? Yankee se preface că nu vede că Ivan a dat o trosneală sângeroasă în România. În schimb, pe Ivan îl prinde miopia şi nu observă că Yankee a intrat cu nuntă mare-n Panamá. Că la nuntă au murit câteva mii de panamezi.

— Varain, nu noi am stabilit legile de pe această planetă.

— Ai oleacă de dreptate, Garrick. Nu multă însă. Legile nu le-aţi stabilit voi. Dar nici nu sunt acelea pe care le invocă Yankee şi Ivan. Ori Iţic.

— Pot să ştiu şi eu care-s legile reale, Varain?

— Sigur. Eşti oaspetele nostru. Ce anume vrei să ştii?

— Cum aţi creat satelitul? Teoretic, nu aveţi mijloacele tehnice pentru aşa ceva.

— Cred că n-avem nici practic. Nu-i al nostru satelitul de cristal.

— Ba e al vostru. Radiaţiile sale acoperă exact teritoriul fostei Dacii.

— Şi? Deranjează pe cineva care foloseşte arme psihotronice? Nu mai poate acel cineva să manipuleze ţugulanul român cum vrea el? Nici să-i facă nervii praştie? E un fel de scut psihologic, nu-i aşa?

Garrick s-a frământat o clipă. Apoi a achiesat:

— Cam aşa ceva.

Era timpul să intervină Cremene:

— Domnule Garrick, noi avem o convenţie. Am încălcat-o cu ceva?

— Trebuie să recunosc că nu. Ascundeţi însă faţă de noi lucruri importante. Aşa ceva nu se face între parteneri.

— Aveţi dreptate, a confirmat Cremene. Nu se face

între parteneri. Noi suntem partenerii voştri. Nu cei din spaţiu, proprietarii satelitului de cristal. Ei nu ne-au dat dezlegare să vă spunem nimic. Când ne vor da, vă vom anunţa.

— Domnule Cremene, tensiunea creşte foarte rapid. N-aş vrea să văd o cruciadă planetară împotriva României. Ştiu deja prea mulţi că voi sunteţi în contact cu civilizaţia care a creat satelitul. În plus, Varain spune unor tipi să se uite cu tragere de inimă către Vega. Ei se uită şi văd ceva imposibil de detectat cu tehnica românească. Văd o mişcare ciudată, cam la patru ani lumină de Terra. Ceva care se apropie. Nu-i normal să devină reticenţi? Ori speriaţi?

— Mititeii! I-a speriat Lupul? Să-i descântăm cu cărbuni aprinşi!

— Varain, nu glumi! Chestiunea e deosebit de serioasă. Sunt împuternicit să o tratez cu voi. Şi să o soluţionez.

Am privit către Cremene. Ne-am înţeles din ochi. Am răspuns:

— Noi n-avem împuternicire, Garrick. Cei din Cer ne ocrotesc, dar nu ne-au comunicat nimic referitor la soarta planetei. Nici la adresa actualilor feudali. A boşilor de tot felul. Ştim numai că vor dispărea. Că o altă lege va fi impusă.

— Dar spuneţi odată care-i legea asta!

Yankeul se enervase. Nu era deprins să piardă. Putea învăţa însă:

— Garrick, noi nu suntem în măsură să v-o explicăm. Ne bucurăm de faptul că suntem ocrotiţi. Că am scăpat, în sfârşit, de „protecţia” bubulilor. Şi de a voastră. Şi de a lui Ivan. Şi de a lui Iţic.

— Serios?

— Foarte! Ce mai înseamnă patru ani, Garrick? Nimic, comparativ cu eternitatea Timpului. Putem aştepta aceşti patru ani. În orice condiţii. Chiar şi în cele mai mizerabile.

— Poate ieşi prost de tot, domnule Cremene. Poate fi

sfârşitul planetei

— Şi? Avem noi ceva de pierdut? N-aţi hotărât voi, ăia mari, lucruri şi mai oribile decât moartea? Sclavia, de exemplu. Căci, între noi fie vorba, neocolonialismul e tot sclavie.

Garrick calcula ceva. A bătut cu palma în masă cerând cuvântul:

— Revin la propunerea mea. Plătim! Noi trebuie să intrăm în contact cu cei din spaţiu. Nu bubulii! Nici sovieticii! Nici evreii! Nici chinezii!

Interesant tip. Băiat de treabă în limitele interesului. Educat în spiritul civilizaţiei americane. Să cumpere ce se putea cumpăra.

Cremene a intervenit foarte ferm:

— Nu putem – vinde ce nu avem. Cei din spaţiu vor hotărî.

— Al doilea refuz, domnule Cremene. În mai puţin de un an.

— Şi ultimul, domnule Garrick. Nu mai insistaţi!

— Înţeleg, a făcut Garrick dus pe gânduri. Să aşteptăm.

— Exact! Un pic de răbdare nu poate strica nimănui. Nici măcar iubitului nostru unchi, Sam.

— Creşte tensiunea Cremene. Te avertizez pentru ultima dată!

— Şi? Ne interesează pe noi? Puteţi să ne atingeţi dincolo de scut?

— Nu ştiu. Vom vedea. Oricum, am dori să rămânem prieteni. Măcar până la lichidarea stăpânirii bubule.

— Vom fi. Întrebarea e dacă şi voi veţi rămâne.

— În limitele acordului stabilit, da. În rest, fiecare cu obligaţiile faţă de naţiunea sa.

— Cu asta suntem în deplin acord. În rest, ne pare rău. Credem în viitor. Ştim că e şi al nostru. Că nu vom mai fi obiectul disputei dintre aşa-zisele mari puteri.

— Bubulii sunt mai buni? a reacţionat Garrick vizibil iritat

— Cu bubulii terminăm foarte curând. Mă întreb însă

de ce nu terminaţi voi? Cei care vă consideraţi mari puteri? De ce i-aţi lăsat să se infiltreze în toate structurile voastre administrative, financiare şi de putere? De ce le executaţi ordinele? De ce jucaţi cum vă cântă?

Garrick nu era într-o zi bună. Mult prea nervos în reacţii:

— Domnule Cremene, nu uitaţi că noi luptăm pe aceeaşi baricadă! Că ne e mai greu decât vouă. Că deseori trebuie să acţionăm împotriva unor înalte personalităţi din statul nostru. Curăţirea societăţii noastre de bubuli va dura mult mai mult decât în alte părţi.

— Ghinionul lui Yankee! Va mânca şi el salam cu soia.

— Până acolo nu se va ajunge, ne-a asigurat Garrick.

— Ba se va ajunge! l-a asigurat Cremene. Economia voastră este deja în cădere liberă. Dacă vă mai serveşte buby câteva şocuri în anumite puncte, nu vă mai scapă nimeni. Până una alta, voi, bogaţii lumii, v-aţi salvat moneda naţională pe spatele altora. Pe rublă şi leu, în special. N-avem nimic împotrivă să-i jumuliţi pe partenerii voştri ruşi. Cu privire la devalorizarea leului, avem, însă, ceva de obiectat

— Afacerile sunt afaceri!

— Exact! Numai că trosneala economică din România nu e afacere! E o şmecherie financiară prin care leul românesc scoate din înghesuială dolarul american.

— Domnule Cremene, noi suntem spioni. Nu oameni de afaceri. E bine să ne păstrăm pe terenul nostru.

— Uiţi scopul, Garrick. Noi nu suntem spioni de dragul artei. Noi riscăm totul pentru ţările noastre.

— Şi ce-aţi vrea să fac eu? Să ies în Parlamentul SUA? Să cer legi speciale pentru România?

— Nu devia, Garrick! Nu ţi-am reproşat nimic. Ţi-am explicat numai că americanii sunt atât de săraci, încât îşi salvează valuta naţională pe spatele altor popoare. Că, din punct de vedere economic, sunteţi în cădere liberă. Că foamea va rânji curând printre faldurile scenei cu care acoperiţi o realitate crudă.

— Ştiu asta. După o lungă perioadă de bunăstare,

americanii vor trebui să guste austeritatea.

— Norocul lor! am intervenit eu. Aşa vor ajunge să gândească profund. Să se lepede de slogane internaţionaliste. De orgolii imperialiste. Să ajungă la adevărata credinţă. La Adevăratul Dumnezeu. Foamea care va năvăli în cele două imperii, al vostru şi cel rusesc, vă va aduce la simţirea de oameni.

Garrick a umplut tăcut paharele. Era supărat, dar nu pe noi. În vremuri normale, am fi putut fi prieteni. Noi nu trăiam, însă, în vremuri normale. Subconştientul mi-a vestit că aveam dreptate în raţionamentul meu. Că nu trăiam în vremuri normale:

Trăim într-o vreme grozavă. Din care-o lume-o să-nceapă Zamolxe ne-ntreabă din slavă De neamuri, pământuri şi apă…

Mi-e clar totul, a precizat Garrick. Pot să vă ajut cu ceva?

Foarte cumsecade yankeul. Păcat că nu era şef în statul său.

— Ne poţi ajuta mult, i-a răspuns Cremene. Pentru vara ce vine, bubulii au pregătit o mare zguduială în România. Foarte mare.

— Cunosc, a precizat Garrick. Extinderea conflictului yugoslav cu ajutorul maghiarilor. Vom avea grijă ca oficialii maghiari să nu se amestece. Cu particularii, va fi mai greu.

— La campania propangandistică de iniţiere a loviturii, participă şi unii de ai voştri, Garrick.

Nu de-ai mei. Într-o societate ca a noastră, e greu să controlezi şi să răspunzi pentru fiecare individ. Ori pentru fiecare structură a serviciilor secrete. Ştii cât de penetrate sunt serviciile noastre. Bubuli, mosadişti, kaghebişti… Ocazional şi fără intenţie de reproş, pot să remarc faptul că nici Securitatea n-a rămas cuminte în această direcţie.

— De aceea aţi trosnit-o aşa de zdravăn?

— Chestiunea e mult mai complicată, domnule Cremene. Trosneala a fost atât de încâlcită, încât e greu s-o califici. A explodat bomba cu amatori, încurcând toate planurile adevăraţilor profesionişti.

— Cam sângeroşi amatorii ăştia, am subliniat eu subţire.

— De acord, a răspuns Garrick. Profesioniştii ştiu să păstreze violenţa în limite rezonabile. Amatorii, ca şi animalele, dau frâu instinctelor primare. Să revenim însă la ajutor. Sunt hotărât să fac multe pentru voi.

— Frumos dar nu dezinteresat, domnule Garrick. Dacă ia foc România, vă scad acţiunile în tot Estul, nu-i aşa?

— Drept. Avem însă interese comune. Liniştea din România este numai unul. Poate că vom ajunge şi la altele.

— Poate, i-a răspuns Cremene. Trăim într-o lume în schimbare. Nu puteţi şti cât veţi depinde de România.

— Depindem deja. Crucial. Numai dobitocii bubulizaţi nu înţeleg. Orgoliul de mare putere planetară îi orbeşte. Deşi realitatea e foarte evidentă Aici nu e Viet-Nam. Aici e Dacia, patria iniţială a arienilor. Un loc plin de mistere nedezlegate de nimeni. Nici măcar de români.

Am început să râd încetişor

— Garrick, nu ne ridica în slăvi! Lasă-ne cum suntem!

— Nu vă ridic. Constatlândva, v-am judecat greşit Nu sunteţi fanatici sunteţi exact cum trebuie. Mai trebuie să-i faceţi şi pe ceilalţi ca voi. Pe cei mulţi.

— Asta depinde şi de voi, Garrick. O România neutră în crucea Europei înseamnă rezolvarea problemei. La Malta, aţi greşit Noi nu puteam intra în sfera de interese a Rusiei. Nici a voastră. Noi avem deja sfera noastră. Nici cu voi, nici cu ei. Cu noi!

— Convenabil. Dacă nu sunteţi cu noi, e convenabil să nu fiţi nici cu ei. Aveţi capacitatea să vă descurcaţi singuri. Şi încă splendid.

— Mulţumesc, Garrick! Cu ce ne ajutaţi? Concret?

— Pentru încleştarea de la vară? Cu multe. Vă putem furniza toate probele invaziei străine. Incontestabile. Filme şi înregistrări sonore.

— De ce aţi tăcut până acum?

— Interesele, Varain. Interesele noastre. Vrei să ne luăm de gât cu Ivan? Am avut cu el o vorbă, trebuie să

tăcem. Acum, URSS a dispărut Rusia nu a preluat parteneriatul în această problemă. Are alte necazuri. Mari de tot

— Bush a coborât steagul. Clinton schimbă de direcţie?

— Sensibil. Trebuie să avem grijă de noi. Ştii cum e treaba? Cu ochii prin curţile vecinilor, ajungi să nu mai ştii ce e la tine-n prag. Altă strategie se impune.

— Pe lângă marfă, ce ne mai poţi da?

— Influenţa. Nu e de neglijat Avem destule posibilităţi de a influenţa partenerii şi aliaţii. Cam ce-aţi dori?

— Să nu se amestece în afacerea românească de la vară. Să ne lase faţă-n faţă cu bubulii. Pe ăştia îi lămurim noi.

— Va fi greu. Nu imposibil. Mai ales dacă ne daţi o promisiune formală. Ştii care?

— Da. Să vă punem în contact cu civilizaţia spaţială care ocroteşte România.

— Exact! făcut?

— Putem promite că vom cere. Nu ştim răspunsul.

— Ne e de ajuns. Cuvântul vostru e de ajuns. Sunteţi oneşti.

— Mersi de apreciere! Am mai dori ceva. îl puteţi ţine blocat pe Ianoş din pustă? Nu vrem să curgă sânge. Suntem non-violenţi.

— Se rezolvă. Luaţi în considerare acest punct dificil. Fără rebeliunea lui Ianoş, bubulii nu vor putea declanşa violenţa. Ianoş e cheia planului lor.

— Ştim, a confirmat Cremene. Şi apreciem efortul vostru.

— M-ar bucura. Nu va fi deloc uşor. Planul e în derulare. O parte din armament şi oameni sunt deja în România. Greu de identificat şi neutralizat.

— Nu-i problemă! Cade în sarcina noastră.

— Nu mă îndoiesc. Mai trebuie, însă, să luaţi în considerare poziţia lui Taras Bulba. Ucrainenii sunt intens

curtaţi de Ianoş. Se insinuează interese teritoriale comune.

— Eşec total pentru Ianoş! Ucraineni sunt arieni din spaţiul nostru. Un fel de neamuri. Le respectăm dorinţa aprinsă de a avea patrie. De mult timp n-au mai avut patrie. Relaţiile noastre vor fi excelente.

— Interesant! Crucea Europei devine Crucea Lumii noastre. Sper să nu exploataţi religios situaţia.

— Ţi-am făcut noi această impresie? Pentru noi, Credinţa este ceva extrem de intim. Şi extrem de sfânt. Ne dezgustă spectacolele. Nu vom face niciodată circ din Credinţă.

— În regulă! Deveniţi tipi practici. Se poate discuta cu voi.

Cremene a zâmbit uşor:

— Azi, ne copleşeşti cu complimente, Garrick. Ca să nu rămânem la ele, cum şi când ne livraţi marfa?

— Aici e bine? a întrebat Garrick.

— Destul de a răspuns Cremene. Sub nasul lui buby. Un lucru se poate ascunde perfect numai în casa hoţului.

— Atunci, aici. În tranşe săptămânale. Aduse personal de mine. E mai sigur.

— În regulă Contraserviciu: Raportează şefilor tăi că satelitul de cristal nu aparţine unei civilizaţii ostile pământenilor!

— E un pas, a observat Garrick.

— Da, a confirmat Cremene. Aşteptăm şi acţiunile de influenţare. Mai închideţi boticurile ţâpuritorilor voştri! Nu de tot să cânte, însă, numai cum vrem noi!

— Împotriva lui Ivan?

— Nu neapărat. N-avem nimic de împărţit cu ruşii de rând. Ne deranjează mentalitatea imperială şi cruzimile fără rost, iniţiate de fanaticii lor. Plouă cu crime în toate fostele republici. Deocamdată.

— Crezi că trece curând?

— Mai curând decât crezi. Ruşii de rând mai au o fărâmă de credinţă. Se vor trezi. Şi vor trece la muncă. Au ce face. SUA e o ţară de trei parale faţă de bogata Rusie. Cu atâta avere, e păcat să fie mercenarii lumii. Mare

păcat!

— Speraţi să-i convingeţi? Nu ştiţi ce înseamnă orgoliul planetar.

— Ba da. Pe frăţiorii noştri-i ştim bine. Cu tot cu orgoliu. Nu intenţionăm să-i convertim. Se vor trezi singuri. Să nu fie surpriză pentru voi faptul că ruşii vor fi primii care să ne recunoască neutralitatea!

Au şi interese. Ca şi noi. Mai bine neutri, decât cu ceilalţi.

— Nu numai interese. După atâta ideologie eşuată, fărâma de credinţă-i va scoate-n lumină. Ne vor lăsa în pace.

— Frumos spus! Să vedem şi minunea asta!

— O vei vedea. E profeţită demult de Sundar Singh. Ştii cum sună profeţia?

— Da. Ruşii vor recunoaşte primii pământul nou – România.

— Lucru de mirare. La acest sfârşit de secol, te poţi aştepta la orice. Inclusiv la minuni. Ne-am cam săturat de rău şi violenţă.

Era timpul să-l recompensez:

— Domnule Garrick, semnele păcii au apărut Lupul Alb e deja în Carpaţi. Ştiţi ce înseamnă asta?

— Da. Lupul Alb marchează începutul unui ciclu pozitiv. Aşa cum sună Edda Veche: Latră câinele Gharmrân peşterile din Grupahellir. Din lanţurile rupte s-a năpustit Lupul! Bubulii n-au ştiut niciodată cine i-a împins să se întâlnească în Islanda.

— Ne pare bine că ştiţi voi. Nu vom ajunge la conflict Soarta nu poate fi înfruntată de către nimeni.

— V-am făcut impresia că aş gândi altfel? a încheiat Garrick.

Era adevărat. Dacă ar fi gândit altfel, n-ar fi fost alături de noi, în Frăţia Florii de Argint S-ar fi închinat şi el, ca şi bubulii, la zeul ban.

Ne-am despărţit în termeni amicali.

Pe bubuli i-am simţit chiar din parcare. Miroseau prea insistent maşina noastră, un Ford albastru. Grijulii

flăcăii, ca de obicei. Să nu cumva să rămânem singuri şi îndureraţi de lipsa lor. Primul gând a fost că ne trădase Garrick. Raţiunea a învins însă: Garrick nu ne trădase pentru că nu avea interes. Îi eram mai utili liberi, decât în mâna lui buby.

Nu ştiam dacă şi Cremene sesizase capcana, aşa că am aruncat parola de avertizare:

— Cam tare whisky pentru gustul meu!

— Ştiu că s-ar fi cuvenit ceva mai uşor. Oaspetele însă…

Era clar. Ştia. Vorbeam codificat pentru cazul că buby folosea vreo sculă de ascultare. În situaţia sa ar fi fost cu totul idiot să nu o facă. În timp ce mă apropiam de maşină am intrat în ritual cu viteza fulgerului:

— Zamolxe! Stăpâne! Om-Om-Om-Om! Dă-mi forţa cea mare!

Miroseam şi eu. Verificam cam câţi ne onorau cu prezenţa. Şi ce era în maşina noastră. În timp ce Cremene îşi scotea cheile, l-am atenţionat foarte calm:

— S-ar cuveni să mai curăţăm şi noi maşina asta din când în când. E cam jegoasă.

Vorbisem în limba română îi spusesem că în maşină erau scule de ascultare.

Cremene a zâmbit rece. Se bucura ca şi mine că nu era vreun dispozitiv exploziv. Unul menit să ne facă îngeraşi în timp ce deschideam portiera. Ar fi fost deosebit de complicat să ne răfuim cu bubulii în parcare. E drept că nici pentru ei n-ar fi fost uşor. Eram convins că de multă vreme renunţaseră la ideea de a ne lua prizonieri. Voiau să ne lichideze fără prea multe complicaţii.

— Vom petrece un An Nou pe cinste, m-a asigurat Cremene, pornind motorul. Ai dreptate: multă mizerie în maşină în timp ce şeful demara lent, eu căutam dispozitivele de ascultare. Pipăiam aerul, jur-împrejur. Le-am identificat fără prea multă greutate. Aşteptam semnalul să le fac să tacă

Ocolind hotelul, Cremene a scos telefonul din lăcaşul secret şi a format numărul lui Garrick. În timp ce telefonul

suna, mi-a făcut semnul: Termină-le!

Nu m-am obosit să le mai caut fizic. Am prăjit ploşniţele cu o emisie energetică puternică Exact la timp. Garrick răspunsese şi Cremene îi umplea ziua de fericire:

— Nişte tipi răi pe coada ta, Garrick. Nu-i cazul să te dai erou. Arată-le cum au câştigat yankeii Olimpiada la maraton. Baftă!

Noi trebuia să demonstrăm cu totul altceva. Pentru început, cum se putea câştiga raliul cu un Ford albastru. Şi cu şofer român. Cremene se înfipsese plin de dragoste în acceleraţie. N-o lăsa deloc sub 120 de kilometri la oră. În plin oraş, era un spectacol. Hăitaşii erau cam mulţi pentru gusturile noastre. Cum nimeni nu era dispus să ne întrebe ce părere aveam, trebuia să ne mulţumim cu câteva înjurături mestecate în grabă.

— Cum ne-au găsit? am încercat eu să-l domolesc pe Cremene.

— Garrick. L-a vândut careva de la ei. O naţiune construită pe interes are mai multe jigodii decât una tradiţională

— Cum ieşim din gheara lui buby?

Cremene şi-a întors pentru o fracţiune de secundă faţa către mine. Avea un zâmbet de zile mari. Capabil să incendieze un bubul cu tot cu blacheuri.

Fiule, nu te-ai plictisit să alergi mereu? Cu buby pe coadă? Nu crezi că e timpul să-i nimicin gheara? S-o facem fărâme?

Domnule colonel, n-am nimic împotrivă. Dacă tot ne-a poreclit lupi. Aş fi preferat să avem noi iniţiativa.

— Soluţia?! a cerut Cremene repezit Era cu ochi în patru la trafic.

Să-i ducem către bârlogul nostru. Cel de sud, din munţi. În pădure, buby nu face doi bani. E citadin de felul său.

— Şi-acolo?

— Îi descântăm mărunt să uite şi tabla înmulţirii. Apoi îi ducem în lumea largă.

Suntem singuri, m-a atenţionat Cremene.

— Noi ştim asta. Ei nu. Vom asalta vila cu tot batalionul.

— Prea mare plăcinta pentru noi!

— Mare. E drept Dar, cu câţi vor fi mai mulţi aici, cu atât vor fi mai puţini în România, la vară.

— Facem planul, nu-i aşa? Cam câţi bubuli pot ataca în noaptea asta?

— Nu ştiu. Nu cunosc întregul dispozitiv din Elveţia.

Cremene calcula ceva în gând.

— Nu mai mult de o sută, a spus el decis. Cu tot cu cei veniţi după Garrick. Asta înseamnă cam şaptezeci în sarcina noastră. Trebuie să fim deştepţi.

— Cam aşa-i! Planul?

— Te las în afara vilei. Tu-i trosneşti din spate, eu din faţă. Calm, ca la exerciţiu. Închipuieşte-ţi că vezi un film! Că nu are importanţă pentru tine.

Am zâmbit în întuneric. Şeful îmi făcea mie pregătirea psihologică. De atâta încordare, uitase cine eram. I-am adus aminte.

— Domnule colonel, eu sunt Varain, Instructor, nu elev.

— Iar eu sunt Cremene, a ricanat el. Momentan, instructor. În curând, luptător. Şef, după ce învingem.

— Aveţi îndoieli? l-am întrebat eu scurt în loc de răspuns, a deschis seiful secret extrăgând un pistol. Mi l-a întins, cu mâna liberă:

— Dacă nu te deranjează că nu are marcă, studiază-l. Calibru mic, dar cadenţă mare. Confecţionat artizanal de feciorii noştri. Sper să nu ne cheme nimeni la Haga pentru el.

Am luat arma fără cuvânt. M-am aplecat către seif scoţând şi restul de încărcătoare. Nu era timp de comentarii. Situaţia evoluase cam rapid. Trebuia să o reluăm în control.

La o curbă din apropierea vilei noastre, Cremene a pus o frână totală. A mers autoturismul ca o sanie câţiva zeci de metri. N-am stat să-i admir evoluţia. M-am aruncat prin portiera deschisă, în zăpadă. În timp ce mă

rostogoleam prin omătul aspru, îmi murmuram ritualul:

— Zamolxe! Stăpâne! Om-OmOm-Oml Dă mi forţa cea mare!

Căderea mi-a fost oprită de un copac. De un brad. L-am prins în braţe, şoptindu-i:

— Noroc, frate!

Imediat, mi-am adus aminte ceea ce viaţa citadină îmi acoperise. Eram frate cu apa şi focul, cu floarea şi pomul, cu stânca şi cristalul, cu fiarele şi oamenii. Era grozav! începusem să cred că vom învinge. M-am târât la marginea şoselei, scrutând întunericul.

Bubulii au trecut în trombă pe lângă mine. Au oprit însă în scurt. O singură privire către vilă m-a lămurit: Cremene aprinsese toate luminile. Ai fi zis că-i nuntă. Ori că după zidurile ei se mişcau cel puţin două duzini de oameni. Pricepusem tactica. Am început să mă târăsc de-a lungul şoselei, să cad în spatele bubulilor. Îi auzeam deja. Mare greşeală din partea lor! Oricum, nu eram profesorul lor să le explic ce se face înaintea unui raid.

M-am oprit la opt-zece paşi de ei. Şase maşini blocau şoseaua. Din spate se auzea huruit greu. Venea un microbuz. Bănuiam că nu era al lăptarului. De Anul Nou se distrează fiecare. Până şi pentru noi se organizase o petrecere pe cinste.

Număram bubulii. Şi le identificam cât mai corect poziţia. Trăgeam şi cu urechea. Din frânturi de vorbe se pot afla multe. În cazul în speţă n-a ieşit nimic. Nu discutau planuri. Înjurau vârtos frigul. Şi pe indivizii care-i căraseră în munţi. Am cântărit avantajul: mulţi erau îmbrăcaţi subţire, de oraş. Foarte probabil că n-au rezistenţa peizanilor, am gândit eu.

Am continuat să cercetez. Din când în când, un tip trecea din om în om şi comunica ceva. Un curier. Se ducea apoi la un Plymouth din fruntea coloanei. Şefii sunt acolo, am calculat eu. Probabil şi paranormalii. Câţi or fi? m-am întrebat. Şapte! mi-a răspuns îngerul meu păzitor. Era ceva de muncă. Poate şi mai rău.

Cât timp adversarii nu mişcau, nu puteam face nimic.

Dacă aş fi atacat primul, aş fi ratat întreaga afacere. Toţi cei prezenţi trebuiau anihilaţi. M-am aşezat comod, cu spatele lipit de un brad şi am studiat situaţia. Curierul făcea din nou traseul, de la autoturisme către microbuz. Era o bună ocazie. Plătea banii. Am intrat fulgerător în legătură cu Cremene:

— Nevoie de mult zgomot!

— OK!

M-am concentrat pe direcţia microbuzului. Cel puţin cincisprezece bubuli stăteau rezemaţi cu spatele de el, aşteptând ordinele. Am deschis palmele în formă de stea cu zece raze şi am început descântecul. Consumam energie în cantităţi uriaşe. Microbuzul era la mai mult de două sute de metri de mine. Din spate, a izbucnit răpăit de mitralieră Plus explozii de grenade. Ori de proiectile. Cremene îşi începuse spectacolul. Nu m-am întors. Continuam să-i ţin pe bubuli în fascicolul meu. Să-i farmec mai ceva ca pe nişte tipe. Dar, ce vorbe dulci nu le-am spus?! Mă îndoiesc că-şi mai aduce aminte vreunul.

În sfârşit, curierul a ajuns la ei. Le-a transmis ceea ce avea de spus. S-a întors să plece. Iar eu, le-am dat drumul ca din praştie. Au sărit în maşină ca pompierii. Au întors scurt şi au demarat furios către Berna. Le sugerasem să se întoarcă la comandamentul lor. Şi să-l radă de pe suprafaţa pământului.

Parcă şi vedeam circul. O gloată de bubuli zombizaţi, tăbărând în comandament Făcând praf mobila şi aparatura. Distrugând documentele. Deconspirând către poliţia elveţiană armamentul şi explozivii. Petrecere de Anul Nou. Numai zurgălăii lipseau.

Primul succes mi-a dataripi. Inima îmi cânta de speranţă. Dacă treburile ar fi mers înainte cam în acelaşi ritm, puteam conta pe o masă de revelion în vilă. Numai că treburile nu au mers în acelaşi ritm. Plecarea microbuzului nu a trecut neobservată. Iar bubulii au reacţionat automat. S-au lungit imediat în umbra maşinilor, căutând. Scrutau întunericul. Era clar că paranormalii lor mă simţiseră. Iar eu nu ştiam încă unde sunt. Multă fierărie înjur. Mulţi tipi,

cu multe câmpuri energetice. Cum să-i găsesc, Doamne, pe cei cu forţe speciale?

Tămbălăul din jurul vilei a încetat brusc. Era o linişte de mormânt. Nici măcar respiraţia nu se auzea. Aerul îngheţat de munte părea format dintr-un singur bloc, rece şi tăios. Stăteam încremeniţi în el, de-a valma, urmăriţi şi urmăritori. Am făcut saltul în spaţiu, către vilă. Cremene scruta întunericul cu un binoclu cu infraroşii. Era în regulă. Cunoştea prima lovitură. Şi rezultatul ei.

Stăteam ascuns în penumbră. Încercam să-mi calculez următoarea mişcare. Nu mă puteam decide. Erau atât de mulţi! Ca prin vis am auzit vocea Bălaiului:

— Mă, fermecătorul lui Lupu, ce aia mă-sii faci? Griş cu lapte pentru caimanii ăia. Arde-i, piciule!

I-am trosnit. Şoferul ultimei maşini s-a ridicat ca un robot şi a trecut la volan. Din două mişcări a pus maşina de-a curmezişul şoselei. Greu de trecut pe lângă ea. O ploaie de gloanţe i-au curmat avântul. Bubulii pricepuseră mişcarea. Şi totuşi, paranormalii lor nu loveau. Nu-i simţeam.

M-am târât sub maşina ciuruită de gloanţe. Dintr-o privire, am înţeles grozăvia situaţiei. În faţă, chiar lângă prima maşină, un grup de mogâldeţe se ţineau de mână. îl asaltau pe Cremene. De aceea nu mă simţiseră. În subconştient mi-a răsunat strigătul său:

— Loveşte, piciule!

N-am ezitat o clipă. Am tras pistolul şi am ochit în spatele paranormalului dinspre mine. Nu să ucid. Să-i iau forţa. Direct în centrul roşu. Am apăsat pe trăgaci. Mi s-a părut c-au vuit munţii. De mult nu mai trăsesem. Cercul bubulilor s-a frânt Toţi se aruncaseră sub maşini, căutând adăpost Scăpaseră prada din încleştare.

M-am rostogolit din nou peste marginea şoselei. La timp. Maşina care îmi servise de adăpost ardea ca o torţă. Iar bubulii trăgeau cu animalică furie în mormanul de fiare arzânde. I-am lăsat să se distreze. Am început să mă târăsc către fruntea coloanei. Către paranormali. Mai erau, după socoteala mea, încă şase în stare de atac.

Mâinile îmi îngheţaseră de mult. Erau două instrumente insensibile cu care scurmam zăpada. Nu-mi era frig. Nu mai simţeam nimic. Eram un centru de inteligenţă şi putere direcţional pe un singur scop: să descopăr şi să anihilez paranormalii bubuli. Credeam că şeful meu era grav atins. De mine depindea victoria. Şi înfrângerea, tot de mine.

Animalele bubule m-au simţit Eram pe o muchie de stâncă, cu picioarele atârnând în căutarea, unui sprijin. Le-am auzit orăcăiala. Şi am simţit tentaculele energetice, de hidră râioasă, încolăcindu-mă. Căutau să mă arunce în gol. Gloanţele fluierau pe deasupra. Atacau cu toate forţele. Şi cu paranormalii, şi cu killerii.

Am strâns bine stânca la piept şi am înfipt piciorul în copacul din spate. Frate cu stânca şi pomul. Apoi i-am dat drumul. Simţeam fascicolul de energie care-mi pleca din frunte. Ca un laser. Ca un brici tăios. Nu mai era timp de ales. Rădeam totul în cale. Făceam pârtie.

Am simţit fizic cum se prăbuşea unul dintre paranormali. Cinci, an numărat eu, bucurându-mă ca un copil. Mai erau cinci. Restul nu conta. Atunci, am auzit clar fâsâitul maşinii infernale şi-am scăpat o şoaptă:

— Doamne al străbunilor mei, nu acum, nu aici!

Grenada a explodat la câţiva paşi de mine. Simţeam schijele intrându-mi în carne. Nu conta. Pipăiam febril de-a lungul unui tentacul energetic. Căutam capul hidrei. Istoria scrisă în subconştientul meu de părintele Demian îmi găsise răspunsul. Pe toţi cinci deodată. Cu un singur trăsnet. Şi-am auzit clar glasul părintelui Demian:

— Ai trăsnet în glas şi fulgere-n palme! Luptă Om din neamul Oamenilor!

Simţeam gloanţele sfâşiindu-mi carnea. Nu mai era carnea mea. Eu ajunsesem la capul hidrei. Mă adunasem deja într-un imens glob de energie. Şi de foc. Mâna îmi aluneca de pe stâncă. Eram rănit la degete. Nu conta. M-am ridicat sus. Sus de tot. Şi-am lovit aşa cum era firea mea: trăsnet şi fulger. Unul după altul. Am mai apucat să văd umbrele bubulilor din marginea şoselei. Apoi am

început să cad simplu, omeneşte. Împăcat însă cu gândul că cei mai puternici bubuli erau anihilaţi.

Mă rostogoleam ca un sac greoi. Simţeam pietrele intrându-mi în carne. Atât: simţeam. Nu mă durea deloc. Reuşisem să mă dedublez. Când m-am oprit din cădere, într-un morman de zăpadă, am murmurat numai:

— Mulţumescu-ţi Ţie, Dumnezeu al strămoşilor mei! Nu vreau să mor pe pământ străin! Trebuie să ajung acasă!

O ceaţă plăcută mă învăluise. Dulcea chemare a morţii. Eu însă aveam treabă. N-aveam nimic împotriva morţii. Aveam însă o treabă de făcut. Şi nu voiam să mor pe pământ străin. Am reluat dârz ruga către Cer

— Nu aici! Nu pe pământ străin! Şi nu acum!

O mreajă de vis se întindea peste trupul meu chinuit Moartea, sora luptătorilor din ceafă, mă învelea în vălu-i de mireasă. Şi mă săruta pe frunte.

— E prea devreme, surioară, i-am şoptit eu blând. Şi nu-s acasă.

Undeva, departe, pe creste, răsuna cântecul cunoscut. Cântecul lupilor liberi. Eram, totuşi, acasă. M-am lăsat în voia fermecătoarei fecioare, pe care simpli muritori o zugrăviseră ca pe o babă hâdă. Îi simţeam sărutul pe frunte. Aşa cum îl mai simţisem încă de două ori în viaţa mea. Şi mi-am adus aminte: Viaţa celui sărutat de trei ori de moarte intră în mâna Cerului. Niciun muritor nu-l mai poate atinge. Mi-am vârât palma schilodită în hanorac, lângă corp, şi m-am întins în zăpada îngheţată, cu ochii către Cer.

Am zăcut mult timp aşa. Cu ochii la enigmaticele stele. Cu trupul aproape îngheţat Sufletul, însă, îmi era liber. În sfârşit, îmi era liber. Ispăşisem tot ce avusesem de ispăşit în viaţa pământească. Moartea mă sărutase de trei ori. Şi mă iertase. Trei stele rămăseseră pe bolta cerească. Nu căzuseră. Rămăseseră acolo să mă vegheze pentru tot restul zilelor mele. Ar fi trebuit să mă bucur. Aşa ar fi făcut oricare alt om. Eu, însă, înţelesesem demult Soarta extremei originalităţi. Mi-aş fi schimbat bucuros soarta cu

a celui mai umil dintre muritori. N-aveam însă dreptul s-o fac. Aşa fusese voia Cerului. Am închis ochii împăcat cu Soarta.

Nu ştiu cât am zăcut. M-a trezit o dimineaţă sură şi rece. Trăiam încă. Frigul nu mă pătrunsese. Ştiam şi de ce. Frigul morţii fusese mai puternic. Am încercat să mă mişc. Mă durea peste tot. Revenisem la viaţa de om obişnuit. Trebuia să mă mişc, să-mi caut drumul prin imensitatea de piatră, zăpadă şi copaci.

Am încercat să mă ridic în genunchi. Nu puteam. Eram rănit în zona abdomenului. Orice mişcare însemna durere. Şi slăbiciune. Am rămas pe loc. Aşa era Soarta. Ştia ce face. De asta eram sigur.

Către prânz, am simţit lupii. Lupi adevăraţi. Nu oameni-lupi. Am ridicat numai capul să-i pot vedea, îi simţeam de departe. Aşa cum mă simţiseră şi ei. O haită întreagă la pradă. Mult mai omenoşi decât bubulii. Vânau de foame. Nu din orgoliu. Nu din sete de putere. Veneau ţintă către mine, cu boturile în vânt Splendide fiare libere! Frumoase ca un cântec. Săreau ca în balet peste pâlcurile de zăpadă. Se muşcau în joacă. Nu erau răi.

Eşti frate cu lupii! mi-a răsunat în minte vocea din munţi. M-am rostogolit pe-o rână şi le-am vorbit în glasul lor. Întreaga haită se oprise. Ca la un ceremonial. Aşteptau nemişcaţi ca statuile. Numai unul a răspuns. În glasul lor. Şi iar i-am vorbit. L-am chemat la mine. N-o mai făcusem niciodată în astă viaţă o făcusem însă, cu siguranţă, în alte vieţi. Aşa simţeam eu.

Lupul a venit singur. Păşind încet, cu grijă Fără frică. Cu grijă Poate şi cu respect Splendida fiară a pădurii şi munţilor! Am întins mâna validă şi i-am mângâiat botul puternic. N-a clintit. I-am tras încet capul către mine, până ce i-am simţit blana mătăsoasă mângâindu-mi obrazul. Atunci, instinctiv, am scheunat încet ca un pui de lup neajutorat

Fiara şi-a ridicat mândră capul. Înţelesese chemarea. Strigătul de ajutor al omului-lup, schilodit de semenii săi – oamenii. Nobleţea fiarei a învins. Cu botul către Cer, a dat

drumul cântecului pe care îl cunoşteam. Chemarea către oamenii-lupi. Către copiii libertăţii.

Ore în şir a cântat lupul la căpătâiul meu. Ajunsesem în vremea de apoi. Un lup chema oamenii la căpătâiul unui muribund. Aşa l-au găsit băieţii lui Cremene, care veniseră să mă caute: implorând Cerul să dea viaţă omului-lup căzut. Un lup cerea viaţă pentru oameni. În bezna în care trăiau, oamenii uitaseră să facă asta. Ei ştiau numai să ucidă. Şi să blesteme Cerul şi Pământul.

Când am auzit strigătele octogonarilor, am înţeles că am învins. Am întins din nou mâna şi am mângâiat nobilul animal. I-am mulţumit în felul meu. Haita s-a retras tăcută în faţa oamenilor. Nu înfricoşată Tăcută şi, demnă. Sigură că în vremuri de restrişte, oamenii vor mai avea nevoie de ajutorul ei. I-am privit pe lupii mei dispărând ca nălucile printre stânci şi zăpadă Apoi am dat strigăt

— Aici, feciori ai Octogonului!

L-am recunoscut pe Grumeaz, îmbrăcat sportiv şi cu schiuri în picioare. Şi l-am blocat cu spusele mele:

— A venit vremea de apoi. Un lup cere viaţă pentru oameni. Numai el mai poate s-o facă. Nimicnicia omenească a supărat Pământul şi Cerul.

CEL CARE VA VENI…

Am zăcut aproape o lună într-un spital din Geneva. Doctorii au cârpit cu sârg la ceea ce mai rămăsese din Varain. Luând în considerare starea iniţială, se poate spune că au făcut minuni. Desigur, recompensa a fost grasă. Octogonul ştia să-şi plătească datoriile. Şi cele de onoare. Şi cele băneşti.

Pe la sfârşitul lui ianuarie 1993, puteam vorbi. Puteam face câţiva paşi nesprijinit. Raţionam. Intuiţia îmi funcţiona din nou la cote acceptabile. În secret, dădusem o mână de ajutor doctorilor. Aplicasem tehnicile speciale de autosugestie deprinse în Octogon. Şi nu numai asta. Apelasem la „farmecele” străbune, dezvăluite de părintele Demian. Şi la metodele descoperite de mine, în timp.

Către sfârşitul internării, m-a vizitat Bălaiul. A sosit dimineaţa. Tocmai mă ridicasem din pat. Îmi făceam

exerciţiile fizice de recuperare, când uşa s-a deschis lent:

— Aşa o fi, Doamne, şi pe lumea ailaltă? a început Bălaiul. Unii se răsfaţă sub mânuţele maseuzelor, iar alţii trag la jug.

M-am întors să-mi admir mentorul.

— Aşa e! l-am asigurat eu. Unii se răsfaţă în braţele soţioarelor, iar alţii încasează bumbăceli. Desigur, persoanele de faţă se exclud.

— Mersi, piciule! Eşti duios şi imparţial ca de obicei.

— Iar tu. La fel disciplinat. Nu ţi-a spus Cremene că n-ai voie să-mi respiri aerul din cameră?

— Te ia disciplinatul ăsta! a făcut Bălaiul. Geme regulamentu-n el. Nu-ncalecă nicio iapă fără aprobarea şefului.

Nu i-am răspuns. îl studiam. Bălaiul pe post de maică grijulie, încărcat de pachete, era o ipostază absolut nouă pentru mine. După ce a stivuit frumos cadourile, a scotocit prin buzunare după scrisoare. Asta aşteptam eu: scrisoarea de la Carmela.

— Misiva de la prinţesa araucană o citeşti după ce vorbim! a decretat el. Ai tot timpul să te dai în sentimente.

— E-n regulă! l-am luat eu rece. Nu ştiam încă dacă avea aprobarea lui Cremene. Respectam, într-adevăr, regulamentul.

— Mă, s-a zburlit Bălaiul, tu n-ai îngheţat numai pe dinafară! Vine nen-tu să te plângă la spital şi tu-l primeşti pe post de mister Iceberg.

— Pe cine să plângi, Bălaiule? Eu sunt cât se poate de întreg. Şi de duios, ca să te plagiez.

— Mă, pe mine nu mă duci! Află că am aprobare de la Cremene. I s-a dus pata. Zice că eşti cel mai valabil din trupă. Eu am nişte rezerve.

— Scoate-le! i-am poruncit Eu pun paharele.

Faţa Bălaiului a revenit la normal. Radioasă ca o mămăligă caldă. A moşmondit prin pachete, vorbind ca pentru el:

— Bunătate de palincă de Zalău, pentru fătălăul ăla care brojdeşte numai apă chioară. Şi vodcă Zubrovka, să-

mi aducă aminte de neamul zimbrilor.

— Ai mutat baru-n spital, Bălaiule, am constatat eu neutru. Crezi că dau gata rezerva asta de trăscău până ies la pensie?

— Aşa ceva nu pupi tu! Nici trăscău, nici pensie. Pileala-i pentru mine, fiu al Nordului. Iar pensia, pentru învârtiţi.

— Pentru tine? am exclamat eu sincer interesat

— Exact! M-a înfipt Cremene în oxigenul tău. Să-ţi ţin de urât şi să fac urât la cei care intenţionează să te trimită pe plaiurile veşnic înverzite.

— Aha! Am priceput Careva nu mai încape de răul meu.

— Iar te dai barosan! mi-a retezat-o Bălaiul. Gardă personală, păpică la pătuc, servit de un boss. Ţi s-a urcat la cap.

Eram sincer interesat de ce ştiau ai mei. Nu trimiteau ei un arsenal ambulant de tipul Bălaiului numai să-mi aducă pachete şi scrisori. Am luat-o pe calea luminării:

— Zi-i, Bălaiule! Cântă! Fă-ţi datoria cetăţenească şi dă-i în vileag pe urâţii ăia care au anumite planuri cu subsemnatul.

Bălaiul a desfundat o sticlă de Cabernet a tras un gât şi a oftat de plăcere:

— Natural! De la mă-sa de-acasă! Şi-o să trebuiască să-l împart cu un ageamiu. Cu un tip care nu deosebeşte borşul de regele molanului.

— Împarte-l! l-am îndemnat eu.

— Ce-i piciule? Am auzit bine? Vrei biberon? Iok şi no! Aşa! Bolnavii cu ale lor, eu cu ale mele.

— Bine, bine, l-am calmat eu. Nu ridic pretenţii la dolofana ta, dar spune care-i schema cu garda personală.

— Conexiunile lui Cremene. Un gulgutier bubul a scăpat o treabă urâtă. Sunt pregătiţi să-l cam răcească pe amicul tău. Ăla răspopitul, care a scris cărţi. Pe Cernescu. Cremene a luat măsuri pentru a apăra pielea tuturor zărghiţilor aflaţi în poziţii similare.

— Pe Cernescu? am făcut eu uşor îngrijorat

— Îhî! a confirmat Bălaiul. Ţugulan obraznic. Le-a umflat friptura din farfurie. România, adică. Şi le-a oprit apa de la moară. A făcut minuni bezmeticul ăla. Asta nu înseamnă că-l aprob.

— Cremene aprobă, nu tu! am spus eu înrăit. Iar pe matroz trebuia să-l acoperiţi! Chiar dacă e cam kamikaze de felul său. Eu răspund pentru el. Eu i-am adus în Octogon.

— Huo, ţărane! N-am intrat cu plugu-n hatul tău! Iar de matroz nu-ţi face grijă! Bubulii n-au pe plan local niciunul cu stomacul tare. Până să importe un killer, le-a băgat Cremene o trupă de speciali. Mai uşor să ajungi la nen-tu Nelu, decât la Cernescu. Are zile ţugulanul tău. Şi-ţi trimite salutări. Odată cu o cocoaşă babană.

Am înşfăcat sticla şi am tras un gât zdravăn. Vinul era bun, într-adevăr. Ştia Bălaiul ce ştia. Dascălul meu profesional studia cu ochi critici scena. Cu o privire cam de tipul în aste vremuri nu mai ştii cine şi ce va face. Iar eu, mulţumit de vin şi de veste, i-am cerut;

— Cocoaşa, Bălaiule! S-o văd!

Lipoveanul a scos din valiza diplomat un manuscris cam de două sute de fi-le, învelit în carton alb. Am recunoscut scrisul veşnic schimbător al matrozului. Floarea de argint – noua torpilă anti-bubulă. Fără să-l mai bag în seamă pe Bălai, am trecut la frunzărit. În mai puţin de zece minute îmi făcusem o părere. M-am întors către lipovean:

— I-aţi dat voi permisiunea să înceapă dezvăluirile?

— Voia Cerului, păpuşel! Ne-a întrebat pe noi ceva? A dat din grămada pe care i-aţi cărat-o voi. Pe cinstite, n-a dat chiar rău.

Am rânjit satisfăcut:

Te-a uns la suflet, ai? Number one în topul lipovenilor, Bălaiul. Cele mai lăptoase ruşte vor leşina pe pragul tău.

— Mă, piciule, de câte ori să-ţi spun că eu sunt lipovean, nu rus?!

— Şi care-i deosebirea? m-am interesat eu, voit spăsit.

— Dacă vrei să afli deosebirea, aranjez eu cu fratele Ivan să-ţi facă o invitaţie până în Siberia. Bilet gratuit. Numa' dus. De-ntors nu cred c-o să mai poţi.

Am repetat încăpăţânat întrebarea. Voiam să-l necăjesc. Să văd pe adevăratul Bălai. Pe cel de dincolo de stratul de aparentă neseriozitate sub care se ascunsese.

— Piciule, tu n-ai trăit niciodată durerea minoritarului. Eşti român şi poţi s-o afirmi nepăsător oricând. De sute de ani, noi, minoritarii, am prins rădăcini aici. Suntem de aici. Nu de dincolo. Cei care simt şi gândesc altfel sunt nişte hahalere. Nişte nimeni fără mamă Căci, n-au patrie nici aici, nici dincolo. Cam asta-i, piciule.

Am turnat în pahare, am ciocnit şi am băut cu sete. Fără o vorbă Teoretic, problema minorităţilor era aşa cum o prezentau birocraţii bubuli. Practic, era foarte omenească şi foarte complicată. Cineva încerca să smulgă din rădăcini nişte copaci care crescuseră în pădurea românească. O mare ticăloşie. Nu luau în seamă inima şi sufletul celor dezrădăcinaţi. Ridicau nişte întunecate ziduri feudale. Să nu se mai simtă, să nu se mai audă om cu om.

Bălaiul s-a dezbrăcat şi s-a întins comod în al doilea pat din rezervă. A oftat gânditor

— În concluzie, piciule, vom boli împreună. Cât ne-o lăsa Cremene. Ori bubulii.

— Crezi că-i vreun pericol?

— Cu soiul ăsta de cotarle nu se ştie niciodată. Nu le-a plăcut deloc pluguşorul vostru. Şi-acum vă caută să vă dea colacii. Da' şi voi, urători ruşinoşi, aţi dat colţul înainte de a vă zări buby.

— Bălaiule, cum se simte Cremene?

— Mămica grijulie? Fain! Adună chirpici să-ţi ridice o statuie. Cică, fără tine, îl lăţeau paranormalii lui buby. Începe să te creadă vreun Sfarmă Fronturi. Lucru care, cred eu, nu-ţi va prii. Cum va fi pe undeva vreo ciomăgeală, cum o să te urce-n avion s-o rezolvi.

— Are urme de la trosneală?

— Vizibile. S-a făcut oleacă mai blând. Dacă ştiam, aranjam cu buby o chestie de asta încă din tinereţe. Scăpăm de o groază de cicăleală.

— Şi bubulii?

— O tânjiţi serios. Voi ca voi, cu descântecele voastre. Îţi poţi închipui ce le-au făcut flăcăii scoşi de la revelion de telefonul lui Cremene?

Îmi imaginam. Şi-l felicitam în gând pe Cremene pentru ideea de a cere întăriri. Asta făcuse el când aprinsese lumini de bal în toate camerele.

Bălaiul era curios:

— Te-ai ţinut bine, piciule. Mare minune că n-ai îngheţat! Ai foc în tine, nu glumă!

— Poate că şi asta, am spus eu gânditor. Dar, în principal, m-au salvat moartea şi lupii.

— Aiurezi? s-a interesat Bălaiul.

— Poate că da. Poate că e mai bine să fii un aiurit. Treci mai uşor prin vremea de apoi.

Bălaiul s-a răsucit în pat, privindu-mă atent. Rezultatul investigaţiei vizuale l-a satisfăcut:

— Nu eşti plecat cu sorcova! Numai te prefaci. Vreo altă şmecherie de-a ta. Şi să ştii de la mine că-ţi stă bine.

Bine sau rău, nu conta. Îmi stătea. Şi mă apăra de o anumită parte a lumii. De aceea numită convenţional, bubuli.

În două zile, Bălaiul era răsfăţatul fustelor din spital. Niciodată nu-l văzusem „la treabă” pe acest teren. Era un spectacol interesant. Şi neaşteptat pentru mine. Tactica Bălaiului rupea zece duzini de Don Juani. De regulă, cuceritorul „profesionist”, porneşte la acţiune cu ideea că toate femeile sunt proaste şi curve. Bălaiul era un original. Pentru el nu exista în toată lumea decât o singură femeie: aceea care trebuia cucerită. Pe cinstite! Fiinţa în cauză era înzestrată din start cu toate darurile posibile. Şi făcută să le simtă să se creadă Miss Univers. Până şi cea mai frigidă femeie cădea în plasă Nu se putea ca într-un colţişor tainic al inimii ei să nu se fi visat măcar o dată aşa cum o făcea Bălaiul să se simtă. Câteva zile de viaţă de vis. Asta oferea

Bălaiul. Generos băiat!

Admiram tăcut progresele Bălaiului. Fără invidie, însă. Nu puteam uita spusele lui din timpul încleştării din Mar del Plata: în inimă, piciule! M-ai lovit în inimă. Eu n-am iubit niciodată ca tine.

Soarta mea era să iubesc o singură femeie. Şi să nu fiu decât rareori lângă ea. Scrisoarea Carmelei, adusă de Bălai, mă purtase în vis, către modestul târg din Moldova. Acolo, în căsuţa din mahalaua Paşcanilor, unde soţia mea aştepta să nască. Ştiam deja că va naşte uşor, în crucea timpului, sub două stele. În miezul verii, când lumina urca la apogeu. Când aştrii gemeni, Castor şi Polux, împart muritorilor din tainele lor. Şi din puterile lor descântate. Din forţa lui Hercule şi din spiritul lui Apollo. Zestrea străbunilor mei îmi confirma gândul:

Cel născut sub două stele, Botezat la fapt deseară, Nu va fi lovit de jele, Nici de vorba cea amară…

Descântec pentru naşterea următorului Varain. A celui care trebuia să se întoarcă în lumea stelelor. Aşa îmi înţelesesem eu Soarta. Din patru lumi posibile. Cerul îmi oferise Pământul drept casă. Voia Cerului era Lege. Cât mai eram viu, trebuia să rămân pe Pământ.

Stăteam întins în pat, rumegând ideile plasate de matroz în Floarea de argint. Atmosfera luptei din ceaţă era foarte veridică. Chiar şi pentru cei care ne cunoşteau puterea. Pentru bubuli. Provocarea era cât se poate de clară: Ieşiţi la luptă, başbuzucilor? Dacă tot vă daţi mari, arătaţi de ce sunteţi în stare! Noi nu vă considerăm mari! Noi ştim cât de mici şi slabi sunteţi.

Intrasem în linie dreaptă Omenirea afla, în sfârşit, de cumplita încleştare. De confruntarea dintre Frăţia Florii de Argint şi bubuli. O adevărată zguduire pentru ţugulanul planetar. Pentru omul obişnuit cu ideea că, atât timp cât nu se auzeau împuşcături, era pace pe planetă. Pace nu era. Şi nici nu putea fi atât timp cât bubulii existau şi acţionau. Intrând în conflict cu noi, bubulii ne făcuseră un mare serviciu: majoritatea omenirii de pe planetă afla, în sfârşit, ce înseamnă România. Şi cine erau românii. Adică geto-

dacii.

Soarta cronicarului nostru, Cernescu, mă îngrijora. În ciuda asigurărilor date de Bălai. Cei care asasinaseră în proporţii de masă erau înghesuiţi. Jivina încolţită muşcă. Căutam garanţii pentru viaţa matrozului. Exista o singură soluţie sigură. Lupul Alb. Era nevoie de protecţia Sa. Mi-am început ritualul:

Zamolxe! Stăpâne! Suntem în mâna Ta! Om! Om! Om! Om! Om! Munţii Moldovei au apărut în imagine. Sclipind în Soare ca un imens cristal de gheaţă. Acoperiţi de zăpadă proaspătă. Cei doi înţelepţi erau la post. Dialogul telepatic a început:

— Varain, ne bucurăm că trăieşti. Ştim ce te frământă.

— Vreau protecţia Lupului Alb pentru Cernescu. E singur.

— Soarta nu mai poate fi schimbată. Puterea lui stă în singurătate. Nu-ţi face griji pentru el va trăi. Şi va învinge.

— Bine. Pentru mine nu doresc nimic.

— Bine. Te aşteptăm în luna mai. Nu mai devreme. Nici mai târziu. Dialogul a încetat. Munţii s-au retras încet, încet, în ceaţa depărtărilor.

Am început să cuget la Soartă. Şi la noi, cei o mie de feciori ai ei. Acesta era adevărul. A doua. noastră Maică era Soarta. Ne ocrotise în ani lungi şi grei. Ne păzea în pribegiile noastre. Şi, eram convins, se pregătea să ne scoată la liman, învăluiţi în mantia Ei protectoare.

Ne-am îmbrăcat în Soartă Cumpliţi ca o osândă, La daca noastră poartă la lupii stând la pândă…

Înţelesesem. Renaşterea ritualică, prin revenirea în trupul Maicei.

Acesta era secretul nemaiîntâlnitei noastre puteri. Fiii Sorţii şi ai Octogonului.

Bălaiul m-a găsit încruntat. Calculam fiecare mişcare pentru ultima confruntare. Pentru a nu lăsa bubulilor nici măcar o singură şansă de a lovi din nou în neamul nostru.

— Ce-i ţâcă? m-a luat el în primire. Te baţi în gând cu

buby? Nu te osteni! Acuşi vine la uşa noastră. Să te văd ce-i descânţi!

— Ce ai spus? l-am întrebat eu ca din altă lume.

— Ce-ai auzit, piciule. Mi-a dat strigare amicul Grumeaz din deal. Buby vine cu o ceată de gealaţi să ne jugănească. Dar şi Cremene se pregăteşte să le cânte ceva de inimă albastră. Până una alta, iau comanda. Echiparea şi pregătirea de roială! în scurt timp, oxigenul tău va deveni cam greu de suportat.

Disciplina şi-a spus cuvântul. Am trecut la echipare ca un soldat Poate şi mai şi. Cu viteza spionului călit în zeci de raiduri. Bălaiul mă imita cu o iuţeală cam greu de bănuit la vârsta lui. Aduna obiectele personale şi le îndesa în sacoşă. A mârâit nemulţumit

Păcat de trăscău! Nu merită mangositul de buby să ne bea pălinca.

— Şi de pipiţe e păcat i-am spus eu grăbit controlând camera, să nu uit ceva.

— Aia trece, m-a asigurat Bălaiul. Ţine minte, piciule, regula de aur Cea mai fainâ damă e următoarea. Cu palinca e durerea. Şi cu molanul de Bohotin. îl adusesem special pentru tine.

— Scoate-l! am ordonat eu aspru.

— Te uită la el! a ripostat lipoveanul. Machitorul ascuns. Şi se dădea călugăriţă.

În ciuda comentariului negativ, a scos sticla de Bohotin şi mi-a întins-o… Am tras câteva gâturi bune, apoi i-am întins-o:

— Trage, lipovene! Licoarea dumnezeiască. Face chef de distracţie.

— Avem măcar după ce cânta, a completat lipoveanul, trăgând cu sete din sticlă. C-o să iasă cântare mare…

Nu-l mai ascultam. Descântam restul sticlelor. Să intre băutura în gealaţii lui buby ca otrava. Să înţeleagă ce înseamnă puterea românilor.

— Gata de decolare, Bălaiule! l-am anunţat eu decis. Oriunde ar fi.

— Nu departe, m-a asigurat el. Schimbăm camera şi-l aşteptăm pe Cremene. Dacă ieşim singuri, ne face buby biftec tartar cu mireasmă de Bohotin.

Am ieşit cu grijă. Pe întreg holul nu se zărea urmă de om. Bălaiul a luat-o către dreapta, în direcţia ieşirii.

— Eşti sigur că-i bine? mi-am manifestat eu îndoiala.

— Foarte! Retragerea prin înaintare se cheamă schema. Buby va presupune că ne-am retras către fundul holului. Sau la etajul de sus. Iar noi înaintăm către ieşire. Deschidem câmp de trosneală.

Am intrat într-o cameră pregătită de Bălai.

Fără să-mi dau seama, am spus apăsat:

— Fără sânge, Bălaiule! Fără lichidări!

Lipoveanul aruncase sacoşa pe pat şi se postase lângă uşă. Nu pe post de cuier. Cu jucăria lui de calibru greu în mână. De acolo, fără să întoarcă capul, mi-a replicat

— Eu comand, şoldovene! Descânţi şi tu cât poţi. Dar şi eu o să le explic cam cum merge trasul la caras pe vreme de iarnă. Să înveţe şi ei ceva de la un lipovean. Nu de alta, dar prea se dau profesori pentru minoritarii din România şi-i învaţă numai chestii sinucigaşe.

Nu era nimic de făcut Regulamentar, Bălaiul era mai mare în grad şi funcţie. Trebuia să descânt serios. M-am aşezat pe un fotoliu, am închis ochii şi am aşteptat. Cu simţurile treze. Cu spiritul pornit în căutarea adversarilor.

I-am simţit pe bubuli de cum au intrat în hol. Erau patru. Îi vedeam prin perete, ca prin sticlă.

— Comando de străpungere format din patru tipi! l-am anunţat eu pe Bălai. Lasă-i! Am o doină pentru ei.

Bălaiul a ridicat degetul gros. OK!

Am trecut la descântec. Fin de tot Bănuiam că unul dintre bubuli era paranormal. Poate că mai mulţi. I-am îndemnat insistent să intre în camera pe care o părăsisem. Chestia cu palinca am lăsat-o la libera lor apreciere.

M-am relaxat şi am închis ochii. Mă reîncărcam. Brusc, o senzaţie de nelinişte m-a alertat Subconştientul mi-a îndreptat privirea către uşă. Cineva apăsa clanţa

Neprofesionist. Degajat Uşa a început să se deschidă uşor, ca împinsă de un tip fără grabă. Un tip distrat. Bălaiul ridicase pistolul să lovească iar eu am întins numai mâna dreaptă. Şi am murmurat descântecul, într-o fracţiune de secundă eram lămurit. „Pe uşă intrase o infirmieră. Pătrunsese încet din lateral, deoarece conversa cu cineva de pe hol. I-am poruncit să închidă uşa Apoi, am chemat-o la mine. S-a executat fără şovăire. Ca în transă.

— Cam bănuiam eu cine ia caimacul de pe oale, a sâsâit Bălaiul.

Nu i-am răspuns. Am întins fata în pat şi i-am comandat să doarmă. Apoi mi-am reluat veghea. Ştiam că grosul forţelor bubule erau masate în jurul spitalului. Dacă-şi dădeau seama că varianta paşnică eşuase, urma prăpădul. Focul de artilerie, rachete, grenade. Tot arsenalul. Nu aveam cum să-l previn. Anihilarea paşnică putea fi aplicată numai limitat şi pe obiectiv precis.

Auzul meu fin a perceput zgomote la intrarea în spital.

Începe asaltul! l-am atenţionat eu pe Bălai, afundându-mă în transă, încercam să prind din mers comandoul lui Cremene. Simţeam ceva foarte vag. Puteau fi cam la optzeci de kilometri. N-am avut încotro. Am făcut saltul în spaţiu. Deşi era mare consumator de energie. Contactul cu Cremene a decurs blitz:

— Unde sunteţi?

— Rezistaţi jumătate de oră!

— În regulă!

M-am relaxat şi am privit către lipovean. Gata de luptă, era alt om. Mult mai tânăr. Un lup la pândă, Am remarcat încet:

— Bălaiule, degeaba te dai minoritar. Eşti un lup ca şi noi.

— Mă, ţâcă, unde ai mai văzut tu lup cu pistol în mână? Şi regretând palinca pe care o beau nesimţiţii ăia?

— Am văzut, l-am asigurat eu. Îţi povestesc după.

— Dacă o mai fi un după, a mârâit Bălaiul. Visul ăstora e să ne împăieze. Şi să ne bage-n muzeul bubulilor.

Cum crezi că ne-ar sta?

— Repede! l-am asigurat eu. Un ghid bubul, cu ochelari şi moacă de molie, va explica: Acesta e Bălaiul din Octogon. Mare specialist în fustiţe, cocârţ şi arme de calibru greu. A fost colecţionat într-un spital din Geneva.

— Moaş-ta! m-a gratulat Bălaiul. Bagă-ţi nasu' şi urechea-n funcţie.

Le-am băgat Nu mi-a plăcut ce am aflat. Am împărtăşit şi Bălaiului impresia:

— Vreo zece gealaţi. Vin ca taurii. Pe faţă. Au prăştii în lăboanţe. De alea care trag cu sol-sol. Şi-au luat în serios rolul de doctori şi vor să ne vaccineze.

Bălaiul a reacţionat fulgerător. A blocat clanţa cu un scaun, apoi s-a întors către mine:

— Baricadă! Tot ce se poate!

Am clădit în faţa uşii masa, fotoliile şi cele două paturi. Pe infirmieră am întins-o lângă zid, ferită de traiectoria gloanţelor. Simţisem trecerea bubulilor prin dreptul nostru. Nu reacţionasem. Ştiam că mergeau direct la fosta mea cameră. Să vadă ce se întâmplase cu comandoul de străpungere.

Zgomotul de uşi trântite ne-a dat de veste că bubulii aflaseră chestii dezagreabile. Nici palinca nu le plăcuse. Vorbeau tare, se agitau. Jucau pe faţă. O treabă care în onorata branşă nu se face. Era cam târziu să-i învăţ cum se comportă un comando de asalt. Preferam să ascult.

Bălaiul avusese dreptate. Bubulii au raţionat cum gândise el. Şi au trecut la scotocit camerele din fundul holului. Mi-am scos calm ceasul de la mână, l-am pus pe duşumea, lângă mine, şi i-am vestit lipoveanului:

— Încă douăzeci şi trei de minute.

— Rade-i cu ceva, piciule! m-a îndemnat el. Încurcă-le afacerile!

Asta şi făceam. Alesesem unul dintre asaltatori şi-i şopteam dulce la ureche:

— La etajul de sus! La etajul de sus! La etajul de sus!

Sugestia a prins. Mamelucul a ţipat de s-a auzit până la noi:

— S-au cărăbănit către acoperiş!

Zgomotele de paşi ne-au dat de veste că aveam un respiro.

— Optsprezece minute, până vine frate-tu cel mare. Le arată el la bagabonţii ăştia!

Bălaiul fremăta sub presiune. Ca un ceainic bine încălzit:

— Împinge timpul, piciule! m-a îndemnat el serios.

— „Asta nu pot s-o fac, Bălaiule.

În timp ce vorbeam, subconştientul a ţipat: Pericol! Automat m-am întors către sursa alertei. Era cum nu trebuia. Pe hol pătrunsese încă o grupă de bubuli. Cu un paranormal în fruntea lor. Îi simţeam câmpul de la distanţă. Bine înzestrat Dar, slab direcţionat

— Fermecătorii lui buby, l-am atenţionat eu pe Bălai.

Nu cred că m-a auzit Uşa zburase deja în ţăndări. Ne mirosise paranormalul. Camera se umpluse de fum înecăcios. Şi de răpăit de gloanţe. Nici holul nu era tocmai o oază de linişte. Bălaiul se dezlănţuise pe terenul său preferat Trăgea cu sârg.

Am simţit cum spiritul mi se detaşează de trupul muritor. Cum, fără să gândesc, pronunţ formula sacră:

— Zamolxe! Stăpâne! Dă-mi Forţa cea Mare! OM! OM! OM! OM!

Raţiunea nu mai servea în acele clipe. Dacă aş fi gândit aş fi pierdut timp. Ca în vis, am văzut imaginea Octogonului Sacru. Am văzut Soarele Daciei. Şi Inima de Foc. M-am întors către uşă, cu palmele unite în formă de stea cu zece raze. Steaua neamului meu de Oameni.

Râul de foc îmi izvora direct din palme. Fără să mă ardă. Dincolo însă, în hol, era urgie. Stihia de foc pârjolea totul în cale. Auzeam urletele bubulilor incendiaţi. Nu puteam face nimic. Eram numai instrumentul unei pedepse cereşti. Nimic altceva. Cerul ştia ce trebuia făcut

Apoi, s-a lăsat liniştea o linişte nefirească pentru aşa confruntare. Bălaiul îşi ştergea fruntea asudată şi murdară. Şi mă privea ca pe un fenomen bizar. Încă nu credea ce văzuse. Spiritul său hazos a învins:

— Eşti mare, piciule! Stau interzis. Cam cum stătea Iţic în faţa patului în care Raşela se zbenguia cu Ştrul. Să cred ochilor mei, ori celor spuse de soţie?

— Crede, Bălaiule! mai sunt vreo zece minute. îl simt deja pe Cremene.

— Zece minute cât zece ani apocaliptici, a murmurat lipoveanul. Nu mai am gloanţe. Da' mai am oleacă de minte.

N-a precizat ce are de gând să facă cu leaca de minte. A sărit decis peste sfărâmături, direct în centrul holului. Pricepusem. Recupera armament şi muniţie de la adversari.

Bălaiul nu era într-o zi norocoasă. L-a prins direct în rafală, un tip care cobora scările. S-a răsturnat din lovitură. Iar eu am urlat ca un apucat:

— Bălaiule!

Viaţa fără amicul meu ar fi fost tare mohorâtă. Am sărit în hol, cu palmele întinse. Bubulii care umpluseră capătul holului s-au îndoit ca loviţi de trăsnet. Nu-i priveam. L-am înşfăcat pe Bălai şi am început să-l târăsc către adăpost către camera noastră. De la etajul superior continuau să coboare bubuli. Şi să tragă.

În prag, m-au atins şi pe mine. Probabil un glonţ ricoşat. N-am ripostat. Am căzut alături de Bălai, în cameră. Instinctiv, am apucat mitraliera pe care o capturase lipoveanul. Şi am început să trag ca la nuntă, fără ţintă să ţin bubulii departe.

Bălaiul mişca. Încerca să-şi şteargă un firişor de sânge care îi curgea din gură. îl nimeriseră în piept. Alături de el, ceasul meu marca impasibil timpul. Mai erau câteva minute. Maxim trei. Nu se putea să dăm în primire. Nu aveam voie.

Tocul uşii era ferfeniţă. Sute de gloanţe se înfipseseră în el. Unele intraseră şi în cameră. Totul se transformase într-un iad zgomotos. O singură fiinţă nu simţea deranjul. Infirmiera. Dormea în continuare, ca un prunc. Instinctiv, am simţit că nu e bine să mai trag rafale. Nu aveam destule cartuşe. Am redus cadenţa. Foc cu foc. Mai aveam

două minute.

Bubulii au înţeles imediat situaţia. Şi-au lansat un comando de blocare. A intrat direct în focul mitralierei. Şi-a căzut. După el a urmat o grenadă Defensivă. Bubulii distrugeau, nu se jucau. Schijele şi suflul m-au acoperit de moloz. Tuşeam şi trăgeam. Număram secundele.

Bălaiul se târâse lângă zid şi se sprijinise cu spatele de el. Nu putea face nimic. Arăta rău de tot Nici eu nu mai aveam ce face. Un uşor clic îmi vestise că se terminaseră gloanţele.

— Hei! am strigat către bubuli. Încetaţi focul! Ne predăm.

Asta era marea minune a secolului XX. Doi octogonari să se predea! încet încet bubulii au scăzut focul. Am aruncat o privire către ceas. Cremene trebuia să fi sosit deja. Dar nu sosise.

— Ieşiţi cu mâinile sus! a urlat unul dintre adversari. Repede! Şi fără şmecherii!

— Veniţi, voi! Suntem răniţi. Nu ne putem mişca.

Îi duceam cu vorba. Şi urmăream cu privirea acele secundarului.

— Nu ţine! Ieşiţi sau tragem!

— Numai eu pot să ies. Celălalt e inconştient

— Ieşi tu, atunci! Cu mâinile sus!

Ultima şansă. Băieţii noştri întârziaseră mai mult de trei minute. M-am ridicat greoi. Am adus în imagine munţii mei. Şi Lupul Alb. Era, credeam eu, destul. Am ridicat mâinile şi am păşit pragul. M-am întors cu faţa către bubuli:

— Eu sunt Varain! Şi-o să vă învăţ ceva neplăcut.

Nu terminasem de vorbit când au ţâşnit rafalele. Fără efect, însă. Munţii stăteau de strajă în faţa feciorului Varanhei.

— Eu sunt Varain din Varanha! am repetat eu clar. Nu mă puteţi ucide!

Nimeni dintre voi nu mă poate ucide!

După clipa de cumpănă, bubulii au reluat furioşi focul. Văzuseră destule trucuri în viaţa lor, pentru a nu

abandona. Stăteam calm în faţa gloanţelor. Îmi adusesem aminte:

Stam gol pe vechile altare, Priveam senin oştiri străine, Lovind în trupu-mi de cleştare încrâncenaţi pe geţi şi mine…

Aşa fusese atunci, în ziua nefastă, când barbarii ne învinseseră.

— Eu sunt Varain din Varanha! am repetat pentru a treia oară

M-am întors, intrând în cameră. Simţisem la mai puţin de douăzeci de metri prezenţa lui Cremene.

Am prins capul Bălaiului în palme şi l-am privit în ochi:

— E-n regulă, lipoşca! Au venit feciorii Octogonului.

— Piciule, a murmurat el cu greutate. Ai grijă de copii.

— Uşurel, Bălaiule! Fierul rău nu piere. Nu poţi face tu una ca asta!

N-a mai zis nimic. În uşă apăruseră flăcăii de la Operaţiuni Speciale.

Îmbrăcaţi ca nişte milionari, dar cu feţele acoperite de măşti negre. Respectau legile confruntării.

Ne-am strecurat către spatele clădirii. Acolo unde opreau maşinile cu alimente. Un microbuz Volkswagen adaptat pentru transport de marfă ne aştepta. M-am târât înăuntru. Am luat capul Bălaiului pe genunchi şi m-am relaxat. Aveam nevoie de odihnă

Abia după vreo douăzeci de kilometri, Cremene a întors capul către mine:

— Oprim la Berna. Să-l internăm pe Bălai. Şi să ridicăm iarăşi boltă pe deasupra ţării noastre.

— Am înţeles, am răspuns eu automat

De fapt nu, înţelesesem ce voise să spună Cremene. Oricum, nu conta.

Ştia el ce spune. Şi ce avea de gând să facă.

Pe Bălai l-am lăsat la o clinică particulară Sub gardă severă. Nu era cazul să mai riscăm nimic. Marea

confruntare se apropia. Din toată expediţia, numai eu şi Cremene am plecat mai departe. Către casa conspirativă în care şeful convocase sfat de război.

În sala de consiliu ne aşteptau vreo douăzeci de bărbaţi. Toţi maturi. Toţi cu înfăţişare de oameni de societate. Rezidenţii din Europa se adunaseră pentru a primi noi ordine de luptă

Cremene a început fără fasoane. Aşa cum îi era firea:

— Bubulii s-au obrăznicit Au început atacul înainte de termen. Mizează pe efectul surprizei. Şi pe efectul conjugat al tuturor forţelor interesate în confruntarea din România. Maxim, treci la punctul unu!

Gheorghe Maxim, rezidentul şef pentru Europa, s-a ridicat, trecând pe fotoliul din faţa auditoriului. La fel de direct, şi-a raportat misiunea şi rezultatele:

— Am primit sarcina de a studia şi anihila lovitura organizată de bubuli prin monarhia străină. În cursul lucrării cazului am stabilit următoarele…

Din Maxim putea ieşi un calculator. Foarte organizat Imposibil de infestat cu viruşi. Raportul lui era un model de laconism şi claritate:

— După eşecul experienţei comuniste, bubulii au imaginat stăpânirea lumii prin monarhi subordonaţi lor. Au pregătit deja terenul pentru reinstalarea foştilor monarhi, folosind mijloace obişnuite de propagandă şi diversiune. Au pus un mare accent pe mituri şi profeţii religioaase. În acest sens, au folosit legende de influenţă şi propagandă variate: monarhia ar reflecta, chipurile, imaginea împărăţiei cereşti; vechile profeţii ar fi indicat cică, reinstaurarea monarhiilor; noile profeţii, făcute direct în laboratoarele bubulilor, susţin cam aceleaşi aberaţii. Se mizează pe sentimentul religios al europeanului pentru a fi subordonat organizaţiei bubule.

— Concret! La noi! Cremene ştia să aprecieze timpul.

— În cazul ex-monarhului din România, problemele au fost ceva mai dificile. Vechea lege interzice urcarea unei femei pe tronul Daciei. Ex-regele şi acoliţii au încercat să insinueze adoptarea legii sălilor saxoni. Au întâmpinat

însă rezistenţă la toate nivelurile. Mai mult, monarhul nefiind român din os domnesc şi neavând calităţi de lider, e foarte dificil să fie reimpus pe tron.

— Acţiune! a ordonat Cremene.

— În jurul fostului monarh, a continuat Maxim, s-au adunat unele persoane interesate în obţinerea de concesiuni şi privilegii în România. Aceştia au constituit sursa de venituri pentru campania monarhică.

— Alte forţe? a cerut Cremene.

— Masonii lui Marcel Schapira şi-au declarat public sprijinul. Unii dintre foştii legionari ar adera la idee, în amintirea faptului că Mihai de Hohenzollern a declarat România stat legionar. Nu se pot împăca însă cu masonii, pe care îi consideră de orientare iudaică.

— Ai grijă să-i considere în continuare aşa! a ordonat Cremene.

— Pe lângă masoni şi legionari, se mai contează pe sprijinul nostalgicilor şi oportuniştilor.

— Planul de lovire? a cerut şeful.

— Faza întâia: infiltrarea treptată în ţară, prin organizaţii şi mişcări mascate, pentru dezvoltarea ideii monarhice. Faza a doua: introducerea ex-regelui în ţară, în orice condiţii, în scopul „aclimatizării”. Faza a treia: lovitura de stat şi încoronarea.

— Contralovitura?

Pe părţi. Dezvăluirea publică a infracţiunilor de trădare şi furt din avutul obştesc de care se face vinovat fostul rege. Prezentarea adevărului cu privire la asasinarea Mareşalului Antonescu şi a rolului jucat de fostul rege în această mârşavă conspiraţie. Demascarea oportuniştilor bolşevici deveniţi peste noapte monarhişti. Apreciez că nu trebuie să ne amestecăm în frământările din sânul bisericii ortodoxe. Deşi, bubulii au imaginat planul monarhic tocmai pentru a o compromite şi a o destrăma.

— Bine! a apreciat Cremene. În privinţa bisericii ortodoxe va hotărî bunul Dumnezeu. În ceea ce priveşte oamenii, răspunderea ne revine integral. Unde se pregăteşte infiltrarea?

— În Transilvania Alba Iulia sau Braşov.

— Varain, unde va fi Capitala Daciei libere?

— În Sfântu Gheorghe, am răspuns eu automat Nici măcar nu mă gândisem la acest lucru. Venise din adâncuri. Am adăugat

— Bucureştiul va rămâne Capitală politică Sfântu Gheorghe va fi Capitala financiar-bancară

— Deci, a concluzionat Cremene, Sfântu Gheorghe pe steag! Bubulii vor avea necazuri. Mari. Alte probleme?

Maxim a continuat

— Ideea monarhică este sprijinită de unele cercuri de afaceri din SUA şi Israel. Nu de majoritatea. Trebuie făcut ceva în această direcţie.

Cremene s-a întors către mine:

— Varain, ai grijă! Sectorul tău.

— Am înţeles!

Formula unu de ofensivă bubulă, monarhia, trecuse prin radiografie. Nu era punctul tare a lui buby. Direcţia a doua, cădea în sarcina lui Cremene. S-a ridicat ca orice luptător de rând şi a început

— Direcţia a doua de atac este complexă Implică violenţa. Şi forţele armate ale României. La începutul verii, majoritatea datoriilor grupării trandafirii vor ajunge la scadenţă şi masacrul din decembrie, şi datoriile externe, şi presiunea financiară internă, şi corupţia explozivă oblăduită de ei. Cu atâtea datorii ajunse la scadenţă, apreciez că trandafiraşii, atât cei ai lui Iliescu cât şi ai lui Roman, vor încerca o nouă diversiune. Un nou val de praf în ochii poporului, menit să-i direcţioneze atenţia către alte probleme. Ştiţi cam ce vor să facă?

— Da! Nu!

— Unii-da, alţii-nu. Trebuia explicat.

— De câteva luni, trandafiraşii lucrează la un nou plan de mascare a diversiunii din decembrie. Nu sunt dispuşi să dezvăluie intervenţia străină. Dacă ar face-o, şi-ar pierde total credibilitatea. În străinătate, adevărul e cunoscut Disperaţii ăştia sunt şi nebuni. Mai cred că vor putea minţi în continuare. Pregătesc noi manevre de

culpabilizare a Securităţii şi Armatei.

— Concret? am întrebat eu. Aveam dreptul. Era sectorul de care răspundeam: forţele armate ale României.

— Trandafiraşii pretind existenţa unui complot intern organizat de ofiţeri din fosta Securitate şi din Armată. Aşa-zisul complot va fi dezvăluit cu tam-tam, chiorându-l pe ţugulan. Presa aservită va cânta tot felul de chestii la adresa mijloacelor şi metodelor de muncă folosite de serviciile secrete. Agentura de toate gradele, la fel. Scopul final: acreditarea ideii că fosta Securitate şi Armata încalcă drepturile cetăţeanului. Restul e umplutură: (Mica greşeală a serviciilor secrete va fi interpretată şi trâmbiţată de jurnalişti cu soldă, se vor inventa tot felul de ştiri false pentru care nu se vor da dezminţiri etc.

— Am înţeles! Ghiveciul obişnuit De multă vreme nu s-a mai născut o minte deşteaptă în tabăra diversioniştilor lui buby.

Cremene a continuat

— În planurile bubule, Armata joacă un mare rol în reinstaurarea monarhiei străine. Se mizează pe faptul că anumiţi ştabi, cu pabilizaţi pentru decembrie 1989, vor trece în tabăra monarhistă. Cam ştiţi despre cine e vorba, nu?

— Ştiu, am confirmat eu. Cei care au marcat atacurile teroriste pentru a determina şi justifica intervenţia sovietică. Lista completă. Avem posibilităţi bune de contracarare… Spiritul Mareşalului n-a murit

— Vor să-i ucidă şi spiritul, m-a atenţionat Cremene. Vor lansa o campanie de pângărire a memoriei sale. Prin agenţi, prin presă, prin istorici de ocazie. Cât timp spiritul Mareşalului e viu, nu intră picior de Hohenzollern în Cotroceni.

— Nu vor reuşi! l-am asigurat eu. Armata e cu Mareşalul.

— Să sperăm, a continuat Cremene. A treia direcţie de atac rebeliune internă în zona Transilvaniei. Nu neapărat cu ungurii. Cu orice se poate. Orice neam îşi are gunoaiele sale. Principalul e să dea senzaţia de

insecuritate a minorităţii maghiare. Să impună ideea necesităţii intervenţiei străine. Cam ca în decembrie 1989, când jumătate din Europa era gata să trimită voluntari în România.

— Avem nevoie de forţe suplimentare în zonă, domnule Cremene. Mureşan, rezidentul pentru Ardeal, cerea întăriri.

— Acţionaţi cu ce aveţi! Am pregătit şi infiltrat şi alte forţe. Conduse direct de mine şi Varain. Ordin: Preveniţi evoluţia violentă a evenimentelor! Dacă va curge un singur strop de sânge, situaţia va evolua negativ. Trebuie să evolueze pozitiv! înţelegi?

— Am înţeles! a raportat Mureşan, ceva mai liniştit.

— Centrul de greutate cade pe Bucureşti, a precizat Cremene. În Capitală vor fi concentrate principalele forţe de izbire. Agentura de propagandă şi diversiune e deja la post Acţionează prin zvonuri verbale şi scrise. Actorii pentru aşa-zisa conspiraţie sunt clar delimitaţi. Până şi ştirile ce urmează să fie transmise prin radio ori televiziune sunt fabricate. Exact ca în decembrie. Bubulii greşesc din nou. La fel ca şi în decembrie. Şurile vor diferi flagrant de realitate. Iar ţugulanu-i mult mai luminat la cap. Greu de îmbătat cu vorbe. S-a învăţat să citească faptele.

— Cine acţionează în Bucureşti? Voinescu, şeful sectorului Sud – România.

— Voi conduce personal operaţiunile din Bucureşti. Locţiitor, Varain. Maxim va rămâne la comandamentul extern, cu forţele de rezervă. Deşi nu cred că vom avea nevoie de aşa ceva Actorii pregătiţi de bubuli sunt jalnici. Lipsiţi de credibilitate. Alţii n-au. Ghinionul lor! N-au pus mâna pe nicio personalitate.

— În această situaţie ce sarcini îmi revin mie? a vrut să ştie Voinescu.

— Pregăteşti comandamentul din capitală! Introduci ştirile reale în mass media! Aştepţi cu tot ce trebuie sosirea noastră! Vom fi circa o sută de oameni. Neînarmaţi! Nicio armă, ai înţeles! Niciun glonţ! Dacă se

trage un singur glonţ în Bucureşti, victoria va fi umbrită. Vom lupta după vechea lege. Cu spiritul. Cu adevărul în mână. Cu logica. Folosind raţiunea, inteligenţa, bunul simţ.

— Am înţeles!

Cremene a trecut la detaliile planului pe secţiuni. Nu mai ascultam. Ştiam ce aveam de făcut ştiam că vom învinge. Calea de întoarcere nu mai exista. Trebuia să învingem.

Departe, într-o ţară neînsemnată, dispreţuită de bubuli, creştea Floarea Victoriei. Incredibil dar adevărat. O mână de oameni erau predestinaţi să dea prima lovitură serioasă terorii bubule. Să sfâşie primul capăt al plasei de intrigi, de interese şi şantaje cu care bubulii acoperiseră lumea. Românii intrau în istoria mileniului trei cu capul sus.

Cremene făcea precizările de încheiere:

— Nu suntem singuri. Cerul şi Pământul ne ocrotesc. Cei din Spaţiu au neutralizat o mare parte din mijloacele neconvenţionalebubule. Şi-au acoperit Dacia cu un scut energetic. O capcană în care bubulii, odată intraţi, se vor sufoca precum peştii pe uscat. Asta nu înseamnă că ultima confruntare va fi o glumă. Vor cădea mulţi de-ai noştri. Octogonul, însă, va învinge.

— Vom muri, dar vom fi liberii a rostit un luptător din sală.

— Vom muri, dar vom fi liberii a vuit, în răspuns, întregul grup.

Ne-am ridicat în picioare. Pentru ultima rugăciune comună.

— Doamne al strămoşilor noştri! După veacuri de restrişte, ne-am întors în Casa Ta. Primeşte-i, Doamne, pe fiii Tăi! Şi iartă-le păcatul uitării!

Murmuram ruga. În memorie îmi răsuna porunca ancestrală:

Doar lupta mai poate să spele Urâta, cumplita povară, Să smulgă iertare din stele Uitării de Neam şi de Ţară…

Noi nu ne uitasem Neamul. Nici Ţara. Alţii uitaseră.

De aproape 130 de ani, Octogonul românesc lupta pentru eliberarea naţională. Făcuse multe. Poate, chiar, foarte multe. Pentru ultima confruntare, trebuise să iasă la lumină, în faţa oamenilor. Numai aşa se putea salva România. Un mare profet oriental scrisese demult:

În vara anului 1993, din pământul Daciei, va ieşi un bărbat tânăr, cu semn ceresc pe frunte. Începând cu acea vară, omenirea va trece în ciclul pozitiv de evoluţie.

Am plecat alături de Cremene către lăcaşul nostru din munţi.

— Mai avem trei luni, piciule, a spus el neaşteptat de blând. Tu, mai puţin. În mai, trebuie să fii în munţi, la Bătrân.

Un singur lucru mă frământa:

— Domnule colonel, noi suntem oasele şi carnea pe care se sprijină statele lumii. Vom lupta şi vom învinge. Cel care, în astă vară, se va ridica în datini trebuie să fie exact ca în profeţii. Altfel, nu se poate. Atâta suferinţă de alinat, atâta ură de şters…

— Varain, nu te desprinde de realitate. Cel care va veni e Om. Un Om nebănuit de nimeni. Un Om cu semn ceresc. Dar, totuşi, Om.

— Îl vom găsi, oare?

— Nu-i treaba noastră. Neamul îl va recunoaşte. Deşi tânăr, e mult mai înţelept decât un întreg sobor de filosofi. îl vor recunoaşte. Şi, în ciuda diversiunii bubule, îl vor ridica în fruntea lor. Căci, numai sub braţul său vor putea să se ridice din mlaştina în care i-au împins bubulii.

Am dormit frământat. Somn de lup aflat în veghe. Şi l-am visat pe cel care urma să vină. L-am visat şi m-am cutremurat. Era incredibil. Absolut incredibil. Uneori Soarta loveşte fulgerător. Trăsneşte din senin. Ridică până în Cer ori coboară până în mijlocul Pământului pe unul sau altul dintre muritori. După cum îi este scris fiecăruia în Lege.

Soarta şi Legea…

DINCOLO DE FRONTIERE.

Cei care au crezut că romanele mele sunt simple

glumiţe s-au înşelat Octogonul nu e o glumă. E ceva extrem de serios. Ceva ce nu a putut fi înţeles de bubuli. Nici distrus. E Timpul să separăm ficţiunea de realitate. E Vremea Adevărului. Începând cu această pagină voi prezenta fapte. Unele uşor de înţeles. Altele dificil de acceptat Ori, imposibil de explicat deocamdată. Toate cu un singur scop: eliberarea de dogmă şi minciună. Căci, numai eliberaţi, vom putea trece ultima frontieră. Numai oamenii liberi pot înţelege şi cunoaşte. Pentru iniţiaţi, romanele din seria Octogonului înseamnă ceva cu totul diferit de ceea ce ele par.

Avem oare, dreptul?

Suntem în faţa unei frontiere. Dincolo de ea se află Necunoscutul. Misterios ca o femeie frumoasă. Pentru unii, înspăimântător. Foarte înspăimântător. Pentru că în el, în necunoscut se află timpul viitor. Cu tot ce înseamnă asta. Cei ce nu pot să înţeleagă şi să ştie nu sunt de judecat. Nici de condamnat Mai au încă în ei rămăşiţe ale unei groaznice bariere. Am, oare, dreptul să înţeleg şi să ştiu? Nu e cumva păcat?

Cine a clădit această barieră din oameni? Cine a poruncit Crede şi nu cerceta!? Dumnezeu? Exclus! Diavolul? Poate. Oamenii? Mai mult ca sigur!

Majoritatea religiilor sunt în deplină concordanţă într-un punct: Cea mai dragă creaţie a Divinităţii este omul. De la acest punct de generală convergen că trebuie pornit Dumnezeu a înzestrat pe om cu multe daruri prin care poate cunoaşte ceea ce-l înconjoară. I-ar fi dat aceste posibilităţi dacă n-ar fi dorit ca omul să se lumineze? Categoric, nu! Dacă Dumnezeu ar fi avut ceva de ascuns faţă de om, i-ar fi implantat în gând interdicţia de a cunoaşte. Iar omul nu ar fi putut încălca această interdicţie, pentru că în faţa puterii dumnezeieşti nimic nu poate sta. Dumnezeu nu avea nevoie de poruncă verbală. El acţionează prin gând. Legenda şarpelui ispititor rămâne un mit frumos şi nimic mai mult în nemăsurata-l putere de premoniţie, Dumnezeu a văzut departe, în viitor, modul în care se va dezvolta şi evolua omul. Nimic nu-L oprea să-i

schimbe Soarta, să-l ferească de ispita cunoaşterii, prin schimbarea gândului. Nu l-a ferit. Trebuie, deci, să cunoască!

Imaginea unui Dumnezeu de tip sclavagist ori feudal, crud şi nemilos, nu mai poate sta în picioare! Nu reprezintă pe Creator! Această imagine, născută din imaginaţia săracă a triburilor primitive, nu are nimic de a face cu Adevăratul Dumnezeu. Din contră, această imaginee o blasfemie! Orgolioşii şi-au creat dumnezei după chipul şi asemănarea lor. Cei cruzi, la fel. Până şi cei blânzi au căzut într-o asemenea ispită, uitând că Dumnezeu nu poate fi cunoscut de om decât prin câteva dintre manifestările Sale. Prin Lumină, prin Adevăr, prin Dreptate... Sunt mii şi mii de înfăţişări ale Adevăratului Dumnezeu.

Dumnezeu nu l-a ferit pe om de cunoaştere. Din contra, l-a înzestrat excepţional pentru a cunoaşte, a înţelege, a şti. Dacă ar fi dorit ca omul să rămână un simplu robot, nu i-ar fi dăruit organele de simţ, inteligenţa, intuiţia, spiritul pătrunzător, setea de cunoaştere. Logica şi bunul simţ ne îndreptăţesc să credem că Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a cunoaşte odată cu porunca: Cunoaşte, omule! Mergi către Lumină şi Adevăr! Vino către Minei Aceste idei sunt destul de clar exprimate în religia creştină. Veniţi la Mine! spunea Iisus Cristos. Îi chema, oare, pe oameni, la trupul Său muritor, ori la Credinţa în numele căreia venise? Ci cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ceea ce este bun! spunea Apostolul Pavel. Ce înţelegem din toate acestea? E clar că numai drumul cunoaşterii duce la Adevărata Credinţă? Că respectarea formală a unor ritualuri nu înseamnă Credinţă?

N-aş fi făcut această introducere dacă n-ar fi fost neapărat nevoie. Din păcate, a trebuit Chipul lui Giordano Bruno, arzând pe rug în Campo dei Fiore, e astăzi mai actual decât oricând. Iar strigătul lui sfâşie veacurile: Cugetă, omule! Lumina cunoaşterii vine de la Dumnezeu! întunericul vine de la omul decăzut, căruia voi îi spuneţi diavol. Cunoaşte şi te vei înălţa!

Giordano Bruno avea dreptate. A avut întotdeauna dreptate. Până şi cei care l-au ucis au recunoscut asta. Numai cunoaşterea bine direcţionată poate salva omenirea. Am spus bine direcţionată pentru că, din păcate, omenirea a pornit de mult timp pe calea cunoaşterii distructive.

Astăzi, ştim să distrugem Pământul cu armele pe care le-am descoperit dezvoltat şi stocat Nu ştim însă cine este omul, de unde vine şi încotro se îndreaptă. Nici ce imense forţe zac nefolosite în el. Ştim să urâm, să lovim, să înşelăm şi să înrobim alţi oameni. Pentru asta folosim forţa banului şi a armelor. Mai nou, apelăm la elemente de psihologie şi parapsihologie. Nu ştim însă nimic despre Geea, Maica Primordială a omenirii. Nu ştim nimic despre Cer. În această direcţie, ne mulţumim să susţinem mituri primitive acoperite de un strat de religie oficializată. Adică, religie instituţionalizată şi pusă în subordinea unor interese politice, de stat ori de grup. Refuzăm să înţelegem semnele vădite ale Cerului şi Pământului. Ne punem, prin atitudinea noastră, în afara Legii. Ne facem rău din prostie şi indolenţă.

Pentru că nu privim cu ochii deschişi către Lumina Cerului şi nu ascultăm cu inimile glasul Pământului, purtăm în noi spaime ancestrale. Spaimele omului primitiv, abia desprins din animalitate: frica de moarte, de eternitate, de viitor, de imensitatea Universului. Ştim mult mai puţin despre ceea ce ne înconjoară decât ştiau unii oameni de acum şase-şapte mii de ani. Acei oameni erau posesorii unor taine pe care noi nici nu le visăm.

Convins că singura cale către Dumnezeu este cunoaşterea şi dornic de a pătrunde unele taine ale lumii noastre, v-am invitat să trecem frontiera către Necunoscut. Ne vor însoţi doi ghizi. Primul este Varain, omul care a fost sărutat de moarte de trei ori şi a trecut odată dincolo de Poarta Timpului. Al doilea, este un om cu deosebite capacităţi paranormale. îl voi prezenta la timpul potrivit De fapt o voi prezenta. Pentru că al doilea ghid este o femeie.

Ne înconjoară o Minune

Două concepţii fundamentale privind originea şi evoluţia lumii noastre, a pământenilor, se confruntă de secole. Fără vreun rezultat pozitiv. Ambele sunt exclusiviste. Materia ori spiritul? Creaţia divină sau mecanica cerească? Fiecare are argumente. Fiecare refuză argumentele celeilalte părţi. Refuz această anihilare. Inclusiv fizică în numele credinţei, numeroase culte au săvârşit crime oribile: au lichidat popoare, au distrus total Culturi fundamentale ale lumii, au măcelărit au ars pe rug, au ucis în torturi cumplite semeni de-ai lor. Fiinţe făcute, ca şi ei, de Creatorul pe care-l divinizau. Au lucrat ele, oare, în numele Adevăratului Creator? Care dintre creatori acceptă să i se distrugă creaţia? Poate Adevăratul Dumnezeu să încuviinţeze şi să ierte crime în numele Credinţei? Categoric, nu!

Cealaltă faţă a medaliei este la fel de sinistră în numele concepţiei materialiste, au fost distruse lăcaşe de cult şi opere de artă, au fost asasinaţi ori schilodiţi adepţii unor culte şi secte, au fost ostracizaţi. şi terorizaţi milioane de credincioşi. Au procedat, oare, bine materialiştii? Au înălţat ei omul mai sus decât ceilalţi, religioşii? I-au făcut mai puţin rău, atunci când i-au răpit Speranţa şi Credinţa?

De ce această grabă suspectă la ambele tabere? De ce această violenţă în impunerea concepţiilor? Răspunsul nu poate fi decât unul singur pentru că nu erau siguri că au dreptate. Pentru că nu aveau răbdarea ca Timpul să le confirme ideologiile. Pentru că au confundat orgoliul lor omenesc cu Adevărul care este numai unul pentru ambele tabere. Şi care poate fi demonstrat numai în mii de ani. Cu răbdare, fără ură şi fără violenţă. Din păcate, niciuna din tabere nu şi-a propus aşa ceva. Fiecare în parte a visat dominaţia mondială şi asta în ciuda faptului că nu cunoşteau Omul, Geea şi voia Cerului.

Nesiguranţa ambelor tabere avea (şi are încă!) la bază unele fapte şi fenomene vizibile în planul fizic. Fapte şi fenomene numite de oamenii obişnuiţi minuni şi inexplicabile prin una sau alta din teoriile contrare.

Minunile au fost şi sunt marea spaimă a ambelor ideologii. Căci, aceste minuni nu se pot explica în mod corect prin niciuna dintre cele două concepţii fundamentale – materialismul şi idealismul.

Voi trece în revistă unele minuni care afectează grav credibilitatea ambelor concepţii.

Reîncarnarea a fost combătută virulent de materialişti. Dictonul lor, plastic exprimat, ar fi: Adio şi un praz verde! Ai murit, eşti bun mort. Oale şi ulcele se fac din tine. Efectele directe ale concepţiei? Animalizarea. Reducerea omului la tubul său digestiv şi la instinctele primare. Inclusiv în domeniul social. Căci, de exemplu, setea de putere socială nu exprimă decât o refulare din planul sexual. Ori, în alte cazuri, o manifestare a instinctului de hrană. Sau, în alte cazuri, a instinctului de apărare. Aşa a apărut laşitatea, frica de moarte, slugărnicia, lăcomia etc. Omul a decăzut pentru că i se închisese orizontul. Pentru că nu mai avea Credinţă, Speranţă, sentimente frumoase, viaţă sufletească normală.

Cealaltă faţă amedaliei nu este scutită de critici. Unele culte şi secte s-au opus cu îndârjire teoriei reîncarnării. Şi asta în ciuda faptului că, iniţial, apa vie care udase rădăcinile religiilor lor fusese chiar această teorie. De ce s-au opus? Pentru că reîncarnarea nu convenea bisericii subordonate politic. Pentru că omul eliberat de frica de moarte nu mai putea fi rob. Din contra, ar fi putut lua calea cunoaşterii şi ar fi ajuns la Adevăr. Aşa s-a născut ideea simplistă a raiului şi iadului, concepute ca două imense depozite de suflete, în continuă creştere, în aşteptarea judecăţii de apoi. Aşa au apărut miturile demonilor ori altor asemenea monştri creaţi de minţi omeneşti. De minţi bolnave ori interesate în răspândirea groazei, ca să fiu mai exact.

Iată, însă, că în secolul nostru, reîncarnarea a fost demonstrată ştiinţific. Şi nu de un singur specialist. Nu printr-o singură metodă, ori printr-o singură experienţă. Mii de cercetători din cele mai diverse specialităţi (medici, psihologi, psihiatri, specialişti în fenomene paranormale şi

religie) au demonstrat fără putinţă de tăgadă nemurirea esenţei spirituale a omului. Sunt mii de lucrări pe această temă. Multe dintre ele s-au editat şi în ţara noastră.

Demonstrarea ştiinţifică a reîncarnării a dus la prăbuşirea multor mituri şi teorii, atât materialiste cât şi religioase. Materialiştii au aflat, în sfârşit, că spiritul poate exista fără materie. Că spiritul nu este numai un produs al materiei superior organizate. Că e ceva mult mai complex şi mai greu de descifrat Religiile ostile ideii de reîncarnare au primit o lovitură la fel de puternică. Imaginea raiului şi iadului a fost anulată. Altceva, mult mai complex şi mai greu de descifrat se întâmplă cu spiritul omului. Şi, ca o ironie a Sorţii şi ca un semn de dreptate divină, a căzut cu zgomot mitul discriminator al poporului ales de Dumnezeu. Am spus ironie a Sorţii şi semn de dreptate divină pentru că, dintre miile de medici care au demonstrat reîncarnarea, cele mai certe dovezi le-a adus Brian L. Weiss, evreu, doctor în ştiinţe medicale, şeful departamentului de psihiatrie de la spitalul Universităţii din Miami. Un evreu, a demonstrat că unul dintre miturile fundamentale ale lui Israel era fals. Că ne reîncarnăm periodic în oameni de rase şi naţionalităţi diferite. Aşa cum mărturiseşte domnia sa în cartea o mărturie a reîncarnării, ceva mai puternic decât voinţa omenească l-a determinat să-şi continue cercetările şi să publice rezultatul lor.

Ce poate face omul înţelept când, prin propria cunoaştere, ajunge la concluzia că reîncarnarea spiritului reprezintă purul adevăr? Las cititorilor deplina libertate de judecată şi alegere. Ca şi deplina libertate de a refuza reîncarnarea ca un adevăr demonstrat. Oricum, viitorul apropiat ne va lumina. Ştiinţele fac paşi uriaşi în această direcţie. Eliberarea de frica morţii căpătată prin însuşirea concepţiei metempsihotice înseamnă enorm. Prin ea, omul devine Om.

Civilizaţiile dispărute, paleontologia şi elementele de paleoastronautică dau mari dureri de cap, atât materialiştilor extremişti, cât şi majorităţii religiilor instituţionalizate. Cronos le răstoarnă fără milă teoriile şi

ideologiile. Timpul, aliatul de nădejde al Omului înţelept, face demonstraţii cu totul neobişnuite. Multe dintre ele inexplicabile prin informaţiile pe care le deţinem în prezent. Nu e vina Timpului. E vina noastră în loc să ne fi îmbătat cu droguri, în loc să ne fi creat singuri teorii mincinoase, trebuia să căutăm Adevărul. Trebuia să studiem cu atenţie Cerul şi Geea. Să studiem cu atenţie omul complex. Nu numai partea fizică din el. Să-i cunoaştem spiritul nemuritor. N-am făcut-o, dar nu-i timpul pierdut. Putem s-o facem de acum încolo.

Câteva mistere care nu pot fi explicate de religie şi materialismul extremist (fie el şi evoluţionist).

Pe suprafaţa Pământului au fost descoperite urme de paşi omeneşti (încălţaţi!) vechi de circa cinci sute de milioane de ani. Majoritatea religiilor plasează momentul creaţiei mult mai recent (maxim zece mii de ani – Biblia, chiar, mai puţin). Cum puteau apare urme de paşi omeneşti pe un Pământ încă necreat? Materialiştii trebuie să dea şi ei un răspuns dificil: Putea „maimuţoiul" de acum cinci sute de milioane de ani să se încalţe cu pantofi cu toc? Urmele plantare indică o încălţăminte cu toc. Pentru detalii privind această stranie descoperire, recomand cartea Sfidarea Timpului de Sorin Ştefănescu, apărută la Editura ZONA – Bucureşti, 1992.

O altă problemă interesantă este prezentată de Titus Filipaş în cartea De la mitul astral la astrofizică, apărută în Editura SCRISUL ROMÂNESC, Craiova, 1984. Despre ce este vorba? Pe platoul Bandiagara din Africa, trăieşte tribul dogonilor, populaţie investigată, începând cu 1931, de către o expediţie de antropologi şi etnografi francezi, condusă de Marcel Griaule. Textele folclorului dogon, tipărite pentru prima dată în Franţa, în 1965, dezvăluiau lumii adevăruri ştiinţifice greu de bănuit la nişte primitivi, cum ar fi: Soarele şi stelele sunt absolut identice, numai că Soarele este mult mai aproape de Pământ decât stelele şi de aceea îl vedem mult mai mare; Stelele sunt ordonate în spirale, iar în jurul lor se află numeroase „Pământuri" populate; steaua Sirius mai are o soră invizibilă care se

roteşte în jurul ei în timp de 50 de ani. Acest ultim aspect a produs revoluţie în astronomie: cercetând Cerul, astronomii au descoperit, într-adevăr, cea de a doua stea Sirius (invizibilă) şi i-au stabilit perioada de rotaţie de 49, 9 ani. Bizare mituri la dogoni, nu!? Nişte primitivi abia desprinşi din epoca de piatră dau lecţii de astronomie! Ca să nu spun ce lecţii dau dogonii celor care încă mai cred că Cerul e o cupă de cleştar separând apele de sus (din care ar veni ploaia!) de apele de jos. Pentru detalii, puteţi studia mitul biblic al creaţiei.

Pe baza mitului biblic, s-au format trei religii diferite, aflate în luptă făţişă şi ireconciliabilă: mozaismul, creştinismul şi islamismul (mahomedanismul). Din acestea s-au desprins, apoi, zeci ori sute de secte. Îi întreb pe adepţii habotnici ai celor trei credinţe un singur lucru: de unde ştiu primitivii dogoni adevăruri pe care abia ştiinţa din a doua parte a secolului nostru le-a descoperit (cazul stelei duble, Sirius)? Iar pe materialiştii habotnici îi întreb cum au intrat nişte oameni aflaţi pe o treaptă inferioară de evoluţie (dogonii) în posesia unor informaţii astronomice atât de precise?

Ce poate spune înţeleptul în faţa unor astfel de minuni? Un singur lucru: Nu ştim aproape nimic despre noi şi lumea în care trăim. Bine ar fi să învăţăm. Bine ar fi să fim lăsaţi în pace să aflăm. Dar, ne lasă fanaticii religioşi, misticii deplasaţi şi habotnicii să învăţăm? Nu ne agaţă nişte etichete infamante? Nu ne înjură în numele Celui care interzice înjurătura? Nu ne ucid în numele Celui care a poruncit să nu ucizi? Nu cumva fanatismul şi fariseismul fac bună casă?

Dar, să continuăm, apropiindu-ne de sursa unor mari minuni. De o ţară aparent neînsemnată. De Geto-Dacia. Să-i analizăm unele dintre minunile palpabile.

Cititorii revistei Tinerama au putut afla, în aprilie 1993, faptul că fosila celui mai vechi hominid de pe continentul european a fost descoperită pe teritoriul românesc, la Bugiuleşti – Vâlcea, de către antropologul Dardu Nicolaescu-Plopşor. Fosila pescarului de pe litoralul

Lacului Getic, veche de circa două milioane de ani, ne pune întrebarea: Cum putea să fie creat Pământul în urmă cu opt mii de ani, când eu pescuiam şi confecţionam unelte de os încă de acum două milioane de ani?

Un alt fapt. Într-o mină de lângă Aiud, a fost descoperit un cristal de stâncă vechi de circa 100.000 ani, în care este încastrat un cui de metal. Prelucrarea metalelor şi folosirea cuielor în urmă cu 100.000 de ani răstoarnă toate teoriile privind „barbarii geto-daci" lansate de neprietenii neamului nostru. Şi nu numai ale lor. Cad miturile religioase care susţin creaţia recentă. Cad teoriile „savante" cu privire la istoria neamului nostru. Apare necesitatea reconsiderării întregii istorii a Hiperborei, care încetează a mai fi un continent mitic, intrând în realitatea istorică exactă.

Câteva fenomene foarte recente, aflate în curs de manifestare pe teritoriul ţării noastre, ridică munţi de cucuie în capetele habotnicilor din ambele tabere. Primul exemplu: Lângă Măgura Bacăului se manifestă o forţă stranie, care ridică la deal autoturismele cu motorul oprit. Fenomenul este cunoscut de mulţi ani, a fost prezentat la televiziune şi în presă, dar nimeni nu îndrăzneşte să-l abordeze. Avem mii de savanţi cu diplome de tot felul, dar n-avem o explicaţie. E drept, n-avem nici măcar o ipoteză, pentru că nu am studiat problema. Desigur, străinii au studiat-o şi cunosc semnificaţia fenomenului.

Religia ar putea da un răspuns pripit şi interesat: Sub deal se află Satana. Sunt gata să cred aşa ceva, dar, ca orice tânăr născut în Zodia Adevărului (a lui Toma Necredinciosul, ca să păstrăm culoarea) vin şi întreb: De ce nu-i faceţi nişte slujbe să-l liniştiţi? Nu e misiunea Bisericii să lupte împotriva Satanei? Şi cum se face că Satana a venit tocmai în România? De ce nu şi-a ales alt loc, unde depravarea e mult mai mare? Dar dacă nu e Satana? Dacă e un înger, făcând bine oamenilor? Ridicându-le, fără efort, maşinile la deal?

O altă enigmă românească, cunoscută de mult timp, dar neelucidată încă: fenomenele de la Pădurea Baciului.

Studiile făcute în acest loc de lângă Cluj-Napoca au scos în evidenţă, în principal, următoarele: persoane cu înfăţişarea umană care se dematerializează în faţa fotografului; efluvii de tip aurora boreală, surprinse fotografic; un tip de rampă înclinată de lansare, invizibilă dar captabilă pe peliculă; aşa numitul portativ celest; imagini globulare etc.

Interpretarea acestor două minuni este majoritar negativă. Şi nu întâmplător. În ultimii ani, unchiul Sam ne-a oferit mai multe cadouri otrăvite. Printre acestea, faimosul film de science fiction Twin Peaks. Am afirmat şi susţin că respectivul film e otrăvit, deoarece prezintă o imagine simplistă, dar foarte penetrantă în subconştientul oamenilor, a unor fenomene încă neelucidate. Naivii, inculţii şi leneşii s-au grăbit să ia cu titlul de adevăr gogoriţele cu privire la deschiderea rezervorului de demoni şi alte asemenea poveşti. Odată pătrunsă în subconştient, ideea în cauză naşte monştri adevăraţi, printr-un procedeu cunoscut de psihologi şi parapsihologi. Voi încerca să-l explic pe înţelesul omului de rând, în următorul subcapitol. Nu însă înainte de a încerca să lansez o ipoteză cu privire la cele două fenomene misterioase.

În primul rând, trebuie să observăm că ambele locuri din ţara noastră în care apar minuni sunt legate prin ceva deosebit de semnificativ: un baci, păstor, cioban. Foarte probabil, denumirea iniţială a târgului Bacău a fost Baciu, schimbarea vocalei şi cu a apărând mult mai târziu. Deci, minunile apar la Pădurea Baciului din Ardeal şi la Măgura Baciului din Moldova. Nu se poate ca gândul să nu ne ducă imediat la enigmatica istorie încifrată a neamului nostru – la Balada Mioriţei. Perfecţiunea fără seamăn a acestei balade m-a făcut s-o studiez ca pe o istorie galactică, ca pe un mit primordial al omenirii. Descoperirile sunt cu adevărat interesante.

Biblicul păstor Abel, iubit de Dumnezeu, este ucis de fratele său Cain, agricultorul, dintr-o pornire de gelozie. Geticul baci moldovean, definit numai prin profesie şi zona

de origine, este în pericol de a fi ucis de către tovarăşii săi, bacii ungurean şi vrâncean. Balada nu indică numele baciului moldovean şi nu întâmplător: numele său este o taină cunoscută numai de iniţiaţi. Aşa cum numele dumnezeului ebraic era ascuns sub denumiri indirecte, de tipul Ei, Cel care este etc. Deşi Mioriţa pare să indice uciderea baciului moldovean, din conţinutul baladei nu rezultă ca faptul în sine să se fi produs. Ea cuprinde numai un fel de testament al moldoveanului, transmis verbal către una dintre mioare. Nu către oarecare, ci către una năzdrăvană, care putea înţelege ce era de înţeles. Logica şi bunul simţ ne îndeamnă a crede că, după transmiterea dorinţelor testamentare, baciul moldovean şi-a luat toate măsurile pentru a supravieţui, graţie calităţilor sale de excepţie. Asta rezultă cu necesitate din faptul că era „mai ortoman”, (foarte posibil octoman), adică un om purtând ca atribute două din cele patru silabe sacre (OM şi MAN). Nu numai atât: balada îl arată drept moldovean, adică purtător al silabaei MO care indică descendenţa sa din Zeul Mocşei – Zamolxis. Mai mult, a treia silabă sacră, HUM, apare implicit, deoarece în credinţa populară a românilor, Constelaţia Ciobanului este Orionul, care are forma literei H. Din această constelaţie fac parte stelele Betelgeusa, Belatrix, Rigel, Saif, Almitam, Almitak, Mintaka. Şapte stele, exact cifra considerată sacră de către majoritatea credinţelor.

Materialiştii au încercat să explice legenda biblică printr-o alegorie a dezvoltării sociale: triburile de agricultori (Cain) au luat locul triburilor de păstori (Abel). Sunt curios cum vor explica Mioriţa. Şi ce vor spune la adresa păstorului moldovean, cu şapte stele în trup, cu trei dintre cele patru silabe sacre în numele său ascuns şi cu silaba MO, derivată din Zeul Mocşei-Zamolxis.

Pentru ca enigma să fie şi mai mare, mi s-au întâmplat o serie de fapte deosebit de stranii. În primul rând, în urmă cu un an, în timp ce desenam lupta lui Varain împotriva demonilor, am pus în gura eroului afirmaţia: Mă trag din Zeul Morţii! Pe mine mă poate ucide

numai Dumnezeul strămoşilor noştri! OM-MANI-PADME-HUM! Abia recent, studiind un manuscris adus spre editare, am constatat că, într-adevăr, Zamolxe era şi Zeul Morţii (Mocşei).

În al doilea rând, pe data de 18 mai 1993, când corectam manuscrisul acestei cărţi, nu găsisem încă o ipoteză credibilă pentru fenomenele de la Pădurea Baciului şi Măgura Baciului. Mai mult, mă simţeam foarte istovit şi somnoros, deşi nu lucrasem excesiv. M-am culcat decis să amân cu o zi predarea manuscrisului la tipografie. În jurul orei două noaptea (18 către 19 mai), m-am trezit foarte liniştit, calm, bine dispus, plin de energie. Deşi nu lucrez niciodată după ora două noaptea, am trecut la treabă. Am pus pe masa de lucru Biblia, Atlasul geografic al României şi Quinta spartă, încercând să înţeleg ce legătură ar putea fi între păstorii cunoscuţi: baciul moldovean, Orion şi Abel. Am constatat că majoritatea religiilor desemnează pe Dumnezeu şi slujitorii săi ca fiind păstori spirituali ai omenirii. Şi am intuit că Mioriţa prezintă cifrat o confruntare similară celei descrise de Enoh în cartea sa (inclusă parţial în Biblie). Păstorul din constelaţia Orion, devenit în baladă moldovean, purtând în numele său secret trei silabe sacre tradiţionale (OM-MAN-HUM) precum şi silaba MO – derivată de la Moş, Mocşa (Ţara de dincolo de moarte), Zamolxe etc, este confruntat de către doi asasini, tot păstori şi ei: vrâncean şi ungurean. Silaba comună celor doi presupuşi asasini este un (vr), care desemnează un antic oraş mesopotamian – Ur – (mileniul 3-1 înainte de Cristos), devenit capitala Sumerului.

De aici încolo, Mioriţa a început să-şi arate tainele. Mult timp s-a considerat că istoria omenirii civilizate începe cu Sumerul. Există şi o carte cu acest titlu, Istoria începe la Sumer, scrisă de S.N. Kramer. Descoperirile din ultimele decenii au infirmat această teorie, demonstrând formarea arienilor în zona Carpaţilor. Tăbliţele de la Tărtăria (Ardeal) mai vechi decât cele din Sumer cu circa un mileniu, au fost apreciate de mulţi savanţi drept cele mai vechi scrieri din lume. Istoricul american Paul

MacKandrick a scris şi o carte pe această temă, Pietrele dacilor vorbesc. Probele istorice atestă faptul că civilizaţia militară a Sumerului a migrat din zona carpatină prin mileniul 3 înainte de Cristos.

Pe baza acestor date şi a baladei Mioriţa îmi permit să emit o ipoteză. Luptătorii din tribul hiperborean Ur au încercat să învingă şi să jefuiască cetatea tribului hiperborean Mol. Nu mai e un secret pentru nimeni că Moldava înseamnă cetatea (dava) lui Mol. De asemenea, cuvântul ortoman este pur geto-dacic, lipsind din limbile altor popoare (latină, slavă, ungară etc.) Lupta a decurs dur, fiind câştigată de păstorii din Mol conduşi, probabil, de un păstor ortoman (erou civilizator, extraterestru, zeu?) a cărui forţă rezida în conexiunile cu constelaţia Orion (H) – numită de geţi şi Constelaţia Ciobanului, precum şi în atributele enunţate anterior. Cunoscând deja faptul că civilizaţiile sumeriene, tibetane, indiene, iraniene au migrat din Carpaţi, odată cu miturile primordiale locale, putem afirma că mitul biblic, mult mai recent, s-a inspirat, culmea! – din balada Mioriţei, prezentând uciderea păstorului Abel de către fratele său Cain, într-o manieră uşor deformată, într-adevăr, triburile hiperborene Mol şi Ur erau înrudite, poate chiar coborâtoare din doi fraţi. Învinşii din Ur au migrat până în Sumer Această ipoteză trebuie adâncită deoarece ridică noi ipoteze, dintre care cea mai interesantă îmi pare posibilitatea naşterii mitului biblic pe teritoriul românesc, a migrării sale în Sumer (prin Ur) şi preluării ulterioare de către evrei. În sprijinul acestei ipoteze stau mai multe scrieri greceşti antice, care susţin că în Hiperboreea era paradisul şi leagănul credinţelor.

Dar, să continui cu întâmplările stranii care m-au determinat să aduc modificări acestui subcapitol. Enigmele de la Măgura Bacăului (Baciului) şi Pădurea Baciului erau în pagina 135 a manuscrisului. Dintr-o privire, mi-am dat seama că cifrele au o semnificaţie aparte. Într-adevăr, raportate la ordinea culorilor din spectrul luminii, cifrele indică culorile roşu (1), galben (3) şi albastru (5). Adică,

exact culorile din tricolorul dacic, preluat de români. Iniţial, culorile reprezentau o realitate astronomică – răsăritul Soarelui – indicând de sus în jos – roşul Soarelui, galbenul Cerului luminat de Soare şi albastrul Cosmosului îndepărtat. Ulterior, culorile au fost plasate pe verticală şi nu întâmplător! Dar această orientare reprezintă o mare taină a neamului, pe care nu trebuie să o cunoască toată lumea.

În concluzie, fenomenele de la Măgura Baciului şi de la Pădurea Baciului nu pot fi catalogate automat drept malefice pentru geto-daci. În primul rând, se manifestă pe pământ şi sub pământ, adică în sânul Maicei Geea, ai cărei copii suntem (geţi). În al doilea rând, se manifestă în localităţi legate de numele de Păstor, cuvânt care în majoritatea religiilor desemnează pe Dumnezeu. Mai mult, mitul primordial al românilor. Mioriţa, legat de cultul păstorului Orion, pare să indice legătura dintre daco-geţi şi o civilizaţie din zona acestei constelaţii formate din şapte stele (cifră sacră). Pentru clarificare, ar fi bine să fie studiate sistematic toate fenomenele menţionate. Desigur, greutatea studiului cade în sarcina specialiştilor. Asta nu înseamnă că amatorii nu pot da o mână de ajutor. Trebuie să recunoaştem că majoritatea descoperirilor ştiinţifice au fost făcute de amatori pasionaţi şi nu de savanţi premiaţi. Clarificarea enigmelor ar aduce, poate, multă lumină omenirii. Când spun asta, mă gândesc la numeroasele profeţii care indică România drept viitorul centru spiritual al lumii.

Unele mituri au fost deformate în timp, de către forţe oculte interesate, astfel că eroii pozitivi au devenit negativi şi invers. Un exemplu edificatorii prezintă legenda planetei Venus, denumită de români Steaua Păstorului, Steaua Ciobanului şi Luceafărul. Ultima denumire seamănă izbitor cu numele lui Lucifer, îngerul răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Românii au avut întotdeauna respect pentru păstori. Atât pentru cei spirituali cât şi pentru cei propriu-zis. Dacă au denumit planeta astfel, au avut un motiv serios, încă necunoscut de noi. Frumuseţea fără seamăn a

acestei planete luminoase şi denumirea de Păstor ne îndeamnă să credem că nu are nicio legătură cu Lucifer cel răzvrătit, dar are o conexiune cu păstorul geto-dac. Misterul creşte şi mai mult dacă luăm în considerare că, în urmă cu două-trei milenii, Luceafărul nu era menţionat în tratatele de astronomie, deşi ar fi trebuit să fie observabil.

Ipoteza principală Venus (Luceafărul) a apărut în sistemul solar abia în mileniul 1 înainte de Cristos, generând mitul rebelului Lucifer, pedepsit de Domnul pentru trufii. În fapt, planeta s-ar fi putut forma dintr-un asteroid uriaş care, la intrarea în sistemul solar, a produs perturbaţii de mare amploare, descrise de majoritatea popoarelor în miturile potopului. Oricare ar fi situaţia, merită studiată şi clarificată pentru a delimita interpretările eronate, demonice a unor fapte şi evenimente astronomice obişnuite. M-ar deranja teribil ca între răzvrătitul Lucifer, aşa cum este descris de mitul ebraic şi Păstorul geto-dacic (Orion, Luceafărul) să se insinueze vreo asemănare.

Oamenii au inventat demonii

Un adevărat credincios nu pune laândoială atotputernicia şi clarviziunea Divinităţii supreme. Pornind de la această axiomă, am studiat pe îndelete problema demonilor, a fiinţelor întunecate care ispitesc pe om, care îl determină să săvârşească fapte reprobabile. Concluziile sunt, sper eu, foarte interesante.

Ce spune religia? După modestele mele cunoştinţe, mitul biblic-originar nu descria demonii în maniera în care sunt prezentaţi astăzi de diferite culte. Satana era un înger oarecare, fără intenţii contestatare la adresa puterii Creatorului. Îngerii veghetori, trimişi de Dumnezeu pe Pământ, „spre a învăţa pe odraslele oamenilor şi a împlini legile şi dreptatea” nu vădeau din capul locului trăsăturile demonice aşa cum sunt înţelese astăzi. Cum se face că, în prezent, omenirea a ajuns să creadă cu tărie în existenţa demonilor şi altor asemenea fiinţe întunecate?

Explicaţia o găsim în miturile religioase primitive, de tip sclavagist ori feudal, care, în fapt, reprezintă

reflectarea fantastică a unor relaţii şi realităţi existente în societăţile respective. Logica lor era (şi este) total deformată: Dacă stăpânul de sclavi (feudalul, împăratul, regele) era crud şi neîndurător, înseamnă că şi divinitatea era la fel. Total eronat! Aceste mituri înlocuiesc convingerea (influenţa spirituală) cu frica şi îndreptarea (educarea pe calea cea bună) cu pedeapsa. Nu e de mirare că astfel de mituri au fost impuse cu forţa armelor. Aşa cum a fost impusă şi ideologia comunistă. Nu e de mirare că, sub dominaţia religiilor bazate pe aceste mituri, omenirea nu a cunoscut o zi de pace.

Fiinţele întunecate şi decăzute moraliceşte au fost descrise de miturile religioase cu lux de amănunte, căpătând o multitudine de denumiri: Satana, Lucifer, Azazel, Semyaza, diavol, demon, drac, michiduţă, scaraoţchi, ucigă-l toaca, cel cu coarne şi cu coadă etc. De ce atâta prolificitate în crearea demonilor? Nu era normal să aibă un singur nume care să fie trecut sub tăcere? De ce, sub tăcere? Pentru că ori de câte ori este pomenit, de atâtea ori este invocat şi recreat Porunca celestă a fost cred eu, ca numele ticăloşilor să fie trecute sub tăcere, să fie uitate, şterse din memoria omenirii. Iar numele celor drepţi să fie ascunse, secrete, pentru a evita „farmecele”.

De ce au încălcat teologii din primele secole de după Cristos aceste legi? De ce au ajuns să prezinte pe Satana şi ceilalţi demoni atât de puternici încât îndrăznesc să înfrunte puterea Adevăratului Dumnezeu? Au căzut cumva în păcatul dualităţii, al egalităţii dintre bine şi rău? Pun la îndoială faptul că Dumnezeu poate anihila cu un singur gând toate firile demonice? Acceptarea luptei dintre Dumnezeu şi demoni, ar însemna acceptarea tezei marxiste a unităţii şi luptei contrariilor, lucru de neconceput pentru un adevărat credincios. Adevărul este cu totul altul decât cel prezentat de materialişti şi de unele culte religioase.

Să încercăm să înţelegem. Primul mit pe care îl am la îndemână e mitul lui Lucifer, inexistent în textele biblice originare. A fost cules din folclorul ebraic şi introdus în

textele religioase la câteva secole după Cristos, în scop de a ilustra ideea de păcat şi pedeapsă divină. În prezent este explicat de teologi cam în următorii termeni: Lucifer, cel mai frumos înger din suita divină s-a revoltat împotriva Tatălui, încercând să cuprindă împărăţia Cerurilor. O seamă de îngeri s-au aliat cu Lucifer, dar majoritatea au rămas alături de Dumnezeu. Lupta din Ceruri s-a finalizat cu victoria Tatălui, rebelii fiind aruncaţi în iad de către arhangheli. Căzând din Ceruri, Lucifer şi-a pierdut imensul smarald din coroană. Îngerii buni l-au recuperat făurind din el Sfântul Potir, Graalul.

Mitul este frumos, alegoric, plin de învăţăminte, dar nu exprimă o realitate divină. Din contra, pune la îndoială ceea ce niciun credincios nu va pune niciodată: Atotputernicia lui Dumnezeu. În primul rând, Dumnezeu este de o clarviziune inegalabilă, astfel că n-ar fi permis dezvoltarea unor gânduri rebele în mintea unor îngeri. Era atât de simplu să le citească gândurile rele şi să le schimbe, evitând rebeliunea! mai mult, pedeapsa indicată în mit este cumplită; Adevăratul Dumnezeu nu pedepseşte infamant şi crud, ci îndreaptă. Pedeapsa mitică exprimă de fapt legea talionului aflată în acţiune în perioada sclavagistă: Dinte pentru dinte, ochi pentru ochii suna pedeapsa talionului. Ea a fost înlocuită de vergeld (răscumpărare) şi, ulterior, pe măsura civilizării omenirii, cu pedepse mai umane (închisoare, amendă despăgubiri etc.). Evoluţia pozitivă a omenirii în ce priveşte pedeapsa era cumva posibilă fără voia Adevăratului Dumnezeu? Putea Dumnezeu să pedepsească mai aspru decât ne-a învăţat pe noi să pedepsim? E clar că mitul pedepsei nu reprezintă o realitate divină, ci una primitivă? Una inspirată din realităţile naturii, pe care primitivul le surprindea în viaţa sa de toate zilele? Nu e greu să ne aducem aminte că, la majoritatea animalelor (cerbi, bizoni, lupi etc.), lupta pentru supremaţie se dă între liderul natural şi cel care doreştesă-i ia locul, prerogativele şi bunurile. Omul primitiv, în faza de hoardă a procedat exact la fel: la maturitate, unul dintre fii îl provoca la luptă pe

tatăl său pentru a-i uzurpa poziţia, a-i lua soţiile şi bunurile.

O altă interpretare a miturilor privind demonii ne-o permite Cartea lui Enoh şi Cartea Jubileelor, incluse numai parţial în scrierile religioase ebraice şi creştine. Îngerii înfăţişaţi în aceste două scrieri făceau parte din categoria veghetori şi aveau ca misiune celestă „a învăţa pe odraslele oamenilor şi a împlini legile şi dreptatea pe Pământ". Grupul lor era relativ restrâns. Cuprindea numai două sute de îngeri. Numai numele căpeteniilor de sute, de cincizeci şi de zeci sunt menţionate. Câteva din isprăvile acestor îngeri merită menţionate, pentru a înţelege istoria demonismului.

Iar Azazel i-a învăţat pe oameni să făurească săbii şi spade, scut şi platoşă, şi le-a arătat metale şi meşteşugul lucrării lor, şi brăţările, şi podoabele, şi măiestria de a sulemeni ochii de jur-împrejur cu antimoniu şi de a înfrumuseţa pleoapele, şi pietrele cele mai frumoase şi mai de preţ, şi toate culorile vopselelor, şi pre facerea lumii. Amiziras i-a învăţat pe vraci şi pe tăietorii de rădăcini. Armaros a arătat desfacerea farmecelor, Baraqiel (i-a învăţat) pe astrologi, Kokabiel (a dezvăluit) semnele, Temiel – (înţelesul) înfăţişării stelelor iar Asdariel a desluşit mersul Lunii.

Şirul faptelor îngerilor veghetori continuă cu Yeqon – care i-a îndemnat pe îngeri să se combine cu fiicele oamenilor, Asbeel, vinovat de acelaşi îndemn la metisaj, Gabriel care, atenţie! a ispitit-o pe Eva şi i-a învăţat pe oameni să confecţioneze arme ale morţi, Penemuhe care, iarăşi, atenţie! le-a arătat oamenilor tainele înţelepciunii îngereşti şi scrisul pe foi Ăż«-papirus şi Kasdeyahe care a dezvăluit tainele plăgilor, avortului etc.

În ce constă contradicţia textelor? Două aspecte sunt fundamentale. În ciuda faptului că în text se precizează că îngerii respectivi aveau misiunea de a învăţa pe odraslele oamenilor, învăţăturile date de ei devin obiect de acuzaţie. În al doilea rând, îngerii şi-au luat femei dintre fiicele oamenilor pe care le-au învăţat farmece, descântece şi

meşteşuguri. Copiii lor, chipurile, erau uriaşi (din punct de vedere fizic), cu o comportare sălbatică faţă de oameni şi animale, fapt ce a stârnit mânia Domnului E greu de crezut că din aşa combinaţie puteau rezulta copii total diferiţi de tipul biologic al părinţilor, (nu este însă imposibil). Părinţi îngeri, însă, mult mai dotaţi spiritual, aveau la dispoziţie suficiente mijloace de educare şi disciplinare a odraslelor rezultate din metisaj.

Care a fost reacţia Dumnezeului mitic? Pedeapsa cumplită. Câteva pasaje sunt edificatoare:

Domnul mai grăi lui Rafael: Leagă-l cu lanţuri pe Azazel, leagă-i picioarele şi mâinile şi aruncă-l în beznă… Şi în ziua cea mare a judecăţii să fie zvârlit în jăratec…

Şi îi grăi lui Gabriel: Du-te la bastarzi şi la cei blestemaţi şi la feciorii târfelor şi înlătură pe copiii veghetorilor dintre oameni…

Şi lui Mikhael Domnul îi grăi: Mergi şi pune în lanţuri pe Semyaza şi pe tovarăşii săi care s-au împreunat cu femei spre a se întina cu ele în toată necurăţenia lor. Şi după ce vor privi cum toate odraslele lor vor fi ucise, şi după ce vor fi văzut ei înşişi nimicirea celor îndrăgiţi, pune-i în lanţuri pentru şaptezeci de vârste, în măruntaiele Pământului, până în ziua judecăţii lor şi până când se va săvârşi judecata de apoi.

Cu siguranţă, astfel de porunci nu puteau fi date de Adevăratul Dumnezeu, de Tatăl arătat de Iisus Cristos. Uciderea copiilor în faţa părinţilor nu putea fi decisă de Dumnezeu! Erau atâtea mijloace de aducere pe calea cea bună acelor care greşiseră! Aici este vorba, cu certitudine, de un mit păgân, bazat pe câteva fapte reale, interpretate însă prin prisma primitivului Enoh, martor al întâmplărilor. Grupul de îngeri veghetori pare mai degrabă o misiune galactică, sosită planificat ori accidental pe Pământ. Combinarea lor cu pământencele este foarte probabilă. Transmiterea unor taine cereşti către odraslele rezultate din combinarea cu pământencele este mai mult decât normală. Care părinte nu doreşte să-şi asigure copiii? Cum s-au transmis acele secrete de la înalta civilizaţie

îngerească către oamenii primitivi ne-o spune chiar cartea: prin farmece şi descântece. Adică, prin ritualuri uşor de învăţat pe de rost de către cei care nu posedau bazele ştiinţifice necesare. De exemplu, semnul crucii, cunoscut cu multe milenii înainte de Cristos, reproduce forma constelaţiei Lebăda, lucru ce mă îndreptăţeşte să presupun că folosirea acestui semn implică evocarea unor strămoşi veniţi din această direcţie.

Pedepsele aplicate de miticul Domn descris de Enoh sunt deosebit de aspre. Posibil să fi fost chiar aşa. Posibil ca legile galactice să fi interzis combinarea cu humanoizii de pe Pământ Posibil, dar nu probabil. Căci, este ştiut nicio civilizaţie cu adevărat superioară nu distruge societăţi inferioare, supuse studiului. De altfel, chiar textele par să indice o reticenţă a arhanghelilor de a trece la executarea sângeroasei porunci:

În ziua aceea, Mikhael a luat cuvântul ca să-i grăiască lui Rafael: Puterea Duhului mă scoate din fire şi mă necăjeşte asprimea pedepsei tainelor, a osândirii lor. Cine este cel care ar putea să îndure neînduplecata pedeapsă ce s-a săvârşit şi care i-a covârşit pe aceştia? Cine este acela căruia să nu-i fie tulburată inima întru aceasta şi ai căruri rărunchi să nu se fi tulburat de acest cuvânt de osândă ce s-a rostit împotriva acelora dintre ei care au fost izgoniţi aşa?

Într-adevăr, mai greu de crezut că inima cuiva nu tremură la ideea uciderii pruncilor în faţa părinţilor. Şi imposibil de crezut că mitul demonilor (îngerilor decăzuţi) se referă la Adevăratul Dumnezeu, la Tatăl mărturisit de Iisus Cristos. Probabil că firi iscoditoare se întreabă cum se face că, după ce demolez un mit fals, îl recunosc pe Iisus Cristos, ale cărui origini s-ar afla, chipurile, în miturile biblice. Da, îl recunosc pe Cristos. Şi nu sunt de acord cu afirmaţia marelui specialist Mircea Eliade că Iisus Cristos era „un evreu obscur din Nazareth”. Fac asta pentru că pe Iisus Cristos l-a recunoscut Timpul. Mii de mistici obscuri au dispărut în negura veacurilor, însă Iisus Cristos a rezistat. Şi a impus măsurarea Timpului după

anul probabil al naşterii Sale. Trebuie să ne mândrim cu faptul că un călugăr român, de la o mănăstire din Dobrogea, a impus Vaticanului ideea de a măsura timpul nostru de la naşterea lui Cristos. Faptul că în străvechile culte de pe teritoriul Geto-Daciei vom găsi elemente de creştinism este o altă poveste. Una pe care merită să o studiem şi explicăm separat, într-o altă carte.

Revenind la mitul demonilor, mai trebuie să observăm ceva: demonii au fost descrişi de către teologi în aşa fel încât să înlocuiască vechii zei, aşa-zis păgâni, din vechile credinţe. Aşa se face că demonii au fost zugrăviţi cu coarne şi coadă, cu înfăţişarea înspăimântătoare. Curând, Editura Gemenii va scoate de sub tipar lucrarea ZALMOXIS, în care sunt descrise în detaliu vechile credinţe şi ritualuri legate de taurul ceresc, coarne etc. Până atunci, trebuie să remarcăm o situaţie hazlie, aflată de subsemnatul de la un creştin kimbândist din Africa. Pentru cei din rasa albă, roşie şi galbenă, demonii sunt descrişi ca fiind de culoare neagră. Ar fi reuşit vreun misionar să atragă un singur negru la creştinism cu asemenea imagine? Nu! Soluţia: dracii din credinţa creştinilor africani sunt albi. Bizară chestie, nu? Eroarea pleacă de la premisa falsă că demonul are înfăţişare fizică dezagreabilă. În miturile originale, toţi îngerii demonizaţi erau de o frumuseţe ieşită din comun. Transformarea monstruoasă a apărut ulterior, odată cu instituţionalizarea credinţelor.

Acum, să vedem cine sunt cu adevărat demonii. Cine i-a creat şi cine îi ţine în viaţă.

Să facem o experienţă simplă, la îndemâna oricărui specialist în măsurarea câmpului bioenergetic uman. Să ne închipuim că într-un anumit colţ al încăperii în care experimentăm se află o altă fiinţă omenească. Să ne-o imaginăm în carne şi oase” şi să nu ne mirăm de faptul că aparatele de măsură vor indica în locul respectiv un câmp bioenergetic uman. Experienţa a fost deja făcută de zeci de ori. Explicaţia este relativ simplă: imaginaţia noastră proiectează în locul menţionat un câmp energetic cu toate

proprietăţile stabilite de gândirea noastră. Dacă am imaginat un înger, vom lansa un câmp pozitiv, dacă am imaginat un demon, un câmp negativ. Iată cum se crează demoni! Şi de către cine!

Concluzia cam zguduie multe eşafodaje. Oamenii, influenţaţi de miturile demonice, îşi imaginează tot felul de monştri, le cedează din energia lor, îi dezvoltă şi întăresc. În schimb, aceste creaţii energetice negative, îi chinuie. Şi nu numai pe ei, ci şi pe alte persoane care, întâmplător, trec prin fantomaenergetică demonică. Cam asta stă la baza blestemelor, magiei negre, aşa-ziselor locuri rele: emisiuni energetice negative produse de oameni cu capacităţi deosebite.

De îndată ce din concepţia oamenilor vor dispărea demonii şi alţi monştri similari, de îndată ce imaginaţia oamenilor va înceta să-i mai producă şi să-i mai alimenteze cu energie, omenirea va fi eliberată de puterea lor. Cel care crează cu imaginaţia sa demoni ori alte gânduri urâte este profund vinovat faţă de el însuşi şi faţă de cei din jur. Gândurile rele şi imaginile care le însoţesc provoacă suferinţe tuturor celor care nu ştiu să se apere de astfel de fantome energetice. Este vorba, nici mai mult nici mai puţin, de o poluare moral-spirituală cu consecinţe deosebit de malefice. Iată de ce, în repetate rânduri, am subliniat necesitatea renunţării la produse de artă (filme, piese de teatru, literatură, picturi etc.) care determină generarea unor astfel de imagini de către cei pe care îi ating. Iată de ce apelez la toţi teologii, rugându-i să-mi verifice spusele şi să renunţe la infectarea imaginaţiei oamenilor cu demoni.

De ce au inventat oamenii demonii? Şi de ce teologii i-au susţinut în această acţiune distructivă? Oamenii au creat cu imaginaţia lor demonii pentru că nu ştiau ce pericol prezintă pentru ei. Aşa cum au creat bomba nucleară, bomba cu neutroni, alte mijloace de distrugere în masă. Iar anumiţi teologi au întărit aceste invenţii negative din interes: au urmărit să impună credinţa prin frică şi nu prin convingere, aşa cum era normal. Ori de câte ori cineva descrie demonii (şi preoţii o fac cu regularitate),

aceste fantome energetice negative sunt recreate şi relansate în spaţiu, împotriva oamenilor. Vă închipuiţi ce se întâmplă când mii de oameni îşi imaginează simultan asemenea monstruozităţi?! Ce poluare spiritual-negativă apare?

Sunt sigur că, pentru afirmaţiile mele, voi fi criticat şi etichetat în diferite feluri, inclusiv de către unii reprezentanţi ai cultelor. Asta nu înseamnă că nu am dreptate. Asta nu înseamnă că voi accepta mituri barbare, păgâne (» în care omenirea este făcută să sufere. Să mă explic, nu? Atâta timp cât teologii vor prezenta omenirii imaginea unui fals dumnezeu, războinic, distructiv, sângeros şi crud, omenirea nu va cunoaşte pacea. Pentru că, instinctiv, sub influenţa credinţelor şi imaginilor infiltrate în subconştient, oamenii se vor închina în continuare zeului războiului şi nu Adevăratului Creator. Să fiu şi mai clar? Zeul ebraic descris în biblie nu este Adevăratul Dumnezeu. Spun asta pentru că este răzbunător, nu are capacitate de premoniţie, cere jertfe şi vărsare de sânge, permite robia, interzice lumina cunoaşterii, îndeamnă la război etc. Adevăratul Dumnezeu, Cel arătat de Iisus Cristos, nu săvârşeşte asemenea nelegiuiri. Desigur, şi învăţăturile lui Cristos au suferit influenţa oamenilor de rea credinţă Au suferit deformări, interpretări, chiar falsificări. Este de datoria slujitorilor Bisericii să le descopere şi să le excludă dintre învăţături pentru salvarea Credinţei omeneşti. Una dintre cele mai cumplite deformări o constituie şi mitul demonilor.

Omul rău, crud, nemilos, întunecat la minte, pervers etc. poartă în el sămânţa demonică sub formă de energie negativă produsă aşa cum am explicat. De multe ori nici nu e de condamnat, pentru că nu ştie ce se întâmplă cu el. Îndreptarea lui constă în îndepărtarea energiilor negative şi nu în distrugerea lui, aşa cum prescriu miturile primitive. Teama, frica, spaima sunt elemente demonice, elemente de energie negativă Ele consumă energia pozitivă din om, îl opresc să acţioneze pozitiv-constructivist. Iată de ce mă ridic împotriva celor care

împrăştie teama, groaza, spaima, lovind fără discernământ în oameni nevinovaţi! Iată de ce mi-am propus să-i învăţ pe români curajul măsurat al omului care cunoaşte Legea!

Treaba mea e să spun: Oameni ai Geei, nu mai creaţi demoni cu imensa voastră forţă psihică! Nu mai lansaţi în spaţiu nicio imagine monstruoasă, niciun gând urât! Ele se vor întoarce împotriva voastră şi vă vor chinui. Adevăratul Dumnezeu, Creatorul, v-adatputereadeacreabinele, Frumosul, Adevărul, Armonia, Lumina, înţelegerea, Pacea… Creatorul n-a creat niciun monstru. Voi i-aţi creat pe demoni! Voi trebuie să-i distrugeţi! Calea Luminii înseamnă cunoaştere şi înţelegere. Înseamnă ştiinţă şi intuiţie. Pe această cale să mergeţi! Măsurat, cu înţelepciune şi gând bun. Aşa veţi ajunge la Adevăr. Altfel, nu!

CĂLĂTOR PE Drum DE AŞTRI.

Nimic nu e imposibil!

Soarta a fost bună cu mine. Ori de câte ori am avut nevoie de ceva, mi-a oferit. De trei ori m-a scos din braţele morţii. Şi, cel mai important, mi-a organizat viaţa în aşa fel, încât, trecând prin multe experienţe, am ajuns la o anumită înţelegere a multor lucruri.

Am studiat astronomia ca marinar, fără să bănuiesc că voi ajunge să o folosesc şi în alte scopuri. Am pătruns în tainele vechilor civilizaţii mânat de pura curiozitate care, ulterior, s-a dovedit a fi o dură necesitate. Vechile mituri religioase au ajuns la mine mai târziu. M-au găsit exact atunci când eram pregătit să le înţeleg sensul ascuns, fără a cădea în capcana aparenţelor. Aşa am ajuns la concluzia că unele mituri româneşti şi străine prezintă încifrat mari adevăruri din Univers. Că omenirea planetei Pământ nu este atât de omogenă pe cât pare. Că, printre noi, trebuie să trăiască încă metişii rezultaţi din încrucişarea unor călători stelari cu pământence. Că, inclusiv metişii, nu au părinţi dintr-o singură constelaţie.

Această ipoteză, a originii mixte a pământenilor, m-a frământat ani lungi. M-a determinat să studiez psihologia şi parapsihologic să revin încăpăţânat pe vechile scrieri

religioase şi laice, în căutarea urmelor Adevărului. Şi, de ce nu, în căutarea Adevăratului Dumnezeu. Aşa am ajuns la concluziile exprimate romanţat în cărţile din seria Octogonul în acţiune. Sincer să fiu, în momentul în care am constatat că imaginaţia mea scoate din adâncuri ori din înalturi lucruri pe care nu le citisem niciodată, dar care erau deja demonstrate ştiinţific, am avut o ezitare. Nu ştiam dacă era bine ce făceam. Nu înţelegeam de unde cunoşteam informaţii pe care nu mi le însuşisem în această viaţă. Aşa am ajuns să studiez reîncarnarea, viaţa de dincolo de moarte, memoria ancestrală şi multe alte domenii la care nici nu visasem.

Cu cât înaintez mai mult, cu atât sunt mai convins că sunt pe calea cea bună. Din onestitate, refuz să dau oculoare ştiinţifică gândurilor şi cercetărilor mele. Las specialiştilor de tot felul câmp liber pentru afirmare. Prefer să rămân un romancier ale cărui idei şi premoniţii se vor adeveri, decât un pretins savant cu teorii eşuate. Poate e şi calea cea mai uşoară. Nu ştiu. Ştiu însă altceva: Dumnezeu dă fiecăruia un anume dar. Numai mergând în direcţia deschisă de acel dar omul se poate împlini în viaţă. Zadarnic m-au ispitit unii cu măriri statale şi politice! Eu simt că darul meu e să scriu pentru omenire. Să cercetez şi să descopăr minunate taine cereşti şi pământene. Să împart din firea mea pozitivist-constructivistă fiecărui cititor.

Începând cu această carte, voi aborda sistematic unele mistere ale Cerului şi Pământului, încercând să le înţeleg împreună cu cititorii. Dacă nu le vom înţelege acum, le vom înţelege la anul, sau peste trei-patru ani. Nimic nu este imposibil în calea cunoaşterii omeneşti. Forţele întunecate nu pot opri lumina. Aşa cum am precizat, prin forţe întunecate înţeleg acei oameni, influenţaţi negativ, care refuză să cunoască şi să înţeleagă.

Experienţele descrise în acest capitol mi-au fost sugerate de multe indicii existente în planul fizic. Paleoastronautica are la bază probe de necontestat Pământul a fost vizitat cu certitudine de fiinţe din alte

constelaţii, care au lăsat urme vizibile pe planetă. Sunt mii de cărţi care prezintă aceste urme. Una dintre cele mai complete este Sfidarea Timpului, deja menţionată. Au rămas pe planetă corpuri intacte de cosmonauţi. Au rămas scheletele unor oameni uriaşi (între 3 şi 5 metri înălţime) care par a confirma afirmaţiile din Cartea lui enoh. Au rămas mijloace tehnice care nu pot fi reproduse de ştiinţa actuală, ca de exemplu lampa veşnică din Indonezia. Au rămas scrieri misterioase, ca de exemplu cele ale populaţiei dropa, în care sunt relatate vizitele extratereştrilor. Foarte probabil că au rămas şi extratereştri, trăind concomitent cu noi, în altă dimensiune ori în locuri inaccesibile nouă.

Au rămas foarte multe. Şi toate ridică semne de întrebare. Cine le-a făcut? Cine şi de unde le-a adus? în ce conexiuni suntem noi cu acele civilizaţii stelare? Putem să reluăm contactul cu ele?

Cercetările mi-au purtat paşii către ipoteza rebeliunii galactice. Din acest punct de vedere, al imaginaţiei, treburile par foarte simple. O mare rebeliune, condusă de Lucifer (Azazel, Semyaza etc.), a cuprins mai multe constelaţii, tulburând Legea Universului. Adepţii ordinii din celelalte constelaţii s-au ridicat în apărarea Legii, i-au înfrânt pe rebeli şi i-au exilat pe Pământ, pedepsindu-i la reîncarnare, la ispăşirea sorţii. Aşa s-ar putea interpreta cuvintele din manuscrisul lui Enoh: ... pune-i în lanţuri pentru şaptezeci de vârste!

Descrierea confruntării stelare, făcută de omul primitiv Enoh, martor la evenimente, poate fi uşor înţeleasă de un om al zilelor noastre. Învingătorii, înalţi, cu aripi pe umeri (naturale ori produse pe cale tehnică), înarmaţi cu fulgere şi săbii de foc (arme cu laser, ori arme încă necunoscute de noi) i-au adus pe rebeli pe Pământ – locul de ispăşire pentru încălcarea Legii. Vi se pare o pedeapsă simplă?

Pentru cel care s-a născut şi a trăit într-o înaltă spiritualitate, încarnarea în mamifere bipede de pe Pământ este, cred eu, o cumplită pedeapsă. Cam tot atât de

cumplită cum ar fi pentru un mare savant atomist exilarea într-un trib de amazonieni. Poate, mai cumplită. Faptul că li s-a lăsat posibilitatea ispăşirii înseamnă, pentru noi. Speranţă. Înseamnă că legătura cu civilizaţia de bază nu e întreruptă. Că suntem supravegheaţi continuu de noii veghetori. Poate că suntem ajutaţi prin gânduri şi idei care ne împing să urcăm pe verticala Om. Marile descoperiri ştiinţifice ar putea fi opera lor. Marile profeţii pozitive – la fel. Revin cu insistenţă la marile premoniţii ale modestului funcţionar care a fost Jules Verne. Nu a posedat cultură tehnică, nu a călătorit prin lume, dar a descris cu uimitoare precizie aproape toate invenţiile secolului nostru. Cineva i-a şoptit la ureche. Probabil, un veghetor. Dacă nu cumva era el însuşi veghetor, deşi nu ştia acest lucru.

Timp îndelungat m-a frământat ideea posibilităţii reluării legăturii cu civilizaţiile galactice de bază. Mijloacele tehnice de care dispunem sunt descurajatoare; abia peste secole vor putea atinge cele mai apropiate constelaţii. Nu se poate să nu existe şi altceva! mi-am spus eu. Ori, poate, nu mi-am spus eu, ci mi-au sugerat-o cei din Spaţiu. Este imposibil ca oamenii de pe această planetă să fie total izolaţi de viaţa Universului! Dacă e aşa, înseamnă că legătura cu civilizaţiile galactice se realizează în alt mod.

Într-un moment de inspiraţie, am găsit, cred eu, soluţia. În imagine mi-a apărut poştalionul cu cai, cărând corespondenţa între oraşe. Cam astea sunt rachetele, mi-am spus eu. Apoi, mi-a apărut imaginea telegrafului. Comunicarea era de mii de ori mai rapidă decât cea prin poştalion. Aceasta este faza intermediară, mi-am zis eu. La ea trebuie să avem şi noi acces. Gândurile şi ideile noastre trebuie să ajungă undeva cam în acelaşi mod. Şi, de ce nu? gândurile şi ideile celor din Spaţiu să ajungă la noi.

Am căutat soluţia în jurul meu. Şi am găsit-o. E Omul. Omul cu zestrea sa naturală, deşteptată în anumite circumstanţe. Omul paranormal. În continuare, treburile au decurs relativ simplu. Şi foarte pozitiv. Poate,

înspăimântător pentru fricoşi. Needificator încă pentru sceptici. Deşi optimist din fire, în chestiuni grave, sunt aproape sceptic. Ca atare, avertizez cititorii că experienţele prezentate în continuare nu dau o deplină certitudine. Să le spunem, deci, ipoteze în continuă verificare. Să încercăm să le înţelegem, să găsim căi de a le verifica pentru deplina certitudine.

Desigur, rezultatele acestor experienţe, sunt în aparenţă fantastice. Vă asigur că treburile stau exact aşa cum le descriu. Nici eu nu sunt pe deplin lămurit asupra semnificaţiei lor. Voi continua să le cercetez. Pentru că, să nu uităm, pentru Om nimic nu este imposibil.

Călăuză peste frontiere.

În aventura din spaţiu şi timp pe care o începem, avem nevoie de călăuze care ştiu drumul drept. Pentru a nu greşi. Pentru a nu cădea în capcana misticismului. Pentru a nu da valoare celestă unor fenomene pe care nu le înţelegem. În urmă cu niciun secol, oamenii considerau vrăjitorii cele mai obişnuite fenomene din zilele noastre: energia electrică, imaginea fotografică, filmul sonor, imaginea tridimensională, imaginea televizată etc. Această constatare ne va ajuta să ne ţinem tari în momente mai dificile ale cunoaşterii paranormale.

Prima călăuză peste frontiera Necunoscutului este Petre Varain, unul dintre eroii Octogonului. Apariţia lui în fantezia şi în romanele mele este o minune încă inexplicabilă când am scris QUINTA SPARTĂ, nu ştiam nimic despre Varanha – Ţara coborâtorilor din Carul Mare. Le mulţumesc tuturor celor care mi-au adus documentaţia din care rezultă că într-adevăr, Varanha a existat şi încă există în această situaţie, cred eu, Varain este un erou pozitiv reîncarnat, al cărui spirit ne poate duce peste frontieră.

Spiritul lui Toma Necredinciosul (care s-a dovedit, ulterior, cel mai credincios ucenic, urmându-l pe Cristos până la Shrinagar) îmi spune însă că pentru om, nu e suficient spiritul miticului Varain. Că pentru om, trebuie să existe o călăuză în carne şi oase, din această lume, care să

poată fi atinsă întrebată consultată, verificată. Am găsit şi această fiinţă Fără să caut şi fără să mă caute. Mai mult, la prima întâlnire, am întâmpinat-o cu ostilitatea omului care le ştie pe toate. Am pus-o la încercări, sperând că deosebita capacitate paranormală pe care i-o recunoşteau alte persoane se va dovedi o farsă N-a fost aşa. Violeta Ciubotaru putea săvârşi cu adevărat mai multe categorii de minuni. Şi poate în continuare, căci este în continuare colaboratoarea mea.

Călăuza noastră s-a născut la 22 iulie 1950, în satul Pârliţa, raionul Ungheni – Basarabia, într-o familie de ţărani. Bunica şi mama ei erau vestite în satele din jur, ca vrăjitoare. Descântau şi vindecau oameni fără medicamente ori alte leacuri. Astăzi ştim că aşa ceva nu înseamnă vrăjitorie, ci bioenergoterapie. Cândva, însă, asemenea fiinţe erau arse pe rug ori aruncate în închisoare.

Naşterea Violetei a fost precedată de câteva fapte curioase. După ce născuse un băiat, mama Violetei nu a mai rămas însărcinată timp de opt ani. Ca orice ţărancă îşi dorea o fată un ajutor în gospodărie. În sfârşit după opt ani, a rămas însărcinată. Şi-a dus sarcina uşor. În a şaptea lună, a visat o femeie îmbrăcată în negru care a asigurat-o de următoarele: Vei naşte o fată care se va numi Violeta şi va face mult bine omenirii. Fata s-a născut, într-adevăr, dar din greşeala autorităţilor ruseşti a fost înscrisă în acte Julita. Numele Violeta era necunoscut în zona respectivă. După această naştere, mama călăuzei noastre a mai adus pe lume încă două fete, Alexandra şi Ecaterina.

Violeta n-a primit niciun fel de iniţiere în tainele vrăjitoriei, deoarece, la vârsta de 16 ani, a rămas orfană de ambii părinţi. Pe patul de moarte, mama sa a apucat să-i povestească visul şi prorocirea femeii în negru. Ca orice comsomolistă a anilor ’66, Violeta a început să spere că va ajunge mare lider politic ori economic. Nu bănuia că, în ciuda educaţiei ateiste, va ajunge la Credinţă.

O forţă nevăzută a vegheat asupra celor trei fetiţe orfane. Toate au studiat, devenind intelectuale. Violeta a

ajuns ingineră proiectantă, a lucrat aproape douăzeci de ani în această meserie, aşteptând să se împlinească profeţia. Nimic nu se întâmpla însă. S-a măritat, a născut doi copii. Şi, nimic. O pasiona literatura ştiinţifico-fantastică şi o obseda greşeala din documentele de stare civilă: simţea că ea este Violeta şi nu Julita. Nu avea habar de fenomenele paranormale.

În 1975, a simţit prima chemare. Într-o revistă ilustrată a descoperit imaginea Pământului, fotografiat din Cosmos. A decupat-o instinctiv şi a pus-o pe masa ei de lucru. O are şi în prezent o stranie fascinaţie o leagă de această imagine.

Următoarele semnale n-au fost percepute raţional. Abia acum a ajuns să le înţeleagă. Prin 1988, Violeta lucra într-un birou în care toţi colegii erau ruşi. Mişcarea de eliberare naţională din Basarabia îi făcuse agresivi, astfel că moldoveanca trebuia să rabde tot felul de mizerii. Era nervoasă şi speriată, într-o zi, în timp ce colegii ascultau radio Moscova, a blestemat: De s-ar opri odată! Şi radioul s-a oprit Zile în şir nu a putut fi reparat deoarece nu prezenta niciun fel de defecţiune tehnică. Telefonul din birou a încetat să funcţioneze, după un blestem similar. Dar, Violeta nu înţelegea încă.

Declanşarea deplină a capacităţilor paranormale s-a făcut prin şoc religios creştin, la care mâna omenească nu a intervenit. În noaptea de 28 iulie 1989, Violeta a visat o imensă cruce pe bolta Cerului. S-a trezit zguduită şi speriată, murmurând: Doamne, ce bine că exişti pe Pământ! A doua zi, a mers la o biserică ortodoxă şi s-a rugat timp îndelungat la orice persoană născută şi crescută în sistemul comunist nu cunoştea rugăciuni. S-a rugat în vorbe simple, izvorâte din inimă. Spaima a părăsit-o, astfel că a putut să-şi reia munca.

Exact la o lună după acea noapte, Violeta a simţit în plin lovitura de deschidere a fiinţei paranormale. În timp ce mergea la serviciu, în autobuz, a constatat că vede aura oamenilor şi copacilor. S-a speriat teribil şi a fugit la sora ei, Alexandra, să-i relateze întâmplarea. Se temea să nu-şi

fi pierdut minţile. După mai multe frământări, cele două surori au decis să se adreseze unui parapsiholog rus care susţinea nişte conferinţe în Chişinău. Restul a decurs ca la carte: i s-au descoperit capacităţile paranormale, a fost trimisă la un curs de bioenergoterapeuţi şi a ajuns „vrăjitoare” oficială.

Am asistat la multe vindecări miraculoase realizate de Violeta. Nu voi insista asupra lor, deoarece nu fac obiectul acestei cărţi. În orice caz, la prima întâlnire cu ea, am pus-o la o încercare pe care eu o apreciam ca foarte serioasă. I-am înmânat o fotografie în care apăreau, în uniformă militară, patru persoane: fostul general Vasile Milea, un ataşat militar chinez, altul japonez şi subsemnatul (un timp, am fost ofiţer de relaţii externe). Cunoscând faptul că Violeta nu avea de unde să-l cunoască pe fostul ministru al apărării naţionale, i-am cerut să-mi spună ce ştie despre dânsul. Răspunsul exact: A suferit de inimă şi de prostată Are gaură în spate. E mort.

În continuare, am asistat la următoarea vrăjitorie. Un ţăran din Moara Vlăsiei, venit în vizită la subsemnatul, a fost întrebat de Violeta:

— Nu-i aşa că din când în când, vă doare rana de la piciorul stâng?

Omul a rămas stupefiat. Rana era acoperită de pantaloni şi nu vorbise nimic de ea.

Spiritul lui Toma Necredinciosul m-a îndemnat s-o testez în continuare, într-o noapte, în timp ce treceam cu maşina prin zona Foişorul de Foc, unde intenţionam să-mi cumpăr o casă am întrebat-o cam ce şanse am. Violeta a scos mâna pe fereastră, apoi a răspuns:

— Casa are viţă de vie în faţă. N-o vei cumpăra.

Într-adevăr, casă, aflată la câteva străzi depărtare, avea viţă de vie în curte. Şi, culmea! deşi îmi era accesibilă, au apărut impedimente şi n-am putut s-o cumpăr.

Violeta a vindecat multă lume de boli foarte diferite, începând cu afazia şi terminând cu pietre la rinichi. Asta însă nu mă impresiona. În mine încolţise ideea că aş putea

s-o folosesc pentru verificarea ipotezei galactice. Asta am făcut. Dacă am adus un crâmpei de lumină în această direcţie, veţi aprecia dumneavoastră.

Cineva din Ursa Mare ne iubeşte.

Marele avantaj al călătoriei stelare pe care am întreprins-o cu ajutorul Violetei a constat în faptul că ea nu cunoştea niciun dram de astronomie. Iniţial, pentru ea, toate stelele erau simple stele. Nimic mai mult. Niciun nume, nicio simpatie ascunsă pentru vreo constelaţie. Era o tablă albă, perfectă pentru testul pe care îl imaginasem.

Experienţele par foarte simple. Violeta intră în transă, eu pronunţ un nume de stea şi ea comunică tot ce vede, simte, aude în jurul respectivului astru. În timp ce ea vorbeşte în transă, eu stenografiez iar soţia mea asistă ca simplu martor. E drept, un martor, care se mai îngrozeşte de anumite fenomene, cum ar fi oprirea ceasului de pe masă, urmată de pornirea la fel de inexplicabilă a acestui nevinovat instrument de măsurarea timpului.

Fenomenele stranii nu mă înspăimântă deloc. Trebuie să aibă o explicaţie pe care încă nu o cunoaştem. Nu înţeleg încă de ce, în timp ce scriu cele relatate de Violeta, cheltuiesc energie în cantităţi enorme, astfel că simt nevoia să dorm foarte mult. Faptul că, după ieşirea din transă, Violeta nu-şi aminteşte decât vag ceea ce a spus mi se pare normal. Partea din om care poate călători prin imensele spaţii stelare este conectată la subconştient şi numai parţial reflectată în conştient

Dar, e Timpul. Să începem călătoria!

Pentru început am pronunţat numele constelaţiei Ursa Mare. Aveam un motiv special: încă din primii ani petrecuţi în marină, mă obsedase steaua Alcor (Saidac). O stea de mărimea a şasea, a opta stea ca poziţie în constelaţie. Obsesia era uneori inconştientă: în ianuarie 1974, mi-am botezat fiica cu anagrama stelei – coralaura.

Ce a relatat Violeta?

M-a cuprins o bucurie neaşteptată. În spate, în zona inimii, am simţit o uşoară lovitură. Nu pot să explic starea. E o infinită bunătate. Simt că mă înconjoară ceva magnific.

Ceva bun la suflet De jur-împrejur, e o culoare pură, albastră-violacee. Plutesc în această stare. Plutesc.

Am pronunţat numele primei stele din constelaţia Ursa Major – Dubhe. Violeta a continuat.

Văd pământ negru. Copacii, însă, sunt albi. Şi frunzele sunt albe. Apa este ca la noi. E un lac. Dincolo de lac, văd munţi albi. Nu e zăpadă. Sunt albi la culoare. Ca frunzele şi copacii. Cerul e senin, de culoare albastră. Soarele e ca şi la noi. Vine din stânga mea. Mă înalţ fără efort Urc mereu. Sub mine a rămas un glob. Parcă sunt într-un canal de fântână. Nu pot merge mai departe.

Am pronunţat numele celei de a doua stele – Merak. Şi Violeta a continuat

Văd un drum care trece prin faţa mea şi intră într-un tunel. E o cărare mişcătoare. Păşesc pe ea. Ajung la tunel. Nu pot intra. E închis.

Înţelegeam că anumite lucruri nu pot fi forţate. Am pronunţat numele celei de a treia stele – Phegda. Violeta a relatat: Sunt în centrul unei lumi colorate. E un fel de fluid în jurul meu. Nu ştiu ce e. Nimic nu e solid. Culorile sunt splendide: verzi, albe, violete, galbene, perlate. Şerpuiesc ca un curcubeu. Mă joc cu un glob colorat, făcut din fluid. Nu pot suporta acest aer. Simt spasme la gât, în ciacra albăstrie. Gambele îmi sunt prinse de amorţeală. Urechea dreaptă mă doare. Pe întreg piciorul stâng simt o dungă dureroasă.

Am întrebat-o dacă se văd fiinţe. Răspunsul: Nu se văd fiinţe. Două mâini îmi pipăie vârfurile picioarelor. Simt că nu-mi fac nimic rău, dar nu văd cine e. Nu pot privi în jos. Nici în dreapta. Simt că trec în altă lume.

Experimentul trebuia ţinut sub control. Am pronunţat numele următoarei stele: Megrez. Răspunsul:

Mă înconjoară o atmosferă de culoare violetă. Nu văd nimic. Mă doare ficatul. Nu foarte tare. Apare ceva. Un ochi stâng al cuiva mă priveşte. Are gene lungi şi pupila de culoare neagră. Şi genele sunt negre. Dimensiunea ochiului este normală, omenească. Mă priveşte de departe. Nu văd faţa. Ochiul mişcă globul ocular. A dispărut

Am trecut mai departe. Alioth, a cincea stea. Violeta a comunicat: Văd un perete în faţa mea. Din perete ies două mâini lungi, fine, ca de preot. Pe palmele împreunate, stă un pui galben, de găină. Întind mâna, dar nu-l pot atinge. Parcă ar fi un perete de sticlă. Văd dincolo de perete. E un bărbat îmbrăcat într-o rasă de călugăr. Figura e omenească. Mâinile, însă, sunt cafenii ca la mulatri. Mângâie puiul de găină.

Văd în spatele bărbatului. Foarte sus, în spate e o biserică. O biserică stranie, lungă, întinsă pe partea stângă. Multe turle. Toate au cruci. Număr turlele. Patru mici pe stânga, patru mici pe centru şi una mică pe dreapta. La uşa din faţă sunt picturi albastre. Nu mă pot apropia. Nu mă pot ridica mai sus.

Limita investigaţiei. Am pronunţat Mizar. A şasea stea din Ursa Mare. Răspunsul Violetei:

Sub mine sunt râuri, ape şi iarbă. Păduri. Ştiu că aici e pământ Nu mă pot rupe de el. Nu sunt oameni. Nu pot pleca de aici.

De sus, din spaţiu, au apărut nişte delfini de culoare metalică. Nu sunt delfini, sunt maşini. Pe ei, călăresc fiinţe cu aripi. Îi studiez. Au păr galben. Sunt îmbrăcaţi cu haine albe. Sunt desculţi. Au mâini ca oamenii. Au şi aripi laspate, cu pene. Fac cerc în jurul meu. Se rotesc. Părul e galben şi le ajunge la umeri. Feţele sunt omeneşti. Pielea e albă. Ochii sunt întunecaţi. Nu sunt buni la privire. Nu-mi plac.

Am scos-o pe Violeta din lumea aparent ostilă. Am trimis-o către Benetnach. A şaptea stea din Ursa Mare. Viziunea ei:

Văd numai o mână stângă. Ţine pe degetul arătător o cheie, legată de un inel. Cheia s-a transformat într-o placă cam de mărimea 5 x 1, 5 centimetri. Mâna se închide şi se deschide. Îmi arată placa. E din metal galben strălucitor, mai groasă la centru şi subţiată către margini.

Placa dispare. Spaţiul e invadat de o culoare roz-violetă. Din spatele culorilor mă priveşte un ochi straniu. Pupila e bicoloră. Partea dreaptă e neagră, cea stângă de

culoare deschisă. Ochiul dispare. Din atmosfera roz violacee apar spirale de lumină ajurată. E un şarpe colorat E chiar un şarpe. Creşte. E mare şi gros. Se întoarce şi pleacă cu gura deschisă către spaţiul colorat. Pleacă

Alcor. A opta stea din Carul Mare. Violeta n-a înţeles din prima dată numele. L-am repetat şi a început minunea şedinţei respective:

Răsună o muzică fantastică. Nemaipomenit de frumoasă. Ceva ce auzeam cândva. Poate la radio. Poveştile de iarnă, oare? Intru într-un vals fantastic. Mă învăluie un cer înstelat. Dansez. Mă simt de 17 ani. Parcă sunt într-o poveste. Stele, cer, spaţiu. Aş sta o viaţă. Mi-e atât de bine. O stare de adâncă linişte.

Zbor foarte repede printre nişte planete. Zbor însoţită de o muzică neobişnuită. Mă joc în Cosmos. Sunt foarte tânără. Parcă asta e casa mea. Parcă aici e locul meu ştiut de joacă. Parcă sunt singură pe lume. N-am avut niciodată pe nimeni. Cerul cu stele e întunecat Devine albastru, minunat. Ca şi planetele din jur. Sunt îmbrăcată într-o rochie albă, lungă, dardesculţă. Nu mi-e frig, nu mi-e foame. Mă simt extraordinar. Acum, mă pot privi dintr-o parte. Mă desfac în două Mă privesc pe mine însumi, cum mă joc în lumea mea. Dublura dispare. Rămân numai eu.

A trebuit să întrerup testul. Violeta izbucnise în plâns de fericire. Atât am putut afla la moment: niciodată în viaţa ei nu simţise asemenea senzaţii fermecătoare. Ar fi vrut să nu se mai întoarcă. Să rămână în lumea tainică a stelei cu nume dublu – Alcor-Saidac.

M-a rugat să nu pomenesc niciodată şi nimănui de această stea. Să rămână taina vieţii ei. Locul ei de refugiu în faţa greutăţile» vieţii de zi cu zi. A rămas profund uimită când a aflat că această stea mă obsedează de zeci de ani. Că mi-am botezat fiica cu anagrama ei. Că, de mult timp, cred că puterea acestei stele mă duce prin viaţă Mă ocroteşte şi mă luminează în taine încă nebănuite de oameni.

Acum, când pregătesc materialul pentru tipar, nu pot să dau răspuns la întrebarea: E adevărat ce a visat Varain?

E adevărat că noi suntem urmaşii rebelilor din Ursa Mare? Răspunsul îl vom afla cândva. Când va fi Timpul.

Când ne va permite El, Cel căruia noi îi spunem Dumnezeu.

Ştiu însă cu certitudine că între noi şi stele există o legătură mult mai complexă decât cea descrisă de zodiace. Că, numai căutând, o vom descoperi. Şi ne vom elibera.

În căutarea cărării pierdute

Am continuat cu Steaua Polară. Violeta a comunicat;

Ceva îmi iese din ochiul al treilea. Simt o răcoare venind dinspre stânga. O lumină de tipul celei lansate de un proiector vine din aceeaşi direcţie. O culoare bizară mă învăluie. E mozaicată, formată din albastru şi verde. Merg pe un drum. Nu merg! Zbor deasupra unui drum. Nu se văd fiinţe.

Am trecut la constelaţia Leului, formată din stele Regulus, Denobola, Zosima şi Algeiba, precum şi din alte stele mai puţin importante. Violeta a relatat:

Văd două suliţi mari, încrucişate. Ceva mă zgârie în ciacra albăstrie. Chiar în faţa mea, se află o pălărie mare, de culoarea argintie. Pe calotă sunt practicate ochiuri întunecate. E mare. Seamănă cu farfuriile zburătoare din filme. Prin şira spinării îmi circulă curenţi foarte neplăcuţi. Şi prin partea stângă a corpului îmi circulă curenţi.

Am scos-o pe Violeta din zonă, pentru o pauză. Şi am început să cuget Suliţele încrucişate sunt, cu siguranţă, un simbol geto-dacic. Reprezintă stâlpul Cerului. De aceea, în tradiţia geto-dacă, solul trimis în Cer era aruncat în trei suliţi: să plece pe stâlp în sus. Cum se face că acest simbol geto-dacic a apărut în zona Leului?

Am continuat experienţele, trimiţând-o pe Violeta către constelaţia Gemenii. Aici am avut prima mare surpriză a nopţii de 6 – 7 octombrie 1992. Nu ştiu dacă o pot descifra. Iată ce a relatat călăuza:

Am o senzaţie de vomă în ciacra galbenă. Văd o mână omenească. Ţine un ceas atârnat de o cureluşă. Nu pot zări corpul omului. E ascuns în ceaţă. Mâna răsuceşte ceasul cu cadranul către mine. îl văd. Arată ora 8 şi 40 de minute.

Atmosfera care mă înconjoară este de culoare verde deschis către albăstrie.

Simt o durere intercostală, în partea dreaptă. Văd nişte scânduri care formează o punte pliantă care se ridică şi coboară. Acum, puntea se strânge sul şi reapare mâna omenească Parcă iese dintr-un perete. Îmi arată palma deschisă. În ea se află o cheie mare şi două semicercuri intersectate (unul e mai mare, celălalt mai mic). Mâna dispare şi nu mai văd nimic.

Am trecut la Balanţa. Violeta:

Văd o piramidă de culoarea sură, care îşi schimbă culoarea către verde deschis. Piramida este foarte veche. Prin centrul ei, de sus în jos, trece o rază. Nu e rază. E un canal prin care curge ceva albastru. Am o senzaţie de umflare exagerată. Parcă aş fi băut foarte multă apă. În faţă, văd un castel medieval, prăvălit pe o parte. În spatele lui se vede ceva verde. Nu ştiu ce este. Simt o fierbinţeală puternică în mâini. Îmi ard mâinile până în zona cotului. Mă cuprinde un somn puternic. Mi-e foarte somn.

Am scos călăuza din starea de somn. După o pauză, am lansat-o către constelaţia Lebăda, poate cea mai frumoasă constelaţie din emisfera boreală. Eram nerăbdător să-i aflu dezvăluirile. Credeam (şi continui să cred) că oamenii înaripaţi din diferite mituri îşi au originea în planetele ce înconjoară stelele din Lebăda. Mai mult. Lebăda are formă de cruce, iar simbolul crucii este cunoscut pe teritoriul Geto-Daciei de circa 5.000 de ani. Ulterior, creştinii l-au luat drept semn sfânt. E un păcat că naziştii au procedat la fel, preluând şi pângărind cu sânge, zvastica, crucea care apare în zona Ardealului încă din mileniul doi (poate, chiar, trei) înainte de Cristos. Trebuie să facem ceva pentru reabilitarea acestui simbol naţional şi omenesc. Face parte din zestrea întregii omeniri, aparând la majoritatea popoarelor ariene. Violeta a început relatarea:

Sunt cuprinsă de o deosebită încântare. Mă ridic către Cer, trecând printr-o atmosferă colorată verde deschis, apoi galben pal irizat. Am ajuns la o rază de

lumină. În faţa mea, se mişcă un punct strălucitor. Simt că trec în altă dimensiune. Cineva, pe care nu-l văd, mă ridică peste un obstacol invizibil. Mă ţine sub un fel de scut sau aripă. Nu-l văd, îl simt. Sunt sub un fel de aripă, în partea dreaptă a ocrotitorului. Sub picioare, e cosmos, cu stele. Deasupra, tot stele. Departe, către stânga, se vede o planetă ca Pământul. Stau, acum, pe sol. E un teren gol. În faţă, văd construcţii. Sunt în formă de segmente de ceas. Câteva sfere mici şi roşii zboară pe deasupra mea. Mă ating şi mă ridică. În lateral, văd un disc rotitor, mare. Zbor.

Văd, de sus în jos, un oraş mare, cam ca Bucureştiul. Pereţii clădirilor sunt acoperiţi cu iederă de culoare maro închis, verde închis şi albastru. Sunt pe un disc care se roteşte de la stânga către dreapta. E de culoare albă. În jur e totul negru. Mă ridic în picioare şi am senzaţia că am spart ceva cu capul. Trec printr-un fel de canal. Ţâşnesc dintr-o fântână. În faţă, e o construcţie stranie, de culoare albă lângă ea, văd un lac cu apă obişnuită. Din lac a scos capul o broască ţestoasă foarte mare.

Construcţiile sunt în formă de triunghiuri. Nu sunt şi de aceeaşi mărime. Forma şi mărimea triunghiurilor variază. Simt o lovitură direct în creier. Cineva îmi umblă în creier. Nu-mi place.

Am făcut ceea ce se face în aceste cazuri: Fuga, înapoi! Violeta a ieşit din transă foarte obosită. O obsedau semnele văzute în zona Gemenilor ceasul care indica ora 8 şi 40 de minute, cheia şi semicercurile. Pe mine mă frapaseră triunghiurile. Simbolic, un triunghi cu o jumătate haşurată reprezintă Muntele Ascuns. Violeta a încercat să-mi descifreze semnele din Gemenii. Cheia simbolizează „desluşirea”, o dezvăluire a unei taine. Ceasul poate reprezenta o anumită perioadă de timp, marcată de acele orar, minutar şi secundar. Greu însă de stabilit exact perioada. Poate fi opt ani şi patruzeci de zile, poate fi opt luni… Şi aşa mai departe, supoziţiile au curs. Fără rezultat N-am dat niciun fel de atenţie semicercurilor. Era deja ora două noaptea, aşa că am trecut la somn.

Fiecare cu grijile şi frământările lui.

Veghetorii mitici veneau din Vega?

Am adormit greu. Aveam şi motive. Semnele din Gemenii păreau să mă privească şi pe mine. Sunt născut în zodia Gemenilor, într-un cătun neînsemnat din nordul Moldovei. Mama m-a născut şi m-a moşit singură, scăldându-mă în lapte turnat dintr-o oală neagră. Cunosc bine faptele deoarece, ulterior, am mâncat lapte din aceeaşi oală. Fiind primul băiat născut viu din familie, tata hotărâse să mă boteze Decebal. Ceva i-a schimbat gândul pe distanţa dintre casă şi primărie, astfel că numele meu a căpătat o configuraţie bizară: zece litere diferite, împărţite în două grupe egale, reprezentând anagrama aproximativă a stelelor sub care m-am născut – Castor şi Polux. Această curiozitate m-a frământat încă de la primul contact cu astronomia, dar nu i-am dat de cap. O întâmplare ca multe altele…

În dimineaţa zilei de 7 octombrie 1992, m-am trezit greu. Mai precis, soţia a depus ceva eforturi pentru a mă trezi. Abia în jurul orei opt a reuşit să mă „extragă din scutece”. Şi nu cu rugăminţi. Mi-a relatat că Violeta nu putuse dormi, se trezise în jurul orei şase şi făcea complicate calcule pentru a lămuri enigma ceasului din constelaţia Gemenii.

Pe la opt şi un sfert, am intrat cu toţii în bucătărie, pentru a servi gustarea de dimineaţă. Am flecărit de una şi de alta, am emis noi ipoteze cu privire la semnificaţia ceasului. Pe mine nu mă mai interesa. Îmi intrase în cap un nou cui: să sondăm steaua Vega din constelaţia Lira, pe motiv că se află chiar în zenitul bolţii cereşti. Cum până la ora zece, când trebuia să mergem la o bibliotecă, mai aveam timp, am rugat-o pe Violeta să încercăm şi acest experiment. A fost de acord să reintre în transă pentru a „sonda” Vega, aşa că am reluat aventura galactică. Iată ce a povestit moldoveanca:

Simt o durere care coboară din ceafă către omoplatul stâng, apoi către zona mijlocului, de unde o ia pe partea dreaptă a corpului. Mă înconjoară o atmosferă vernil

deschis. Peste mine este proiectată o lumină slabă. Doi ochi mă privesc cu atenţie. Acum, mă priveşte numai ochiul stâng şi simt dureri în ficat şi stomac. Urechea stângă mi s-a înfundat complet.

Simt o senzaţie de uimire, de nedumerire. Sunt iarăşi sub cele două lumini slabe de la început. Sunt indecisă. Nu ştiu încotro s-o apuc.

Vega! Violeta, Vega!

Am mari dureri în frunte, din centru către urechi. Puncte strălucitoare apar şi dispar. Durerea se mută în ochiul stâng. Întreg corpul e cuprins de o senzaţie de greutate. Atmosfera e de culoare verde-albăstrie, cu fine irizaţii de galben. Greutatea din corp se adună în zona spatelui.

O spirală apare în jurul meu. Ca un şarpe. E chiar un şarpe care se răsuceşte în jurul meu. Nu-mi este frică Este un şarpe bun. În faţă, trei puncte strălucitoare au format un triunghi. Greutatea se mută pe piept şi răsuflu foarte greu. Şarpele se roteşte tot mai aproape de mine. Are gura deschisă, ochii cenuşii. Acum, şarpele se retrage sub picioarele mele, într-o fântână. Mi-a dispărut greutatea de pe piept

Apare Soarele, cu nişte raze foarte frumoase. Curios! Pot privi Soarele şi razele fără să mă orbească Nu simt căldura lor. Nu dau căldură, deşi sunt luminoase. Din stânga Soarelui, apare din nou şarpele care se transformă într-un animal bizar. Un patruped cu blană, cam ca un câine. Apoi, se transformă într-un hipopotam care se retrage în fântâna din stânga Soarelui. Fântâna se închide cu un cilindru şi dispare.

În centrul Soarelui, a apărut o figură de om. E foarte mică. S-a aşezat pe un scaun, cu mâinile pe genunchi, cu palmele în sus. Îi văd şi aura energetică şi mâinile lui radiază. Întinde mâinile în părţi şi picioarele pe scaun. Acum, omul din Soare se răsuceşte cu tot cu scaun către dreapta. E cu spatele la mine. Se ridică. Întinde mâinile în părţi, cu palmele desfăcute. Desface şi picioarele. Din palme ţâşnesc raze de lumină îi văd aura.

Omul are figură de alb, păr blond, lung, ochi albaştri, nas vulturesc. Poartă cămaşă albă şi pantaloni încinşi cu o curea metalică. Prin piciorul stâng îi circulă un curent de culoare neagră. Începe din ficat, continuă în picior şi iese prin laba piciorului, în forma unei săgeţi care îşi schimbă culoarea în galben.

Acum, omul, cu braţele şi picioarele desfăcute, se roteşte cam ca la centrifuga pentru aviatori.

— Zboară. A ieşit din roata Soarelui. Se roteşte prin aer cu mâinile şi picioarele desfăcute. Se întoarce cu faţa către mine şi îndreaptă palmele. Cămaşa i s-a transformat în zale. Din palmele sale vine căldură şi un curent. Palmele mele sunt deja legate cu ale lui prin acest curent. Mişcă palmele într-o parte şi alta. îl urmez întocmai. Îi privesc încălţămintea: e metalică şi are zimţi. Totul se petrece într-o deplină linişte iar culoarea care ne înconjoară este verde deschis.

Peste Soare a trecut o dungă roşie, de la stânga către dreapta. Omul a dispărut. Pe un fond violet, văd un ochi stâng al unei persoane. Are gene, sprâncene şi este de culoare neagră. Ochiul dispare, iar culoarea se schimbă în albastru verzui. Merg cu spatele înapoi, prin tunelul albastru-verzui. Reapare ochiul. Simt un tremur puternic în picioare. Mâna dreaptă îmi amorţeşte. Ochiul continuă să mă privească. Tunelul devine albastru închis. Continui să merg cu spatele prin tunelul care devine albastru violaceu. Tremurul din picioare mi-a dispărut. Simt senzaţia de balans, ca pe un vapor. Mi-e greaţă.

Am scos călăuza din transă, pentru a pleca la bibliotecă. Era, după părerea mea, cam zece fără un sfert. În timp ce mă îmbrăcam grăbit, am aruncat ochii pe ceasul aflat pe masa de scris. Ceasul meu de mână, scos şi pus pe masă în seara precedentă, arăta ora 8, 39 de minute şi 40 de secunde. Nu mergea. Se oprise. Am simţit un început de emoţie Am chemat soţia şi pe Violeta să vadă. În timp ce toţi trei admiram minunea, secundarul a început să se mişte, a parcurs 20 de secunde şi s-a oprit exact în dreptul cifrei 12, marcând ora 8 şi 40 de minute. Nicio secundă în

plus ori în minus. Nevastă-mea a rămas blocată, eu cugetam cam care ar putea fi explicaţia, iar Violeta a spus: Clar! Acesta era răspunsul! Ora 8 şi 40 de minute.

Am realizat, mai apoi, că, inconştient, insistasem pe lângă Violeta să reluăm experienţele, să o „lansez" către constelaţia Lira. Începusem experienţele în bucătărie, în jurul orei 8 şi 40 de minute. Acesta era semnalul din Gemenii: Căutaţi în Vega, la ora 8 şi 40 de minute!

Ce văzusem? Un şarpe. Mitul biblic afirmă că şarpele ar fi corupt-o pe Eva să guste din pomul cunoaşterii (devenit, mai apoi, în mod inexplicabil, măr). Cartea lui Enoh, însă, susţine că unul dintre veghetori, Gadriel, e cel care a ispitit-o pe Eva. Desigur, afirmaţiile sunt cam ilogice. În vremea lui îared, când veghetorii au coborât pe Ardis, vârful muntelui Hermon, pentru a-i civiliza pe oameni, Eva era, în cel mai bun caz, bunică. Fusese deja coruptă. De altfel, nu e singura inadvertenţă din mitul biblic. Greşeli de acest fel, introduse de oameni, sunt cu duiumul. Alături de ele, însă, găsim şi mari adevăruri astrale, prezentate, fie cifrat, fie deformat de imaginaţia oamenilor primitivi, martori la evenimente. Oricum, cititorul zilelor noastre poate recunoaşte cu uşurinţă descrierea unor aparate de zbor (rachete, avioane, elicoptere) arme moderne (tancuri, maşini blindate, bombe cu efect similar celor atomice), mijloace paranormale de vindecare (farmece, descântece etc.) şi multe altele.

Ce mai văzusem noi? Un om asemeni nouă care, se pare, a încercat să ne transmită un mesaj. Veghetorii cereşti, descrişi de Enoh, semănau cu pământenii, erau chiar compatibili cu noi din anumite puncte de vedere (sexual, cu siguranţă) şi aveau un comportament similar nouă, oamenilor din acest secol. Cuvântul veghetor derivă de la starea de veghe. Dar, de ce nu şi de la Vega? Nu mă hazardez mai departe. Timpul ne va spune destul de curând care este adevărul.

Nedumeririle lui Toma Necredinciosul

Recunosc faptul că am ceva din firea lui Toma Necredinciosul. Aşa m-am născut Nu împlinisem încă cinci

ani, când l-am întrebat pe preotul din satul natal: Cine l-a făcut pe Dumnezeu?

Profesia de spion şi contraspion militar, pe care am practicat-o timp de 18 ani, mi-a întărit trăsăturile în această direcţie. Nu cred nimic până nu verific foarte atent Călătoriile spaţiale făcute de Violeta nu m-au convins, deşi multe lucruri se potrivesc. Deşi multe minuni par să aibă o explicaţie logică. Sunt reticent până şi cu cele care au fost deja explicate.

După zile de experienţe, nu eram încă convins. Cugetam că Violeta ar fi putut scoate imaginile din subconştient, din viziunile care nu au nimic comun cu spaţiul sondat Căutam noi teste care să-mi confirme în planul fizic cele spuse de ea.

Într-una din zile, în timp ce meditam obosit după o zi de muncă la câmp (am o grădină la ţară pe care o lucrez singur), Violeta m-a luat prin surprindere. Ştiind că nu accept niciun fel de tratament prin mijloace paranormale, nu m-a întrebat nimic ci mi-a pus direct mâna în ceafă întrebându-mă:

— Eşti în zona stelei Vega! Spune ce vezi şi ce simţi!

Curios lucru! Prin faţa ochilor mei închişi a început să se deruleze un peisaj montan pe care nu-l mai văzusem vreodată. Şi mai curios e faptul că mă deplasam vertical prin aer, fără să fac vreo mişcare. Treceam printre două splendide masive muntoase, împărţite de un mic râu, pe care-l vedeam curgând sub picioare. La un moment dat, pe masivul din stânga, a apărut o statuie imensă. În situaţia dată, nu ştiam să definesc îmbrăcămintea care acoperea imensa statuie, de bărbat. Violeta mi-a şoptit: O togă. Aşa era, o togă acoperea umerii bărbatului. Eram uimit că ea vedea exact aceleaşi imagini pe care le vedeam şi eu.

La un moment dat, masivele muntoase s-au deschis într-o splendidă vale înverzită, în care apărea o clădire din calcar alb. Nu era înaltă. Numai două etaje, acoperite cu un şir de emisfere. În faţă, un parc în formă de paralelogram, bine îngrijit, plin de flori. Violeta vedea aceleaşi imagini, însă răsturnate, în oglindă. În mod

normal, fiind în spatele meu, ar fi trebuit să recepţioneze exact ca mine. Numai că treaba nu stătea aşa. De exemplu, eu vedeam râul curgând către mine, în timp ce ea îl vedea plecând de la ea către mine.

Am tras concluzia că aveam de a face cu o simplă transmitere telepatică a unor imagini văzute ori imaginate de călăuza moldoveană. Şi am căutat în continuare noi teste de verificare. Iată câteva şi rezultatele lor.

Ştiam că Violeta nu are habar de istoria şi geografia României. Ca atare, în stare de transă, i-am spus următoarele: Suntem în anul 106, era noastră, în Munţii Grădiştea Muscelului. Spune ce vezi şi ce auzi? Ce a relatat Violeta? Interesant!

Văd un sat de munte. Casele sunt din lemn, cu temelii de piatră. În piaţă, văd femei agitate. Sunt îmbrăcate astfel: opinci, colţuri de lână, fuste înflorate, cămăşi albe. Toate au pe cap marame. Intru într-o casă. E foarte modestă. Bănci de lemn. Laiţe acoperite cu ţesătură. O cofă de apă. În casă văd icoana Maicii Domnului.

Ies afară. Pe versantul munţilor, sunt mulţi tauri negri. O ploaie de fluturi albi cade peste ei. Nu rămân din tauri decât oasele albe.

Pe un platou retezat, văd o carcasă de rachetă, cam ca acelea folosite în parcuri de distracţie pentru copii. Într-adevăr, mai mulţi copii se joacă prin carcasă. E goală pe dinăuntru. Nu are motor.

Afară e soare, zi. Satul de munte este străbătut de cărări pietroase.

Aproape că m-am bucurat, că am prins-o. Într-o casă de geto-dac nu putea apare icoana Maicii Domnului. În rest, mă uimise prin acurateţea descrierii. Poate şi prin simbolistica luptei dintre taurii negri şi fluturii albi (înlocuirea cultului taurului ceresc cu un nou cult). Maica Domnului însă, nu putea apare în Dacia anului 106 era noastră. Am trăit cu această părere câteva luni. Mai precis, până în aprilie 1933, când i-am cunoscut pe domnul Gabriel Gheorghe, un pasionat şi foarte pregătit cercetător al trecutului neamului, fondator al Societăţii Getica şi

redactor al revistei cu acelaşi nume. Probele aduse de domnia” sa m-au convins: geto-dacii practicau cultul lui Crişna (Cristos) cu două mii de ani înainte de fondarea creştinismului. Concomitent, cultul Maicii Domnului era practicat sub forme diferite, Maica Geea, Pământul. Poate, cred eu, şi sub alte forme, rămase în mitologia românească sub denumirea de Sfânta Miercuri, Sfânta Vineri (Venus, Venera, Paraschiva), Sfânta Duminică.

Aflând aceste lucruri, am trecut la răsfoit caietul pe care notasem multe alte experienţe făcute cu Violeta. Şi, stupoare! Iată ce a relatat Violeta când i-am pronunţat cuvântul Vineri:

Văd marea de culoare albăstrie. O coastă de pământ intră în mare. Valurile se sparg de ea. Pe mal, e un oraş medieval, cu case foarte frumoase. Cineva îmi pune în faţă o carte foarte mare. A întors o filă. Se schimbă spaţiul. Îmi face semn să răsfoiesc. Mişc fila şi apare icoana Maicii Domnului. Şi e scris ceva: Capus 12 sau Sapus 12. O altă filă: din ea apare o broască ţestoasă vie. O altă filăun oraş vechi. Altă filă: răsare Soarele. Altă filă: un gard viu înconjură o casă acoperită cu olane roşii, vechi. Altă filă: un oraş modern, dar nu nou. O femeie are pe umeri un coş de struguri. În spate, e un pod peste un râu şi câteva palate veneţiene.

În continuare, apare o femeie cu rochie lungă, de Culoare roz cu albastru şi spatele decoltat. Este blondă şi tristă. Se întoarce cu spatele. Merg pe stradă, prin apă. Peste tot curge apă. Urc pe o scară. Lângă mine, apare roata vieţii, aşa cum e desenată în cărţi. Se roteşte. O jumătate din roata vieţii e cufundată în apă. Văd o fetiţă mică (ştiu că o cheamă Liza), stând în faţa unei case bogate.

Aerul începe să tremure. Se schimbă spaţiul. Bizare imagini în cele şase fi-le, nu? Greu de descifrat?! O adevărată provocare pentru maeştrii în mistică. Eu nu mă hazardez. Constat şi consemnez. De fapt, simt că acesta e rolul meu.

O altă experienţă la fel de enigmatică Am pronunţat

numele miticului Prometeu cel iubitor de oameni, înlănţuit de Zeus pentru bunătatea arătată muritorilor. Violeta cunoştea mitul însă nimic din el nu apare în relatare:

Intru într-un vârtej care coboară într-o fântână albăstrie-violacee, cu pereţii negri. Cilindrul fântânii face o curbă către stânga şi dispare. Mă trezesc pe nisip. Lângă mine e roata vieţii, cu semnele zodiacului pe ea. Stă nemişcată. O înconjur şi o studiez. În faţă, îmi apare o faţă stranie, fără corp. Nu e om. E numai cap şi gât Are păr rar, ţuguiat către spate (ca o coamă sau moţ?), urechi mari, ochi de mărimea unui măr. Nu are nas. Are, însă, o urmă de nas. Nu are deloc gură Nici măcar o urmă de gură. Poartă ochelari mari.

Apare o mână care împinge roata vieţii şi aceasta începe să se rotească. Se roteşte uniform. Am senzaţia că mă apasă o mare greutate. Mă ridic.

Prometeu pe post de extraterestru, materializat numai parţial, era greu de bănuit chiar şi de un fantast ca mine. Iar chestia cu punerea în mişcare a roţii vieţii e de-a dreptul fantastică! Nu mă pronunţ. Trebuie să studiez mai departe.

O altă încercare de verificare a Violetei. Atlantida. Răspunsul: Din apă ţâşneşte o rachetă subţire, ca o săgeată. Cerul e albastru deschis, în urma rachetei care zboară, rămâne un fum. Apa se linişteşte. Simt, însă, că de sus picură apă. Şi mai simt o stare de nostalgie. O figură omenească îi văd fruntea, nasul, ochiul stâng care mă fixează. Atmosfera e de culoare verzuie. Marea rămâne sub picioare. Zbor către nişte munţi.

După multă cugetare, am hotărât s-o încui pe Violeta. Aveam, credeam eu, nişte elemente de verificare în planul fizic. Am pronunţat cuvântul Oroles. Răspunsul:

Văd munţi goi, cu vârfuri rotunde. În partea stângă, e o mare. Pe munţi, sunt statui de piatră. De piatra muntelui, sunt lipite cruci.

Îi văd pe Cristos şi Maica Domnului. Sunt vii. Aura luminează. E bleu-verzuie. Simt senzaţie de durere în creştet. Mâinile, până la cot, îmi înţepenesc. Simt

înţepături în buricele degetelor şi în picioare.

În ce constă minunea? Dintr-o mie de români, e greu să găseşti unul care să ştie cine a fost Oroles. Cât despre basarabenii formaţi la şcoala rusă…

Am auzit pentru prima dată de această căpetenie geto-dacă în 1971, la Mangalia, unde lucram la o unitate de marină. Pasiunea pentru trecutul neamului mă împinsese către muzeul local, unde ghidul mi-a povestit pe îndelete istoria celor trei căpetenii geto-dace din Dobrogea (Oroles, Dapyx şi Zyra XIX). În Dobrogea, există mare, există munţi rotunjiţi (masivul Hercinic), există lăcaşe de cult din primii ani ai creştinismului (complexul monahal Basarabi). E greu să-mi explic cum a putut Violeta să ghicească aceste lucruri. Cât despre Iisus Cristos şi Maica Domnului, vii, pe teritoriul Dobrogei, nu ştiu ce să cred.

Multe alte minuni au rezultat din experienţele făcute cu această călăuză paranormală. Recunosc faptul că nu înţeleg mare lucru din ele. S-ar putea să fie ceva foarte important. Nu exclud nici posibilitatea unor simple imagini fără conexiuni cu fenomenele studiate. Când, însă, apar foarte dese coincidenţe, bunul simţ ne dictează să nu le considerăm simple întâmplări.

Desigur, în faţa atâtor minuni, eşti tentat să cazi în misticism. Nu e şi cazul meu. Sunt mult prea călit în fapte şi fenomene mai puţin înţelese de oamenii de rând, pentru a aluneca pe panta cea mai uşoară. Pe panta supranaturalului, adică. La fel ca Toma, cer să văd, să simt, să măsor, pentru a crede. Asta nu înseamnă că fenomenele la care am asistat nu m-au intrigat Ele mi-au ridicat o seamă de nedumeriri pe care, sper, le voi putea lămuri în timp. Poate că în viitoarele cărţi. Nu sunt foarte sigur.

Şi când nu ştii ceva, e bine să nu inventezi. Avem şi aşa destule gogoriţe prezentate cu titlul de adevăr.

TRĂIM În VREMEA DE APOI.

Doar vechea rădăcină dacă…

Trăim în vremea de apoi. Totul e răsturnat în această ţară. Politicienii fac afaceri. Oamenii de afaceri fac politică. Preoţii au intrat în politică ori au deschis cârciumi.

Serviciile secrete scriu ziare. Jurnaliştii fac munca serviciilor secrete. Numai ţăranii şi muncitorii au rămas la rosturile lor, menţinând societatea în viaţă.

Trăim în vremea de apoi. Un lup cere iertare Cerului pentru tot ce se întâmplă în jur. Oamenii sunt prea ocupaţi cu măruntele lor nimicnicii ca să mai poată înţelege. Au recăzut în stadiul de turmă. Acceptă orice lovitură fără niciun fel de împotrivire. Fără cea mai mică zvâcnire de demnitate omenească.

Trăim în vremea de apoi. Noi, urmaşii celor mai viteji şi mai drepţi dintre hiperboreni, acceptăm fără crâcnire jigniri, umilinţe, nedreptăţi personale şi naţionale. Nici nu murmurăm când ni se impun măsuri imorale şi nedrepte. Nu ridicăm glasul când maidanezi veniţi de aiurea ne insultă sfinţii şi martirii neamului. Suntem beţi de sloganе şi lozinci idioate, fără corespondent în realitatea vieţii noastre. Ne sfâşiem între noi, cu ochii legaţi de minciunile celor care vor să ne stăpânească prin dezbinare. Am uitat calea către Cer şi către Maica Primordială. Şi calea către Oameni. Am ajuns asemeni copacilor uscaţi. Creştem în noi uitările de Credinţă, de Neam şi de Ţară. O singură scânteie de speranţă mai avem în noi:

Doar vechea rădăcină dacă îşi plânge floarea către Cer, Cerşind o lacrimă săracă, Să-i ude Neamul… Lerui Ler…

De atâta silnicie, minciună şi sărăcie ne-au plecat feciorii, aiurea. Poate că au fost şi slabi de înger, de-au luat calea pribegiei, din America şi până-n Australia. Mai sigur e că şi-au pierdut Credinţa. Că nu mai aud chemarea Cerului. Nici a Geei. Nici a Maicii Românii. Ştiu că foarte mulţi dintre ei îmi citesc cărţile. Le cer cu insistenţă din SUA, Germania, Franţa, Italia, Spania, Finlanda, Suedia etc. Asta înseamnă că în ei nu s-a stins încă scânteia geto-dacă. Că mai păstrează firul de argint către visata, mândră ţară, cu neam şi vise neînvinse. Că ar vrea să mă creadă, dar nu pot Au fost învăţaţi de propaganda CIA, MOŞ AD, KGB ori a altor servicii secrete străine că spionii români sunt nişte bestii. E greu să le demonstrezi contrariul. Nici

nu voi încerca. Pe mine poate să nu mă creadă. Pe Maica însă, nu au dreptul s-o pună la îndoială:

Din margini aspre, de pustie, Privesc la drumul care vine. Trec oameni, nimeni nu mă ştie şi nicio veste pentru mine…

Stau singurică, stâlp de patimi, în calea vântului sinistru şi am umplut cu-amare lacrimi Un Prut întreg şi înc-un Nistru.

Sunt Mama voastră-adevărată! Nu v-amintiţi de vechi ocine? în vise, chipu-mi nu s-arată? De ce-aţi uitat, copii, de mine?

De ce-aţi uitat de Mama voastră, Ce v-a purtat pe dulci coline, în doina noastră, cea albastră? De ce-aţi uitat, copii, de mine?

Vă chem încet, cu blânde şoapte, Privind pustia prin fereastră, în inimă îmi plânge-o noapte…

De ce-aţi uitat de Mama voastră?

Un scriitor profesionist care mi-a citit cărţile mi-a mărturisit că, la unele pasaje, a plâns. Ulterior, alţi cititori, mi-au confirmat că o deosebită tensiune îi cuprindea ori de câte ori puneau mâna pe cărţi. Nu mi-a fost uşor să le scriu. Nu le-am scris cu mintea. S-ar fi simţit Le-am scris cu inima. Cu o părticică din Inima Daciei libere. M-au durut şi pe mine. Poate, chiar, mai mult decât pe unii cititori.

Am plâns cu lacrimi tăinuite… Duşmanii, nevăzând durere Pe faţa fiarei chinuite, S-au îngrozit de-a mea putere…

N-am crescut şi n-am trăit deloc uşor. Clişeele prezentate de propaganda bubulă nu au nimic de a face cu viaţa spionilor şi contraspionilor români. Nu doresc nici celui mai cumplit duşman să treacă prin ce am trecut eu în această viaţă. Poate că, în taină, le doresc celor care mă invidiază să trăiască o singură zi din viaţa mea. O zi din miile de zile pe care le-am trăit în ultimii treisprezece ani. Le va fi de ajuns.

Mi s-a părut total nedrept ca un om din atât de hulita breaslă să apere Credinţa. Spionajul şi contraspionajul nu

sunt meserii curate. Duşmanii nu pot fi învinşi decât cu mijloace perverse. Abia târziu am descoperit că pot fi doborâţi şi cu ajutorul Cerului. Până atunci, însă, am luptat după legile breslei. Nimic din ceea ce este specific breslei nu mi-a fost străin. Nu mă simt vinovat pentru aceasta. Aveam de apărat o Ţară şi un Neam. Nu importa ce sistem politic era în acea ţară. Nici ceea ce credeam eu sau neamul meu cu privire la acel sistem. Neamul meu fusese prea mic şi prea slab pentru a-şi alege liber sistemul politic şi economic. Fusese obiect de târguială între marile puteri. La Yalta, neamul meu a fost o marfă.

Când am aflat de înţelegerile Maltei m-am revoltat. De ce tot noi, Doamne?! De aproape două mii de ani nu avem linişte! Iar răspunsul care mi-a venit în minte a fost: Pentru că v-aţi pierdut Credinţa. Şi pentru că aţi încetat să fiţi bărbaţi înţelepţi şi cutezători. Am aşteptat ca un bărbat din sânul Bisericii noastre să se ridice în apărarea Credinţei. Poate că există, dar eu nu l-am văzut Am văzut însă alte lucruri. Grozave. Preoţi răsculaţi, încercând să ocupe patriarhia, să schimbe Patriarhul României. Am citit cuvintele Patriarhului: Nu am avut puterea de a fi martiri! Şi m-am îngrozit. Dacă păstorii n-au puterea martirajului, cine s-o aibă? Turma? Am văzut sămânţa discordiei semănată în Biserica neamului, pentru a o dărâma. Am văzut preoţi părăsindu-şi sarcina de apărători ai sufletelor noastre, pentru a se amesteca în politică şi afaceri.

Am citit şi citesc aproape zilnic ştiri privind decăderea unor slujitori ai bisericii. Chiar acum, când corectez manuscrisul, văd în Evenimentul zilei, pe prima pagină, o ştire stupefiantă: preotul din Trestiana – Vaslui, beat fiind, a lovit cu Sfânta Cruce un câine şi a insultat credincioşii care îl aşteptau pentru o slujbă. Mă întreb pentru a nu ştiu câta oară: Cine să apere Credinţa acestui neam? Cine să-i dea speranţă în vremurile grele prin care trecem? Se cuvine ca unul ca mine s-o facă? Am fost eu pregătit pentru asta? Ce credibilitate am eu, unul dintre cei ostracizaţi prin diversiunea din decembrie 1989?

Am aşteptat un bărbat politic serios care să se ridice

în numele Credinţei. Am privit către partidele care aveau în denumirea lor menţiunea că sunt creştine. Am rămas deziluzionat. Să foloseşti creştinismul în spectacolul politic este o blasfemie. Credinţa e ceva sfânt şi intim. Nu un spectacol mistic. Nu manifestări stradale. Piatra de încercare nu a întârziat să apară. Consiliul Europei a condiţionat primirea României în acest organism de rezolvarea problemei homosexualilor. Oribil şi dezgustător! într-o ţară cu peste un milion de şomeri, cu economia sabotată şi în declin, cu mii de copii ai străzii (poate chiar mai mult), cu pensionari muritori de foame, cu peste un sfert din populaţie trăind la limita supravieţuirii, ni se impune cu cinism desfrâul. M-am aşteptat la o reacţie de indignare din partea partidelor creştine. N-a apărut la conferinţa de presă a PNŢCD, în care s-a abordat această temă, liderii au adoptat o poziţie rezervată. De ce, oare?

Am urmărit cu uimire evoluţia Papei Ioan Paul al II-lea pe arena vieţii politice mondiale. Încă de la prima sa vizită în Polonia, am înţeles că este un mare om politic, dar un slab apărător al Credinţei. Că va face mari compromisuri morale. Că, primind misiunea să spargă frontul comunist va sparge şi Biserica catolică. Se pare că am avut dreptate. Prin bula de anul trecut, a recunoscut oficial practicile homosexuale. Motivaţia e de-a dreptul puerilă: „săracii homosexuali" se nasc aşa, cu viciul în ei, şi trebuie să-i credem. Orice psiholog va demonstra falsitatea acestei teorii. Se poate ca Papa, care se pretinde reprezentantul Divinităţii pe Pământ să nu cunoască ceea ce ştie un simplu psiholog?

În urmă cu câteva zile, am discutat cu un editor american care intenţionează să-mi publice cărţile în SUA. M-a întrebat: De ce aţi luat cu atâta viteză numai ce e rău la noi, la capitalism? De ce nu aţi luat simţul practic, iniţiativa creatoare, spiritul întreprinzător, curajul în acţiune? De ce aţi luat numai imoralitatea, dezordinea, răceala afectivă? Trăiţi prost, dar nu pentru că sunteţi săraci. Sunteţi inteligenţi şi posedaţi un înalt nivel de instruire şcolară. Aveţi o industrie, nu un morman de fiare

vechi. Am importat de la voi tractoare, autoturisme Aro, medicamente, produse chimice. Acum vă aduc medicamente. Nu mai ştiţi să le faceţi? C e cu voi?

Nu i-am răspuns americanului. Nu ştiam ce. Acum, însă, ştiu. Nu avem lideri spirituali şi politici în stare să ne scoată din mlaştina decăderii. Sunt drogaţi cu sloganul intrării în Europa, uitând cine l-a inventat şi pentru cine. Gorbaciov este autorul acestui slogan. Poate că ciolovecii săi au motive să aspire la Europa. Noi, însă, cei din Geto-Dacia, din locul din care au roit toate civilizaţiile ariene, inclusiv cele europene, suntem demult în Europa. Nu trebuie să facem niciun fel de compromisuri morale şi politice pentru a ne integra într-un organism cu preocupări atât de ciudate. Ceea ce nu ne putem da noi înşine, nu ne poate da nici Europa! Să ne dăm noi înşine cea ce ne trebuie!

Îmi face greaţă să abordez problema ridicată de Consiliul Europei. Reacţia oricărui om normal. Trebuie, însă, să clarific problema. Să spulber eventualele îndoieli semănate de alegaţiile Papei. Legile Universului sunt clare: heterosexualitate. Morala general-umană este la fel de clară. Morala creştină, idem. Mă aşteptam ca domnul Ioan Alexandru de la PNŢCD să ia atitudine în presă, la radio, la televiziune. N-a luat-o. E mai uşor să ceri impunerea credinţei creştine prin forţa administraţiei de stat, decât s-o aperi cu mijloacele credinţei. E mai uşor să participi la un spectacol religios, decât să lupţi împotriva imoralităţii celor mari şi tari.

Dacă vom face compromisuri de felul celor impuse în ultimul timp de anumite organisme internaţionale, vom fi un popor pierdut pentru eternitate. Numai noi ştim exact cine suntem, ce vrem, de ce avem cu adevărat nevoie. Noi ne ştim zestrea spirituală şi aspiraţiile! Nu „specialişti” de la mii de kilometri! Noi trebuie să hotărâm în tot ce ne priveşte. Comunismul, o ideologie născută în inima Europei, sub influenţa masonică, ne-a fost impus cu forţa. Primul născut al masoneriei, comunismul, este în prezent dezmoştenit de mama sa, pe care a deziluzionat-o. Nici nu-

l mai recunoaşte. Alt prunc a zămislit bătrâna doamnă: mişcarea transnaţională. O mişcare ce recunoaşte minorităţile, dar nu recunoaşte naţiunile. Şi asta pentru că naţiunile conservă cel mai bine Credinţa.

Nu sunt adeptul conspiraţiei mondiale împotriva României. Ştiu, însă, cu precizie că există o conspiraţie mondială împotriva omenirii. România nu este decât o mică părticică din obiectivul bubul. Învăţăturile lui Sun Ţi sunt astăzi mai actuale decât în urmă cu mai mult de două mii de ani, când au fost scrise. Câteva idei care sar pur şi simplu în ochi:

— O naţiune coruptă şi imorală poate fi înfrântă uşor. Corupeţi şi semănaţi imoralitate în rândul naţiunii adverse!

— Peştele de la cap se impute. Corupeţi mai întâi liderii! Compromiteţi-i, şantajaţi-i, aduceţi-i la ascultare!

— O naţiune care posedă o singură Credinţă este puternică. Sfărâmaţi şi divizaţi credinţa. Semănaţi lipsa de încredere în zeii locali, în lideri şi căpetenii!

Nu continui prezentarea operei strategului Sun Ţi. Intenţionez să o public în acest an, comentată de subsemnatul. Rog traducătorul acestei opere deosebite să mă contacteze pentru ce py-rig ht, prin reţeaua de difuzare a Editurii Miracol SRL, menţionată pe copertă.

Mai trebuie, oare, să afirm că împotriva firii umane se desfăşoară o campanie susţinută de ticăloşire? Că persoane şi organizaţii interesate să domine întreaga planetă lovesc în tot ce ţine de tăria firii umane, pentru a animaliza omenirea şi a o supune ca pe o turmă? Că, din păcate, viciul penetrează mai rapid decât bunele deprinderi. Că mulţi dintre cei care au ca profesie apărarea spiritului omenesc au dezertat de la post, lăsând omenirea de izbelişte? E o ironie a Sorţii ca un spion să apere morala şi Credinţa! Mă rog, ironia are şi părţile ei bune.

Eşecul lui Israel – salvarea evreimii.

Acest subtitlu va şoca puternic. Îmi va aduce nenumărate înjurături. Şi totuşi, evreii înţelepţi îl vor

înţelege şi l vor aprecia la justa lui valoare.

Nu sunt nici filo-evreu, nici anti-evreu. Nu am nimic personal cu evreii, îi compătimesc pentru suferinţele şi umilinţele îndurate timp de două mii de ani. Niciun alt popor de pe planetă n-a trecut prin atâtea suferinţe, păstrându-şi Credinţa de neam. M-am opus în scris, în presa românească, apariţiei unui nou curent anti-evreiesc în România. Şi nu din frică. Ori din calcul. Nu mi-e frică de evrei. Nici nu am nevoie de ei pentru a supravieţui. M-am opus pentru că aşa în i se părea normal şi omenesc. Pentru că îi cunosc bine. La noi, în Moldova de nord, au trăit cei mai mulţi evrei din România.

Am copilărit între evreii din Iaşi. Am cunoscut mulţi dintre ei, de vârste şi de profesii diferite. La vârsta de zece ani, am fost îngrijit în spital de o studentă evreică. Mai rar aşa comportament la un cadru medical faţă de un bolnav! Mama mea, bolnavă deosteoporoză, a fost salvată de la amputarea unui picior de către un medic evreu. Nu spun toate astea în scop biografic. Subliniez faptul că evreii sunt, de regulă, oameni de treabă. Că nu au în genele lor ceva în plus ori în minus care să-i indice drept criminali, mâncători de creştini sau alte asemenea.

Mai mult, printre evrei sunt destui creştini. La un şpriţ cu un asemenea evreu, am auzit cele mai interesante bancuri. Unul dintre ele merită reprodus, căci are un înţeles deosebit de profund:

Fiul lui Iţic i-a produs o mare durere: s-a creştinat. Disperat, Iţic merge la rabin şi sejeluie:

— Vai, rabi, mare necaz pe casa mea! Fiul meu s-a creştinat.

Înţeleptul rabi şi-a mângâiat barba. Să-i spună? Să nu-i spună? În sfârşit, s-a decis:

— Iţic, şi eu am avut un fiu. L-am pierdut S-a creştinat.

— Vai, rabi, ce durere! Şi ce ai făcut?

— Am mers la Domnul Dumnezeu şi m-am plâns de durerea mea. Şi Domnul Dumnezeu mi-a spus:

— Rabi şi eu am avut un fiu. Unul singur. Şi s-a

creştinat.

Comunitatea evreiască din România s-a constituit într-un timp îndelungat. Nuchiar atât de îndelungat cum afirma mai zilele trecute domnul Ion Iliescu. Oricum, e vorba de cel puţin două secole. De ce au venit evreii la noi? Aveau intenţii ostile ascunse, cum afirmă unele curente politice ori religioase? Sau au venit pentru a scăpa de teroarea la care erau supuşi în alte ţări? De prigoana religioasă, în primul rând? Înclin să cred că acesta este adevărul: Evreii au venit la noi pentru a scăpa de prigoană. Iar noi i-am primit fără rezerve. Aşa cum am primit pe husiţi, pe sârbi, pe polonezi, pe lipoveni etc. România creştină a fost o oază de siguranţă şi de toleranţă.

Majoritatea scriitorilor evrei pe care i-am citit subliniază faptul că pribegia, umilinţele, prigoana la care au fost supuşi evreii a avut şi efecte pozitive: le-a dezvoltat spiritul speculativ, atât în sens spiritual cât şi material. Aşa se explică faptul că mulţi evrei şi-au pus amprenta pe filosofie, psihologie, teologie, finanţe etc. De asemenea, prigoana i-a întărit spiritual, i-a legat de Credinţa naţională, i-a unit în suferinţă. Comunităţile evreieşti din exil au constituit adevărate modele de unitate şi solidaritate etnică.

Evreii din România nu au făcut excepţie. În ultimele două secole, evreii din ţările române au trăit şi acţionat conform regulii menţionate. Majoritatea erau ştiutori de carte şi asta a însemnat acces la anumite profesii şi îndeletniciri rentabile. Au fost comercianţi abili, arendaşi (unii, nemiloşi!), medici, profesori, savanţi, muzicieni, scriitori. Desigur, au fost destui care au rămas la nivelul de simpli meşteşugari: cizmari, croitori, tinichigii etc. Un amic de-al meu, medic, are un anuar al Societăţii Socec, din anul 1913, în care sunt prezentaţi oamenii de vază (comercianţi, primari, notari etc.) din toate localităţile Principatelor Române. O simplă trecere în revistă a acestora, mi-a întărit ideea exprimată mai sus.

În nordul Moldovei, evreii au excelat în comerţ. Au fost atât de faimoşi în acest domeniu, încât nu mă pot opri

să nu relatez un banc. Sper să le placă şi flăcăilor cu ochi albaştri.

Într-o zi din „epoca de aur”, un cetăţean bântuia magazinele goale, întreba: Aveţi carne? Aveţi măsline? Aveţi lămâi? Aveţi scrumbii? La fiecare răspuns negativ înjura mascat: Dar-ar boala în cine ştiu eu! Doi flăcăi cu ochi albaştri, vigilenţi, îl invită pe cetăţean la o secţie de miliţie, îi pun în faţă o coală de hârtie şi un pix, invitându-l:

— Scrie! Scrie pe cine tot înjuri!

Cetăţeanul răspunde:

— Cum pe cine? Pe Hitler! A omorât evreii, de nu mai găseşti un negustor priceput în toată România.

Cei doi vigilenţi s-au privit stupefiaţi.

— Bine, omule, poţi pleca, a spus unul dintre ei.

— Nu, nu! a răspuns cetăţeanul. Puneţi voi mâna pe pix şi scrieţi ce-aţi gândit!

Fără glumă, evreii au fost buni comercianţi. Cum hoţii şi comercianţii au un singur zeu, Hermes, unii comercianţi au căzut în păcatul speculei, lipsei de înţelegere şi milă pentru consumator etc. De aici şi ideea exagerată că absolut toţi evreii sunt speculanţi.

O axiomă ne spune că nu există niciun fel de reacţie fără o acţiune prealabilă. De altfel, nici nu era nevoie de o axiomă pentru a înţelege aşa ceva. Bunul simţ era suficient. Pornind de la această constatare putem înţelege bine cum şi de ce au apărut în România atitudini antievreieşti (nu antisemite cum, greşit, se afirmă).

Comunităţile evreieşti au avut şi au încă oile lor negre. Faptele acestora, deranjante pentru populaţia băştinaşă, au creat (şi mai creează reacţii negative la adresa întregii comunităţi. Aici este greşeala: reacţia nu este canalizată către cel care păcătuieşte într-un mod sau altul. O simplă regulă de drept ne spune că fiecare individ matur răspunde pentru faptele sale. Nimeni nu poate răspunde pentru faptele părinţilor, fraţilor, strămoşilor, rudelor ori conaţionalilor. Cam această regulă trebuie aplicată pentru evreii din România.

Fraţii Fischer, evrei, arendaşi sângeroşi de pe moşiile

din nordul Moldovei, nu împărţeau venitul cu amărâtul de Samy, mărunt negustor în Piaţa Halei din Iaşi. Reacţia de revoltă a ţăranilor moldoveni răsculaţi nu a atins însă pe fraţii Fischer, apăraţi de autorităţi, ci au distrus dugheana amărâtului de Samy. E kosher? Nu! Deloc!

Un alt exemplu. Elena Wolf, evreică, amanta destrăbălatului rege Carol al II-lea, dicta de la înălţimea poziţiei sale tot felul de măsuri ilegale şi bestiale. La cererea ei, mai mulţi legionari au fost sugrumaţi în închisoare, fără judecată. A atins-o reacţia răzbunării legionare? Nu! Răzbunarea a căzut tot pe capul amărâţilor.

Şi încă un exemplu. Ridicarea lui Hitler la putere şi înarmarea Germaniei naziste s-a făcut, printre altele, cu finanţe avansate de unii magnaţi evrei. Amanta lui Hitler, Eva Braun, era evreică. Au ajuns, cumva, acejtia în lagărele morţii? Nu!

Părinţii mănâncă aguridă şi copiilor li se strepezesc dinţii, spune un proverb românesc. În cazul evreilor, proverbul trebuie adaptat: Unii au săvârşit măgării şi alţii au suferit pentru ele. Şi unii şi alţii erau evrei. Iată că mitul unităţii evreilor s-a dovedit, în ultimul secol, fals. Unitatea etniei a scăzut mereu, ca sub un blestem. Era atât de uşor pentru Eva Braun să-l lichideze pe Hitler! N-a făcut-o? De ce?

Răspunsul ni-l dau mulţi evrei înţelepţi. Voi cita în primul rând pe Arthur Koestler, autorul cărţii Al treisprezecelea trib – KAZARII:

„Ceea ce-i distinge pe evreii din diaspora ca o categorie specială printre arienii în mijlocul cărora trăiesc este religia lor declarată, indiferent dacă o practică sau nu. Iată, deci, diferenţa fundamentală dintre evreii din Israel şi cei din diaspora. Primii au dobândit o identitate naţională; ceilalţi sunt etichetaţi ca evrei numai după religia lor, nu după naţionalitate, nu după rasă…

Vechiul Testament este mai întâi şi-ntâi naraţiunea istoriei unei naţiuni; aceasta a dat lumii monoteismul, dar crezul ei este mai degrabă tribal decât universal. Toate rugăciunile şi toate ritualurile practicate proclamă

apartenenţa la o rasă străveche, ceea ce în mod automat îl separă pe evreu de trecutul rasial şi istoric al poporului în sânul căruia trăieşte. Credinţa mozaică, aşa cum dovedesc două mii de ani de istorie tragică, determină auto-segregaţia pe plan naţional şi social. Ea îl izolează pe evreu şi îndeamnă la izolarea lui de către ceilalţi. Ea creează în mod automat ghetourile fizice şi culturale. Ea îi transformă pe evreii din diaspora într-o pseudonaţiune fără vreunul din atributele şi privilegiile calităţii de naţiune; această pseudonaţiune este vag unită printr-un sistem de credinţe tradiţionale întemeiate pe premise rasiale şi istorice care se dovedesc iluzorii…

Evreimea habotnică este o minoritate pe cale de dispariţie… Iudaismul habotnic din diaspora se stinge treptat şi tocmai majoritatea evreilor luminaţi sau agnostici perpetuează paradoxul, agăţându-se cu lealitate şi fidelitate de statutul pseudonaţional, în credinţa că e de datoria lor să păstreze tradiţia evreiască…

Cu alte cuvinte, tot ce a ieşit din diaspora ori nu este specific evreiesc, ori nu face parte dintr-o tradiţie vie. Realizările filosofice, ştiinţifice şi artistice individuale ale unora sau altora dintre evrei constau în contribuţii la cultura naţiunilor gazdă; ele nu reprezintă o moştenire culturală comună sau un corp autonom de tradiţii.

Ca să rezumăm, evreii din vremea noastră nu au în comun o tradiţie culturală, ci doar anumite obiceiuri şi tipare de comportare, derivate din moştenirea socială, din experienţa traumatizantă a ghetoului şi dintr-o religie pe care majoritatea nu o practică şi nu o împărtăşesc cu convingere, dar care îi conferă un statut pseudonaţional. În mod evident, soluţia pe termen lung a paradoxului poate fi numai emigrarea în Israel sau asimilarea treptată cu naţiunile gazdă.

Şi totuşi, influenţa remanentă a mesajului rasial şi istoric, transmis de iudaism, deşi întemeiat pe iluzii, acţionează ca o puternică frână afectivă, apelând la loialitatea tribală…

Poate are valoare simbolică faptul că Abraham

Poliak, profesor de istorie de la Universitatea din Tel-Aviv şi fără doar şi poate patriot israelian, a adus o contribuţie majoră la cunoaşterea strămoşilor kazari aievreimii, subminând astfel legenda „poporului ales”. De asemenea, este poate semnificativ că băştinaşul israelian „sabra „reprezintă atât din punct de vedere fizic, cât şi din punct de vedere mintal exact opusul „evreului tipic”, crescut în ghetou.»

Dacă eu sau alt român am fi făcut astfel de afirmaţii, am fi fost catalogaţi antisemiţi (de ce nu anti-evrei?!), înjuraţi, acţionaţi în justiţie etc. Le-a făcut însă un mare istoric evreu. Le-a făcut cu speranţa că evreii vor înţelege în ce direcţie e salvarea lor. Din păcate, unii extremişti fanatici, adepţi ai segregaţionismului menţionat de Koestler, nu au înţeles. Ei pun în pericol soarta conaţionalilor.

Care este situaţia reală a lui Israel? Numele înseamnă în limba noastră „cel care se luptă cu Dumnezeu”. Orgolios nume! Orgolios şi lipsit de înţelepciune e cel care crede că poate lupta împotriva Lui! Mă duce gândul că trista soartă a evreilor este determinată tocmai de acest nume. Israel. Că Dumnezeu i-a pedepsit timp de două mii de ani pentru a înţelege că nimeni nu-L poate înfrunta. A pedepsit trufia unei credinţe primitive tribale. Poate de aceea, preotul creştin Nicu Steinhardt, evreu de origine, spunea prietenilor săi că niciun păcat nu e mai mare decât trufia.

În ce a mai eşuat orgoliosul Israel? Mitul poporului ales, discriminatoriu şi jigni tor pentru alte neamuri, s-a dovedit fals. A fost voia Domnului ca mari înţelepţi evrei să-l demoleze fără cruţare. Abraham Poliak şi Brian L. Weis nu sunt deloc cazuri izolate. Demonstraţia ştiinţifică a reîncarnării făcută de Weis, ridică grele progleme pentru evreii habotnici (ca să nu le spun extremişti). Spiritele se reîncarnează nediscriminatoriu, în oameni de rase şi naţiuni diferite. De unde ştiu ei că, în prezent, spiritul lui Hitler nu s-a reîncarnat într-un copil evreu? De ce continuă să culpabilizeze poporul german? Oare n-au suferit destul

germanii? N-au plătit destul? Cu sânge şi lacrimi, cu bani şi oameni? întrebarea este foarte valabilă şi pentru neamul meu. Pentru geto-daci. Căci, din păcate, în ultimul timp, am devenit ţinta culpabilizărilor. Weiss demonstrase posibilitatea păcii mondiale dar…

Un alt evreu, Sigmund Freud, a demonstrat fără putinţă de tăgadă faptul că miticul Moise (Moshe) nu era evreu, ci egiptean. Că ritualurile şi tradiţiile religioase ale evreilor, instituite de Moise, nu erau deloc noi. Şi nici de origine divină. Erau un cult egiptean al Soarelui, foarte vechi, reluat şi instituţionalizat de către faraonul Amenhotep al IV-lea (1375 înaintea erei noastre). Dacă monoteismul egiptean (Aton ori Atunci) nu a fost instituţionalizat decât pe durata vieţii faraonului (a domnit numai 17 ani), el a putut fi aplicat cu succes la un popor aflat în robie, setos de o speranţă de eliberare. Nici numele de Moise nu este evreiesc, ci egiptean (Mose – copil).

În ce constă durerea actuală a habotnicilor? A celor care se mai agaţă de filmul mitului tribal? în primul rând, falsitatea miturilor ebraice a fost demonstrată chiar de evrei. În al doilea rând, evreii au cam încetat să existe în forma pe care o doresc habotnicii. Ei au devenit austrieci, englezi, americani, ruşi, români etc. Şi continuă să devină. Mitul, spulberându-se în faţa realităţii cam neplăcute din statul Israel, tot mai mulţi evrei evită să plece în patria istorică. Optează pentru ţări în care au mai multă linişte şi, de ce nu, mai multe avantaje materiale. Mai nou, un curent destul de serios determină plecarea evreilor din Israel către ţările din care au emigrat în ultimele decenii. De ce oare? Un nou eşec al lui Israel. Mitul care le-a ţinut străbunii timp de două mii de ani nu a rezistat în confruntarea cu realitatea din statul Israel. Proverbiala unitate evreiască, manifestată în diaspora, s-a făcut zob în ţara lor.

Poţi să-i judeci şi să-i condamni pe cei care pleacă masiv din Israel? Sunt probleme pur omeneşti, pătrunse deja în subconştient, în generaţii de pribegie. Poţi să-i zici

ceva evreului căruia i se prelinge o lacrimă pe obraz, la auzul plânsetului unei viori? îşi aduce aminte, poate, de o seară liniştită din târgul Ieşilor. Poţi să-i omori nostalgia după forfota din Piaţa Halei? Ori amintirea mirosului de mititei dintr-o cârciumioară de la mahalaua Botoşanilor? Nu poţi! Au devenit propria sa natură. Evreii au ajuns români, ruşi, americani, englezi, germani etc. Puţini au rămas evrei. În primul rând, cei din sabra. Însă, sabra nu seamănă cu majoritatea evreilor. Aceasta e tragedia lui Israel: poporul său dispare cu viteză, în ciuda eforturilor habotnicilor. Aşa a fost voia lui Dumnezeu!

Steaua lui Israel a apus. N-am dat-o jos noi, oamenii. Dumnezeu a dat-o, pentru a ne învăţa o lecţie.

Iţic a devenit John, Ivan, John sau, de ce nu, Ion. Un singur Ion (cel din dealul Cotrocenilor) a devenit Iţic. Nu-i nicio pagubă pentru noi. Niciun câştig pentru evrei. îl putem oferi oricând, dacă au trebuinţă de dânsul.

N-am abordat problema evreimii ca să mă aflu în treabă. Am abordat-o pentru că între români şi evrei au apărut probleme grave, care pot evolua deosebit de periculos. Şi nu numai între români şi evrei. Relaţiile dintre evrei şi multe alte popoare sunt deja în pericol. Evreimea mondială este în pericol. Desigur, asta este treaba ei. Poate să procedeze cum crede de cuviinţă. Cu o singură condiţie: să nu ne afecteze pe noi. Suntem sătui de a fi cobaii unor experienţe planetare.

Am lângă mine cartea marelui muzician evreu Yehudi Menuhin, Călătorie neterminată. Un evreu înţelept, bun prieten cu George Enescu, de la care a învăţat multe. Un evreu care ne admira pentru ceea ce suntem noi, românii. Mă îndoiesc de faptul că habotnicii evrei din România şi Israel i-au citit cartea. Pe a mea o vor citi-o cu siguranţă. Profit de prilej pentru a le aminti câteva afirmaţii ale marelui Menuhin:

«Tata era evreu până în măduva oaselor. El a înţeles perfect aspiraţiile care au precedat fundarea Israelului, dar a bătut în retragere când a văzut maşinaţiile pentru stabilirea acestui stat. Nu se putea împăca cu panoplia

statului, armata, militarismul, parada patriotică şi nici cu ideea restrângerii la o singură ţară a perspectivelor care altă dată cuprinseseră întreaga umanitate…

Timp de 2000 de ani, noi, evreii, am supravieţuit fără a avea o ţară care să fie a noastră. Pogromurile, inchiziţia şi jertfele făcute au mărit capacitatea de rezistenţă, au ascuţit posibilităţile de adaptare în măsura în care nu aveau nimic de apărat şi în acelaşi timpi-a învăţat să se specializeze în preocupările speculative: idei, cuvinte, bani, matematică, muzică. Îmi pare rău să văd această imagine redusă acum la dimensiunile restrânse ale unui singur stat, dar nu încerc numai sentimente de regret, ci şi de frică. Veşnice victime ale unei autorităţi sau alteia, în trecut am dat luptele noastre pe un plan diferit şi pentru o victorie diferită de aceea a persecutorilor noştri. Acum trebuie să dăm aceeaşi luptă ca şi inamicii noştri şi am putea să o pierdem ori să o câştigăm…

La începutul lui 1974, am încercat să fac apel la buna inimă a doamnei Meir în favoarea refugiaţilor palestinieni.

Aveam convingerea că, în lipsa unor motive mai nobile, cel puţin bunul simţ poate povăţui să nu-ţi ridici inamici, dar compasiunea ei nu putea fi atât de cuprinzătoare; pentru ea, refugiaţi erau evreii veniţi – uşor de înţeles – să se realizeze şi nu să elibereze pe alţii. Regret când văd cum se pierd ocaziile de mărinimie. Grijuliu faţă de numele bun al poporului meu, aş vrea ca Israelul să fie un exemplu pentru ceilalţi, aplicând idealul lor dincolo defruntariile sale, cât şi minorităţilor din interior. Aş dori ca Ierusalimul să devină o capitală de un gen nou, care să servească drept cămin spiritual musulmanilor, protestanţilor, grecilor, ortodocşilor, ca şi evreilor. Ambiţiile exclusive au crucificat adesea Ierusalimul; aşa ceva nu mai trebuie să se întâmple – arii prea teribil…

Au fost însă suficienţi treizeci de ani pentru ca bunăvoinţa să fie pierdută şi să devenim ţapii ispăşitori ai lumii. Fără îndoială, să uneşti lumea în contra ta reprezintă o realizare, dar ce preţ ne va costa? Teama mea cea mare

este că evreii din Israel vor avea de plătit acest preţ.

În 1975, a existat un moment în care m-am simţit puţin descumpănit din cauza acestei dileme. Povestea a început în noiembrie 1974, când Adunarea generală UNESCO a votat o rezoluţie condamnând Israelul pentru că nu a acordat autonomie culturală arabilor din teritoriile aflate la vest de Iordan, pentru distrugerea caselor arabe din Ierusalim şi înlocuirea lor cu noi parcelări, pentru a fi profanat locuri sfinte ale musulmanilor, făcând săpături arheologice, şi aşa mai departe – toate erau plângeri autentice, dar formulate într-un stil de insultă vehementă internaţională.»

Multe din temerile lui Menuhin s-au adeverit. Habotnicii israeliţi orgolioşi şi necruţători, au refuzat în repetate rânduri să execu’te rezoluţiile ONU. O bună parte din omenire, jignită de această sfidare, a început să aibă rezerve faţă de toţi evreii, în bloc. Greşeala extremiştilor îi poate costa pe toţi evreii. Nu sunt de părerea limitaţilor şi fanaticilor care dau vina pe evrei pentru toate relele lumii. Există o glumă care ilustrează exact nivelul de înţelegere a acestora.

Un extremist îl prinde pe Iţic de haină şi-i zice:

— Mă, voi l-aţi ucis pe Iisus Cristos!

— Mă rog frumos, răspunde Iţic, nu noi l-am ucis. Numai unii dintre noi. Iar Iisus Cristos era evreu. A fost o afacere de-a noastră.

— Mă, voi aţi scufundat vaporul Titanic.

— Nu noi, răspunde Iţic. Un iceberg.

— Şi ăsta, iceberg, ce e? Nu e evreu? Hai?

Faptul că nu sunt de părerea extremiştilor nu înseamnă că trec cu vederea anumite lucruri. Că nu observ că unii dintre evrei, din Israel sau diasporă, mai practică cultul unui zeu răzbunător şi sângeros, orgolios şi primitiv. Nu mă refer la credinţa propriu-zisă, la Yahve. Credinţa oricăruia trebuie respectată. Mă refer la faptul că, în mod vădit, se caută pricină de scandal cu diferite neamuri. Toate încălcările menţionate de Menuhin sunt reale. Unii evrei din Israel aplică exact aceleaşi măsuri pe care

evreimea din diasporă le critică la alte popoare: şovinismul, rasismul, lipsirea de drepturi democratice, jignirea sentimentelor religioase şi patriotice ale băştinaşilor etc. Asta nu poate dura la infinit Profeţia lui Menuhin s-a împlinit: o bună parte din omenire s-a coalizat împotriva evreilor. E păcat. Numai unii dintre ei sunt vinovaţi.

În ziua Sfintelor Paşti a anului 1993, în România, s-a petrecut un fapt foarte grav: Roses Mosen, şef rabinul cultului mozaic, a afirmat public, în Templul Coral din Bucureşti, că unul dintre cei mai mari martiri ai neamului nostru a fost un călău. E vorba de Mareşalul Antonescu, simbol de demnitate naţională şi de tărie a Armatei naţionale. Mai mult, şef rabinul a acuzat Armata română de asasinat în masă, de genocid. Acuzaţia îmi aduce aminte de decembrie 1989. Tot genocid şi atunci. Cine l-o fi inventat?

Un negustor grec, martor la această insultă, a spus:

— Dacă afirmaţiile erau făcute în Grecia, într-o singură zi nu mai găseai un singur evreu în toată ţara.

Desigur, o astfel de măsură radicală şi nedreaptă nu stă în firea noastră, a românilor. Asta nu înseamnă că nu avem ac de cojocul celor care ne insultă străbunii şi Credinţa.

Care este adevărul cu privire la Mareşalul Antonescu?

Am în faţa mea cartea Istoria universală a poporului evreu de doctor Alfred Hârloanu, Editura ZARKONI LTD – Bucureşti, 1992. Citez din capitolul întâi, paginile 15 – 21:

«Sprijinul politic pe care România îl acordă creării Căminului naţional evreiesc în conformitate cu dreptul istoric al poporului evreu asupra teritoriului Ţării Sfinte, în momentul creşterii pericolului fascist pentru populaţia evreiască, în condiţiile în care Anglia manifestă o vădită rea voinţă în înfăptuirea mandatului încredinţat de Liga Naţiunilor are o semnificaţie de înaltă morală internaţională…

Chiar în anii de prigoană, când antisemitismul a

început să bântuie în toată Europa şi salvarea evreilor a devenit stringentă puterea mandatară (Anglia n.n.) n-a accentuat liberalizarea emigrării. În această situaţie, Organizaţia sionistă a organizat emigrarea ilegală, iar portul românesc Constanţa a devenit centrul european pentru emigrarea ilegală. Este necesar să menţionăm că Executiva sionistă condusă de H.I. Zissu a tratat cu guvernul Antonescu şi a obţinut aprobarea pentru plecarea vaselor din Constanţa.

Herman Rosmarin, evreu polonez salvat prin România, scrie: Poporul român a dovedit încă o dată mărinimia lui şi ospitalitatea sa faţă de poporul lui Israel. Poporul evreu, obişnuit cu persecuţiile şi cu necazurile, ştie să fie recunoscător binefăcătorului său, mai ales în asemenea împrejurări de nevoie. Toţi fii lui Israel, ca unul singur, vor ţine minte fapta bună a României.»

Domnul Herman, toată compasiunea mea pentru necazul evreimiii şi tot respectul pentru onestitatea declaraţiei dumneavoastră! Din păcate, unii habotnici de la dumneavoastră suferă de amnezie. Sau şi-au pierdut minţile. E o lovitură divină. Aşa spun românii: Când Dumnezeu vrea să piardă pe cineva, îi ia mai întâi minţile. La binele făcut în mare strâmtoare şi cu mare pericol pentru noi înşine, ni s-a răspuns cu insulte. Cineva dintre ai dumneavoastră vrea să dezgropăm securea de război. Nu ne forţaţi s-o facem! Lăsaţi-ne martirii în pace!

Care a fost realitatea cu privire la Transnistria? Citez: «Graţie acestor legături (dintre liderii evreimii române şi comim cir «statului, implicit Mareşalul Antonescu) au fost întrerupte expulzările evreilor în Transnistria, după primele transporturi. Apoi a început, pe de o parte o acţiune de ajutorare acelora aflaţi la muncă obligatorie, iar pe de altă parte, au fost trimise cantităţi uriaşe de medicamente, îmbrăcăminte şi hrană celor deportaţi în Transnistria.

Separat, populaţia evreiască a început să fie pregătită pentru strămutare în Israel... Pe măsură ce exista o posibilitate se organizau plecări ilegale... Când,

după Stalingrad, a început retragerea armatei germane şi viaţa celor ce au supravieţuit în Transnistria era în primejdie, s-a realizat readucerea în România mai întâi a copiilor – care au fost trimişi aproape imediat în Israel – şi apoi a început readucerea din derulare a adulţilor.

Niciuna dintre aceste măsuri nu era stabilă ori tacită a Mareşalului. Să ne fie clare aceste probleme.

Orice fapt istoric trebuie judecat numai în complexitatea sa. În condiţiile în care se afla România în anii ’40, Mareşalul nu putea face mai mult pentru evrei. Menuhin a recunoscut că Golda Meir nu a făcut nimic pentru refugiaţii palestinieni, acordând atenţie numai evreilor. A insultat-o vreun român pentru asta? Nu! Liderul trebuie să se ocupe de neamul său. România era ciuntită groaznic: ungurii ocupaseră nordul Ardealului, sovieticii – Basarabia, Bucovina, Herţa. Singura putere care a oferit ajutor pentru eliberarea teritoriului naţional a fost Reichul. Ce putea face Mareşalul? A acceptat condiţiile impuse de Reich şi a limitat cât a putut grozăvia. A lichidat mişcarea legionară. A ocrotit şi ajutat pe evrei în limitele posibile în acea situaţie.

Pretinsa poziţie antisemită a Mareşalului are o cauză concretă: Elena Wolf, amanta regală. În repetate rânduri a apelat Mareşalul la regele Carol al II-lea să stârpească cuibul de corupţie creat de amantă şi acoliţii ei. Pentru asta, a fost catalogat antisemit. Nu, Mareşalul nu a fost antisemit, după cum nici Golda Met nu a fost antisemită. Fiecare a acţionat spre binele neam urilor lor. Ceea ce e pozitiv la evrei, e negativ la români? Numai evreii au voie să-şi iubească neamul? Domnilor habotnici, vă rog să gândiţi la această întrebare.

Şef rabinul Moses Rosen nu e la prima ieşire antiromânească. Ani în şir a insultat pe Luceafărul poeziei româneşti. Am în faţă scrisoarea domniei sale din data de 12 octombrie 1980, adresată preşedintelui Academiei Române, prin care solicita retragerea din circulaţie a volumului IX din Operele lui Mihai Eminescu, pe motiv că ar fi violent antisemite. Am şi răspunsurile date de doi

mari specialişti în materie: profesor doctor Pompiliu Mareea şi istoricul literar Zigu Ornea (evreu). Argumentele dânşilor, pline de bun simţ şi logică, nu au egal. Îmi pare rău că nu le pot reproduce. Sunt mult prea mari pentru spaţiul acestei cărţi. Nu pot însă să nu citez pe doamna Beatrice Goldstein, a cărei scrisoare de replică o am, de asemenea:

«Ţinându-se de legi învechite, modern numai prin apetitul său pentru goală lăudăroşenie, Doctor Rosen se cramponează de formele depăşite ale Talmudului, cele care au dus la iritarea lumii şi la represiuni regretabile. El şi-a luat ca model hahami celebri ca Maimonide şi Abarbanel, care credeau în dominaţia mondială a evreilor: Peste tot pe unde se stabilesc, evreii trebuie să devină stăpâni. Până nu obţin dominaţia absolută, trebuie să se considere ca exilaţi şi ca prizonieri. Chiar când ajung să guverneze oraşele, dacă nu le stăpânesc pe toate, ei nu vor înceta să strige: Jale! Grozăvie!»

Ca în vremurile feudale, Rabinul Rosen se întemeiază pe cahala, socotind că aceste cahale sunt foarte bogate şi au o mare putere asupra naţiei evreieşti, tinzând la dominaţie absolută. Cahala este guvernul naţional, bine organizat, al societăţii evreieşti şi în România s-a numit Administraţia Comunităţii Evreieşti. Aşadar, Cahalul este o instituţie religioasă, dar şi politico econom că, exercitând o autoritate naţională şi administrând averile asociaţiei. Manifestându-se prin haham sau rabin, prin tribunalul Bet Din, statul talmudic îşi are reşedinţa în curtea principalei sinagoge. Instituţiile ei sunt şcolile talmudice ale Cahalului, veniturile Cahalului (proprietăţile), practica însăşi a exerciţiului puterii.

Ca în secolul trecut, rabinul dă multă atenţie învăţământului talmudic, codului Sulhan Aruk, care cuprinde legislaţia statului evreiesc supranaţional. Mulţi moreni (absolvenţi ai şcolii religioase) capătă drept de vot în comunitatea evreiască şi trec, deseori, dacă sunt dotaţi, în şcoala de rang superior, un fel de universitate talmudică, numită Chebot, unde rabinul şi hahamul

transmit prin viu grai părţi din Kabbalah care nu sunt scrise nici în Talmud, pentru că nu pot fi mărturisite.

Rabinul şef Dr. Moses Rosen mai trăieşte ca pe vremea Alianţei Israelite Universale, întemeiate de Cremieux, cu reşedinţa la Paris. Această instituţie conduce cahalele şi concentrează guvernul întregii naţii evreieşti. Alianţa datează din 1860, dar funcţionează pe ascuns din vechime. Rabinul şef, Doctor Moses Rosen face deseori apel la Cremieux, care scrie în apelul către evrei:

Trăim în ţări străine şi nu ne putem interesa de interesele melnice ale acestor ţări, întrucât interesele noastre morale şi materiale sunt în primejdie. Religia evreiască trebuie să cuprindă într-o zi Pământul întreg. Catolicismul, duşmanul nostru secular, zdrobit în luptă, e aproape să îngenunche. Pe zi ce trece, reţeaua pe care evreii o aruncă asupra Pământului se va întinde şi măreţele profeţii ale cărţilor noastre sfinte se vor îndeplini. Nu e departe vremea când toate bogăţiile Pământului vor aparţine numai evreilor, O nouă împărăţie mesianică, un nou Ierusalim trebuie să se ridice în locul dublei cetăţi a împăraţilor şi Papilor.

Dar rabinul nostru uită că Cahalul este minat de o primejdie mare. El este orb, se declară împotriva oricărui progres spiritual, tehnic şi ştiinţific. Prin aplicarea lui se ajunge la dispreţul şi insulta tuturor goimilor, consideraţi vite. Dacă în unele perioade istorice, prin organizaţia sa misterioasă, cahalul a făcut cu putinţă dăinuirea poporului ales în mijlocul naţiilor puternice, aplicând teroarea cheremului, el a devenit astăzi un factor de corupţie a statului şi a raporturilor dintre naţionalităţi, urmărind să controleze şi să devieze atenţia opiniei publice de la problemele fundamentale ale omenirii, prin practica feudală a cahalei s-a ajuns la fenomene monstruoase de care evreii toţi sunt făcuţi până la urmă răspunzători.

Ridicându-se cu vehemenţă împotriva unui act de cultură cum este editarea operelor complete, rabin a dovedit că nu înţelege vremurile în care trăim şi reactualizează practici vechi, dogmatice, profund

dăunătoare interesului statului Israel şi păcii în lume.»

Stimată doamnă Goldstein, m-aţi liniştit! Orgoliosul Israel, cel răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, a căzut, dar evreii sunt salvaţi. Au înţeles exact că nu mai trăim în feudalism, că nu ne putem confrunta tot timpul că nu e cazul să ne scoatem morţii din morminte pentru a-i număra şi a-i vinde pe bani, ca pe orice altă marfă. Toţi avem câte o durere naţională. Unii, chiar mai multe. Nu e cazul să le înmulţim prin noi conflicte sângeroase.

Aştept din partea evreilor înţelepţi o atitudine. Aştept ştergerea insultei aduse Luceafărului şi Mareşalului. Nu sunt orgolios. Noi, românii, nu suntem orgolioşi. Nu vrem să-i umilim pe evrei cu scuze publice ori, asemenea procedee cerute de habotnicii de toate felurile, din toate neamurile. Aşteptăm destinderea atmosferei dintre noi. Relaţii normale. Evitarea subiectelor care ar putea duce la noi conflicte.

Nu uitaţi! Dacă habotnicii dumneavoastră vor continua agitaţia, avem suficiente argumente să contraatacăm. Argumente solide, nu propagandă. Nu suntem extremişti. Suntem centrul naţiunii. Suntem cei mulţi, care n-am avut nimic, niciodată împotriva evreilor. Care, până la jignirile aduse de Moses Rosen în emisiunea televizată Semit-antisemit am evitat orice subiect pe această temă. Care până la insulta gravă adusă memoriei Mareşalului martir am tăcut.

Încă ceva. Habotnicii din ţară sunt mişcaţi din exterior, ca nişte piese de şah. Cred că, speriat de emigrarea evreilor din Israel, Mosadul a organizat campania antievreiască din multe ţări. Bizar, nu? Scopul: să-i sperie pe evrei, să-i determine să emigreze în patria istorică. Să-i descurajeze pe cei care intenţionau să se repatrieze. Asta nu înseamnă însă că noi, românii, vrem să golim Israelul. Avem deja peste un milion de şomeri. Nu ne mai trebuie şi alţii. Dacă aş fi profet, aş spune că viitorul fericit al evreilor nu poate fi asigurat decât într-o patrie total nouă. Una creată de la zero, cam prin America de Sud. Înţelepţii evrei vor pricepe exact ce am vrut să spun.

Dacă nu mă înşel, sunt unul dintre puţinii goimi care au avut acces la Kabbalah. Desigur, mijloacele prin care am obţinut accesul n-au fost tocmai ortodoxe, în unele situaţii, şi numai ca excepţie, scopul scuză mijloacele.

LA Un PAS DE SCADENŢĂ.

Suntem numai la un pas de dezvăluirea vinovaţilor principali din criminala înscenare a lui decembrie 1989. Mă bucur că am reuşit să aduc un strop de lumină în această urâtă afacere, în care trădarea de ţară şi-a dat mâna cu asasinatul politic. Nu mi se pare ciudat faptul că eu, un simplu jurnalist, fără acces la documente şi instituţii oficiale ale statului român, aflu mai multe informaţii decât comisiile constituite în acest scop.

Prietenii mei din toate mediile sociale şi de toate profesiile (militari, cadre ale serviciilor secrete, jurnalişti, funcţionari de stat, reprezentanţi ai puterii) mi-au confirmat o bănuială gravă: comisiile au fost constituite pentru a ascunde adevărul şi nu pentru a-l dezvălui. Cu mai puţin de patru luni în urmă, înaintea apariţiei cărţii FLOAREA DE ARGINT, şefii organelor de justiţie, procuratură, servicii secrete, armată au fost convocaţi la Preşedinte. Conţinutul manuscrisului ajunsese, prin serviciile secrete, la Ion Iliescu. După acea convocare la înalt nivel, s-a dat şi un comunicat televizat prin care însuşi Preşedintele chema populaţia să depună mărturii în faţa Comisiei parlamentare pentru cercetarea evenimentelor din decembrie. Adevărul, însă, cu privire la această întrunire e cu totul altul.

Cadrele serviciilor secrete au fost puse să ia la cunoştinţă, sub semnătură, de ordine stricte care interziceau divulgarea oricăror date referitoare la activitatea lor, inclusiv la evenimente. În fruntea Comisiei a fost menţinut Sergiu Nicolaescu, unul dintre organizatorii acestor evenimente. Regizor, mai bine zis. Cum să poţi elucida o cauză, folosind în calitate de procuror şi judecător pe una din părţi? Sau, pe unul dintre inculpaţi? Ştiu şi opinia domnului Sergiu Nicolaescu cu privire la primele mele cărţi. Pavel Coruţ exprimă punctul

de vedere al Securităţii, a afirmat domnia sa.

S-a înşelat. Majoritatea mărturiilor le-am avut (şi le am în continuare!) de la Armată, jurnalişti şi simpli cetăţeni. Era şi normal să fie aşa: blocată de diversiune, Securitatea nu a participat la evenimente, stând în cazărmi. Dar, să nu pierdem vremea cu vorbe goale. Să trecem la probele privind trădarea, prin provocarea de război împotriva ţării şi chemarea unei forţe străine de ocupaţie (infracţiune prevăzută şi pedepsită de codul penal român, articolul 155).

În continuare, redau discuţii şi fapte înregistrate pe casete video, pe care le păstrez cu grijă. Ştiu că şi Comisia le posedă. Mă întreb de ce tace.

Data: 22.12.1989 – în sediul Comitetului Central, se află următorii: Ion Iliescu, Nicolae Militaru, Petre Roman, Alexandru Bârlădeanu, generalul Ştefan Guşă, colonelul Pârcălăbescu, Apostoiu (şeful de protocol al fostului preşedinte, Nicolae Ceauşescu), Silviu Brucan. Se pune problema: Să acţionăm rapid, căci lumea e nerăbdătoare! Să dăm o proclamaţie! Contradicţia porneşte de la denumirea noului organ de putere creat. Nicolae Militaru afirmă:

— Frontul Unităţii Naţionale funcţionează de şase luni de zile.

Notă: Această afirmaţie a fost mult comentată în străinătate. Iniţial, conducerea televiziunii române (Aurel Dragoş Munteanu) a negat vehement existenţa acestei afirmaţii, care presupunea o conspiraţie. Ulterior, Nicolae Militaru a dat o explicaţie bălmăjită în presă. Aşa păţeşti când scapi porumbelul din gură. Tot mai bine cu porumbelul împăiat, domnule Militaru!

Ion Iliescu anunţă:

— Am luat legătura cu ambasada sovietică. Am comunicat la sovietici cine suntem şi ce urmărim.

Notă: Prima dragoste nu se uită niciodată. De ce n-o fi luat legătura cu ambasada americană? Ori engleză? Ori franceză? Ne panimaiu!

Petre Roman informează:

— S-a luat legătura şi cu ministrul maghiar al apărării.

Notă: De ce nu cu cel bulgar? Ori polonez? Ori sovietic? Şi, dacă nu sunt prea curios, cine a luat legătura? Ce a discutat?

Intră Sergiu Nicolaescu care anunţă:

— Există pericolul ca această clădire să fie minată, să zburăm în aer. Am găsit prin camere unii închişi care trăgeau.

Notă: Dom comisar, sunteţi mare! Nu trageţi! Spuneţi cum aţi regizat chestia cu minatul? Şi unde-s cei pe care i-aţi găsit prin camere, trăgând? Şi unde sunt simulatoarele de foc de la Buftea? V-aţi crezut pe platou, dar aţi lucrat cu sânge. Peste 900 de morţi. Caz penal. Omor deosebit de grav. Şi, ca să-mi satisfac o curiozitate, a cui era maşina cu număr c'D cu care aţi circulat în decembrie? Al cui diplomat aţi fost? Ştiu că revoluţia română a fost excesiv de internaţionalistă. De aceea a fost şi excesiv de sângeroasă. Sângele, însă, nu aduce noroc. Cel mult, puşcărie.

Brucan afirmă:

— S-a terminat o epocă întunecată de dictatură feudală. Dictatura ceauşistă.

Notă: Ce vorbeşti, domnule? Şi noi care n-am ştiut că perioada kominternistă, în care matale erai mare şi tare, a fost foarte luminoasă. Ardeau operele de artă în sobele culturnicilor. Şi grânele pe câmp.

O nouă casetă. Făcută chiar de yankee şi oamenii lui. Un singur lucru interesant. Un lucru care probează regia în rândul ţărilor Tratatului de la Varşovia. Pe 18 decembrie 1989, în Varşovia, Budapesta, Sofia şi Praga au fost manifestaţii împotriva dictaturii din România. Toate în faţa ambasadelor române Toate în aceeaşi zi, când nu se ştia ce se întâmplase la Timişoara. Numai la Moscova, nimic. Hoţ mare, Ivan din KGB! Nu face nimic pe lângă casă, să nu minmă.

Altă casetă. Ziua de 22 decembrie, ora 15,00. Pe genericul TV apare clar lozinca: cetăţeni ai României,

apăraţi ţara! Un deştept ne-a avertizat, în felul său. Numai noi am fost naivi. În continuare, vorbeşte Ion Iliescu. E îmbrăcat în pulover şi cămaşă cadrilată. Ciudată chestie: toţi noii conducători au cămăşi cadrilate. Şi au făcut-o latã. Ora 16.30 – Vorbeşte generalul Ştefan Guşă. Precizează că la Timişoara a prevenit un măcel în masă. Apel la ordine şi calm, urmând ca, după ce ordinea va fi restabilită, vinovaţii să fie traşi la răspundere.

Notă Domnule general Guşă, îmi pare rău că sunteţi grav bolnav. Ori îmbolnăvit. cunosc tactica aplicată de şobolani pentru a vă închide gura. Cea mai bună dovadă e că sunt viu şi sănătos. Dacă vreţi să scăpaţi de teroarea maidanezilor, trebuie să vorbiţi! mai puteţi încă salva România. Generalul Vlad nu mai poate. E la închisoare. S-a descoperit că dânsul, singur, a tras în acelaşi timp la Timişoara, Sibiu, Braşov, Constanţa, Bucureşti, Cluj. Glumesc. Pot să fac altceva? N-am avut acces la informaţiile dumneavoastră şi nu ştiu nodul gordian. L-aş tăia. Vă amintiţi că pe timpul cât eraţi în CC, noaptea, aţi cerut să se deschidă un fişet (al ministrului Milea) şi să vi se aducă un dosar anume, ce se afla acolo? Ce conţinea dosarul? Ce conţinea acel dosar? Şi acum, bomba. Pentru această dezvăluire merită să mori zâmbind. Misterul loviturii de stat este lămurit. Complet. Cu probe filmate. Figuranţii, pe post de victime sau de asasini, se pot recunoaşte. Calitatea casetei este foarte bună. Bănuiam eu că yankee nu stătea chiar cu mămăliga n gură. Filma sireacu. Nu de dragul nostru. De dragul lui. Să nu-l tragă ciolovecul de Ivan în piept. Dar, tot l-a tras. Până şi yankee trebuie să şi însuşească din legea octogonului: Cel cu videocamera rămâne cu satisfacţia artistică, cel cu elicopterele ia caimacul. Ăla gros. Care se numeşte România. Unul la zero pentru Ivan. Caseta. Data: 23.12.1992, ora 10, 55, sediul TVR. Apare un elicopter, filmat perfect, care deschide foc asupra militarilor Armatei şi revoluţionarilor din strada Pangrati. Se disting perfect feţele îngrozite ale soldaţilor şi revoluţionarilor. Ora 10.57. Crainicul George Marinescu transmite următorul

comunicat, atât de negat ulterior: S-a luat legătura cu ambasada sovietică care ne-a promis ajutor militar imediat, întrucât agenţi străini şi-au permis să atace cu elicoptere pline cu oameni înarmaţi. La auzul ştirii, grupa din CC, formată din generalii Vlad Iulian şi Guşă Ştefan precum şi din Dumitru Mazilu, rămân stupefiaţi. Era şi normal: dânşii nu ştiau nimic despre înscenarea cu elicopterul, Toată noaptea luptaseră să pună ordine, să limiteze penetrarea elicopterelor maghiare şi sovietice.

Notă: V-am prins, bibicilor! Fapta se numeşte trădare de patrie. Pedeapsa e ocna pe viaţă. Cum a decurs tărăşenia? Simplu, dar pervers. Pe teritoriul românesc erau deja forţe de intervenţie sovieto-maghiare care săvârşeau acte de teroare în numele Securităţii. Ceauşeştii erau deja arestaţi. Flăcăii cu ochi albaştri, anihilaţi prin diversiune. De ce mai era nevoie de noi trupe sovietice? în primul rând, pentru a justifica prezenţa celorlalţi, deja aflaţi în ţară. Aceştia urmau să fie declaraţi ca fiind sosiţi în sprijin abia pe data de 23 decembrie 1989. În al doilea rând, pentru a-i recupera pe cei aflaţi pe teritoriul românesc şi ai duce înapoi în URSS. Nu ştiţi care? Cei care au acţionat pe post de terorişti la Craiova, Bucureşti, Timişoara, Sibiu. Primul lor deziderat era lichidarea organului de pază, Securitatea. I-au luat locul, au tras şi trebuiau scoşi din ţară. Iar domniile voastre trandafirii, fesenişti-terorişti, ce aţi făcut? Aţi deschis graniţele, să se cărăbănească teroriştii lui Ivan şi Ianoş. Aţi dat vina pe Securitatea naţională şi aţi desfiinţat-o, prin decret semnat de nea Ionică Zâmbăreţu (mai vedem noi dacă mai zâmbeşte!). Aţi înscenat atac de elicoptere la televiziune (se vede clar că elicopterul e românesc) şi l-aţi chemat pe Ivan la guleai. Iar Ivan, a venit. Pe la prânz. Cu două escadrille de elicoptere. Degeaba s-a zbătut Guşă să nu-i primească. Degeaba, Mazilu. Degeaba, Vlad. I-a primit nea Ionică. Ziua. Se vedeau. Nu erau simulatoare.

Ce aţi mai făcut? Prin diversiunea organizată, aţi determinat românii să tragă unii în alţii. Probabil că acum aţi vrea să-i şi băgaţi la închisoare. Nu ţine! Cine i-a

păcălit, ăla-i vinovatul! Prin generalul Pancea de la Brăila, aţi arestat pe colonelul Rizea, comandantul MU din zonă, şi aţi dat ordin să se permită trecerea trupelor sovietice de la Reni către România, în sprijinul Revoluţiei. Oare, a Revoluţiei, pe care o respectăm cu toţii? Sau a loviturii de stat pe care aţi executat-o cu sprijin sovietic şi maghiar?

Aţi făcut multe. Pe toate le ştim. Vreau însă să prezint o altă casetă. Tot interesantă. Făcută de Oficiul pentru sondarea opiniei publice DACIA, reporter Costin Ţugui. Documentează activitatea şi comportarea trupelor de securitate în zilele lui decembrie. Martorii:

Lupu Corvin, profesor din Sibiu, locuieşte în imediata vecinătate a Securităţii locale. Afirmă că trupele de securitate n-au tras un glonţ, deşi au fost molestate. Şi-au protejat armele şi câinii, retrăgându-se în garaj. Printre civilii revoluţionari, erau unii cu arme. Cine or fi fost ăştia? Şi de unde aveau arme? Martorul mai afirmă că s-a tras de la etajele 1 şi 2 ale sediului UM 01512, precum şi de pe clădiri. Ce are de spus locotenent-colonelul Dragomir Aurel, şeful acţiunii din Sibiu? Dar ministrul de interne? De ce acest ministru? Pentru că la Sibiu figurează 25 de eroi ai revoluţiei, miliţieni ucişi. Sunt eroi! Cine i-a ucis? Cine a înscenat teroarea? Cine a făcut filmul mincinos Sibiu – oraş martir, prezentat la televiziune? Cine e cetăţeanul Coman care a comunicat prin televiziune că la Sibiu s-a otrăvit apa?

Alţi martori: inginer Florin Nicolae, şef staţie purificare a apei Sibiu şi Tiţa Cornel, şef staţie radioreleele Păltiniş-Sibiu afirmă că trupele de securitate au apărat obiectivele. Nu au tras.

Şi un martor de calibru: inginer Hrebenciuc Viorel, fondator al FSN Bacău. Afirmă: Din fericire, trupele de securitate au acţionat mai mult decât pozitiv. Au păzit obiectivele economice, turnul de televiziune. Inginerul Neculai Manea, director la I.A. Bacău, confirmă cele spuse de domnul Hrebenciuc. Fericirea trupelor de securitate, nefericirea puciştilor.

Alţi martori. Timişoara: Inginer Lighezan Petru, şef

staţie Peco şi inginer Cârpanu Florentin. Trupele de securitate n-au tras.

Trupele de securitate nu au tras în nicio garnizoană. O confirmă, pe bază de mărturii filmate: actorul Dorel Vişan şi inginerul Tălpeanu Mihai din Cluj-Napoca; profesor doctor A.V. Rădulescu din Constanţa (subprefect); Gheorghe Nicolae, comandant adjunct al aeroportului internaţional Mihail Kogălniceanu, contraamiral Ivancu Petre, comandantul garnizoanei Tulcea, contraamiral Iordache, şef de stat major al Marinei Militare (care a mulţumit trupelor de securitate prin scrisoare oficială, pentru buna comportare pe timpul evenimentelor); general-locotenent Voinea Gheorghe, secretar de stat la Ministerul Apărării Naţionale – care precizează că trupele de securitate erau pregătite şi înzestrate similar infanteriei, nicidecum ca trupe speciale de teroare.

Domnule Ion Iliescu, nu vă spun Preşedinte pentru că nu meritaţi. Ştiţi de ce! Sunt sigur că ştiţi! Şi vă temeţi mai ceva ca fostul dictator. Aţi mărit de patru ori efectivul unităţii de pază. De cine vă temeţi? De propriul popor? Puteţi opri cu gărzile sufletele ucişilor?

Sunt un cetăţean modest al acestei ţări. Prin diversiunea din decembrie 1989, dublată de un act de trădare naţională, m-aţi scos în afara legii, mi-aţi ostracizat familia. N-am dat în viaţa mea o palmă nimănui. N-am arestat, n-am anchetat, n-am trimis în închisoare niciun român. N-am purtat armă. Am fost un simplu contraspion român, care şi-a făcut datoria aşa cum a putut şi cum a ştiut. Şi nu încetează a şi-o face. Pentru că eu n-am jurat credinţă lui Ceauşescu, ci Patriei. Nu sunt politruc, aparatşcic sau alte specialităţi pe care le aveţi dumneavoastră. Pentru mine jurământul e sfânt Am jurat să fac lumină? Am făcut! Şi voi face în continuare.

Pot să vă mai spun multe. Aţi regizat piesa cu teroriştii pentru a înlesni invazia sovietică, a-l lichida pe Ceauşescu şi a distruge serviciile secrete naţionale. Aţi gestionat şi condus falimentarea organizată şi sistematică a acestei ţări, despre care nu ştiţi nimic. Nici n-o iubiţi.

Sunteţi un funcţionar politic. N-aţi simţit niciodată, foamea, disperarea, frigul. Aţi trăit întotdeauna bine, ca orice specialist în munca cu gura. De aceea aţi jignit martirii neamului şi Armata. Pentru că nu ştiţi ce înseamnă. Aţi patronat corupţia din această ţară. Aţi înscenat noi ticăloşii (mineriadele) pentru a ascunde trădarea şi genocidul din decembrie. Minţiţi cu nonşalanţă. Vă ploconiţi dezgustător în faţa oricărui străin dispus să vă acopere faptele. Vă temeţi cumplit de judecată. Nu veţi scăpa de ea! Veţi ajunge în boxă! Şi nu peste patru ani. Chiar în acest an! Voi veni la proces, ca martor al acuzării.

Pavel Coruţ

SFÂRŞIT

Scanare şi corectare:

Dumitru Ciobanu